

Raiul Deschis

de Anna Rountree

Traducere și adaptare : George B.

Tehnoredactare, grafica și așezare în pagină: Marian Doloris ANDRONACHE

*Lui Dumnezeu Tatăl,
Dumnezeu Fiul și lui Dumnezeu Duhul Sfânt,
care a dat revelația, a hotărât scrierea cărții,
și căruiia îi oferim cu dragoste,
laudă și mulțumiri.*

“Adevărat, adevărat vă spun că de acum încolo veți vedea cerul deschis...”

Ioan 1:51

Capitolul 1

Atacul

Vuietul era străvechi și terifiant. Tresărind, m-am întors să văd uriașul *berbec** (*mașină de luptă antică, n.tr) care se mișca singur printr-o depresiune deșertică, necruțată. Roțile lui de lemn erau înalte cel puțin cât șaiszeci de etaje, și gemeau și trosneau sub greutatea extremă pe care o suportau. Pe brațul negru de izbit erau gravate blasfemii, iar la capătul lui avea un cap de țap din fier.

Deși se mișca încet, oamenii din depresiune păreau neputincioși în a-i evita cărarea; erau zdrobiți când trecea peste ei. Țipete umpleau valea deșertică și ricoșau pe formațiunile stâncoase din depărtare, umplând depresiunea de groază.

Mașina de luptă urcă alene pe un deal nisipos și începu să prindă viteză la vale pe partea cealaltă. Cu răsuflarea tăiată din cauza șocului, m-am cățărat anevoie pe versantul nisipos al dealului ca să ajung în vârf și să-i văd traseul. A prins o viteză strașnică plonjând

pe partea cealaltă a dealului spre o vale adâncă. În drumul său spre vale se afla o cetate cu ziduri. Orașul și zidurile aveau culoarea nisipului și păreau pe jumătate înecate, aproape înghițite de nisipurile din care ieșiseră. Pe zidul cetății, scris cu litere șterse, am putut citi: BISERICA.

Berbecul era masiv și zidul de chirpici al cetății nu arăta rezistent. Cu o izbitură brutală, capul de țap a sfărâmat zidul, continuându-și drumul. Brăzdă prin case și clădiri aproape fără să piardă din viteză. Când trecu și prin zidul de partea opusă a cetății, încetini și se opri în nisip. Se lăsă o liniște stranie.

Țipete accidentale rupseră această liniște. Ele veneau de la cei ce fuseseră mutilați sau de la cei care descoperiseră că cineva drag le fusese ucis. Dar mai ciudat decât tăcerea era faptul că puțini căutau să scape din molozul zidului – puțini. Apoi agale, de unul singur, berbecul se întoarse și începu să urce dealul din nou, îndreptându-se în direcția mea. Capul de țap de pe capătul brațului de izbit râdea, înveselit, ca și cum se îmbătase de sânge.

M-am gândit că o să mă vadă, așa că am părăsit culmea dealului și am început să alerg în direcția opusă. Alergând, scrutam frenetic depresiunea deșertică pentru a găsi o ascunzătoare. Auzeam roțile uriașe trudindu-se în timp ce cărau berbecul din nou spre coama dealului. Deodată, un înger începu să zboare lângă mine.

“Unde mă pot ascunde de berbec?” am strigat alergând.

“Berbecul se rostogolește acum necruțător pe întregul pământ. La înălțime,” spuse îngerul, “mai sus decât poate el să vadă, este singurul loc ferit. Să-ți arăt.”

Scăparea

La o mișcare a mâinii îngerului, apărură o scară care atingea pământul și urca spre ceruri cât

puteam vedea cu ochii. M-am apropiat de începutul scării și m-am uitat în sus. La o mișcare a mâinii îngerului, apărură o scară care atingea pământul și urca spre ceruri cât puteam vedea cu ochii. M-am apropiat de începutul scării și m-am uitat în sus. Încă răsuflam greu după alergare. Îngerul zbură pe lângă trepte, mai sus decât partea care se sprijinea pe pământ și îmi făcu semn în sus: “Haide!” strigă îngerul. “Vine berbecul și nu vrem ca el să vadă scara. Haide!”

Nu erau balustrade pe lateralele înguste scări. Treptele erau limpezi ca sticla, care poate fi alunecoasă. Auzeam berbecul rostogolindu-se; deși găfâiam încă, am început să alerg pe scări în sus.

“Mai repede!” mă îndemna îngerul.

Mi-am ațintit privirea asupra treptelor. În mâinile sale, îngerul avea o sfoară de un roșu aprins, legată de baza scării. Auzeam berbecul apropiindu-se, dar îngerul trase de sfoară și ridică primul segment al scărilor, ca pe acelea de acces într-un pod de casă, care pot fi coborâte și ridicate.

“Grăbește-te!” impulsiona îngerul.

Am continuat să alerg pe scări în sus, cu respirația tăiată. Îngerul trase de sfoara subțire și o altă secțiune a scărilor se ridică.

“Continuă să urci,” spuse îngerul, deși acum tonul vocii lui nu mai era așa de imperios. Cu un efort zdravăn, am terminat de urcat scările și m-am întors ca să mă asigur că scăpasem cu adevărat. Berbecul era jos, trecând exact pe sub noi, în vreme ce a treia secțiune a scărilor era trasă în sus.

“Erai deja ferită după urcarea celei de-a doua secțiuni a scărilor, dar ca să fii cu adevărat în siguranță trebuia să treci și de a treia,” spuse el. În vreme ce berbecul trecea mai departe, am încercat să îmi trag sufletul și să îmi revin. Abia apoi am privit în jur.

“Unde mă aflu?” am întrebat.

Raiul

“În Rai,” zâmbi îngerul, în timp ce lega de un stâlp sfoara care ținea scările. Pe un indicator deasupra stâlpului scria SCARO-PORT* (*engl. *Stairport*, n.tr). Mi-am plimbat privirea peste cel mai frumos parc pe care îl văzusem vreodată. Erau blânde dealuri unduitoare, straturi de flori colorate fin și o iarbă uniformă și verde ca acele gazoane ale conacelor englezești. O alee traversa această parte a parcului. Erau și niște bazine de apă

liniștită, un pârâu și niște copaci stufoși, care ar fi făcut umbră pe pământ, dar aici nu era nici un fel de umbră. O lumină delicată emana din tot ce creștea.

Frumos, mi-am zis.

“Da, nu-i așa?” răspunse îngerul.

Nu am părut surprinsă că el îmi citise gândurile. M-am întors să-l privesc. Abia atunci i-am observat aspectul. Părea să aibă vreo 1.⁸⁶ sau 1.⁹⁰ m înălțime și vreo treizeci și ceva de ani, dacă era să apreciez vârsta ca la oameni. Avea un păr brunet și ondulat și purta o robă maronie, transparentă, până jos. Dedesubtul ei am observat că purta o salopetă cu dungii albe și albastre, asemănătoare cu cele vândute la magazinele pentru grădinărit. M-a săgetat gândul că delicata robă maronie era așa de fină încât probabil că era interesant să o porți la lucru. Avea un colac de sfoară care-i trecea peste umăr și piept, făcea o mare buclă aproape de talie, apoi trecea în spate și iar peste umăr. Purta o centură albă de care atârna o trusă de scule albă. Aceasta semăna puțin cu o centură cu scule pe care o poartă cei care repară telefoane. În timp ce îmi vorbea, își desfăcu ghețele de lucru maronii, înalte, cu bombeul de argint.

“Aici nu purtăm încălțăminte,” zâmbi el. “Este tărâm sfânt.” M-am uitat în jos la picioarele mele și am văzut că eram și eu desculță. Se ridică, luându-și ghețele sub braț. “Aici ești în siguranță,” continuă îngerul, “Toate au rămas acolo jos.”

“Ce era ăla?” am întrebat.

“Marele dușman al Domnului nostru și al bisericii Sale.”

“Dar distrugea biserica!” am exclamat.

Cele două Biserici

“Doar o parte din ea era distrusă — aceea care-și zice Biserică,” a continuat el. “Are un indicator pe care scrie *biserica*, și mulți trăiesc sub acel semn. Dar Biserica — adevărata biserică — a scăpat; adevărata biserică este vie și poate să alerge mai repede decât orice berbec. O fi el greoi, dar dacă ești o piatră moartă, dacă nu ești vie, atunci desigur că e mai mult decât orice structură făcută de om poate suporta. Oricum, biserica reală, vie, a lui Isus Christos poate să se ascundă în peșteri, poate pluti pe apă, sau să urce în Rai. Un membru al bisericii adevărate va ști unde se află scara. Acea persoană poate cere ajutor, iar noi vom coborâ scara pentru ca ea să scape. Adevărata biserică este mai agilă decât berbecul. Pietrele vii au picioare.”

Apoi, ca unul care tocmai și-a amintit bunele maniere, spuse: “N-ai vrea niște gustări? O să te ajute.”

“Bine,” am spus, încercând să-mi aranjez ținuta.

O tavă cu fructe pluti spre noi. “Poftim”, spuse îngerul, făcând semn spre tavă, “alege-ți”. Am întins mâna să-mi aleg un fruct. Unele varietăți le văzusem pe pământ, dar pe altele nu. Toate erau fără cusur. Amândoi ne-am ales câte ceva și am început să mâncăm.

“Trebuie să te familiarizezi cu locurile de amplasare a scării ascunse”, a continuat el.

“Există o hartă?” am întrebat.

“Nu,” râse îngerul. “Harta e în Duhul. Urmând îndrumarea Lui, El te conduce spre scara ascunsă.”

Am aruncat o privire spre scaro-port. “Treptele arată ca de sticlă,” am spus.

“Lumină,” replică îngerul. “Reușite, nu-i așa?”

“Oamenii cad vreodată de pe aceste trepte?”

“Nu, dacă își ațintesc privirea asupra lui Isus, “chicoti el”, dar nu te-aș sfătui să te uiți peste margini. S-ar putea să te clatini făcând asta.”

“Fructul e tare bun,” am exclamat.

“Da, toate sunt bune aici sus,” spuse îngerul, făcând ca un cowboy.

Am râs, uimită. El nu se potrivea deloc cu ideea mea de înger. “Cum te numești?” l-am întrebat.

Îngerul Azar

“Azar” * spuse îngerul. “Eu sunt cel care răspunde când tu ceri ajutor.” (*ebr. *azar* = ajutor, sprijin, întărire, n.tr)

“Ești doar unul?” am întrebat.

“Vrei să spui pentru întregul pământ? Oh, nu, n-aș putea să mă ocup de întregul pământ. Suntem repartizați unui mic număr de oameni la ale căror cereri vom răspunde, mai mult sau mai puțin, după stilul de viață. Uneori, un om îndărătnic va avea nevoie de

unul din noi doar pentru el (sau ea), dar de obicei noi servim câte cinci. Șeful alege care vor fi aceia.”

“Șeful?” am spus.

“Păi șeful nostru direct, nu Domnul; nu, vreau să zic, îngerul responsabil cu ajutorarea. Cât trăiești pe pământ, eu sunt cel care răspunde la cererile tale de ajutor. Așa că nu te apuca să te cațeri pe munți,” râse el.
Mă uimea.

“Te-ai săturat de fructe?” a întrebat el.

“Da, mulțumesc,” am spus. Tava de fructe dispăru.

Sugestia

“Acum,” continuă îngerul,” te poți întoarce pe unde ai venit. Pericolul prezent a trecut, dar ți-aș sugera să apuci cărarea spre Sala Tronului. Te afli aici pentru un motiv, dar nu mi s-a dat să știu care. TATĂL tău îți poate spune de ce ai venit.”

“TATĂL meu?” am spus, privind spre parc, pierdută în meditare. Părea de neimaginat, nu numai că eram în Rai, dar și că aș putea merge să-mi văd Tatăl Ceresc la fel cum un copil s-ar duce să-și vadă tatăl pământesc.

“Desigur,” spuse el, citindu-mi gândurile. “Doar apucă pe cărare.”

“Aleea asta duce la sala tronului?”

“Toate aleile de aici duc la Dumnezeu. Nu sunt ca cele de pe pământ.”

M-am uitat spre cărare ca și cum era un orizont prea îndepărtat pentru a-l putea ajunge.

“Dă-i drumul,” râse el. “Du-te să-ți vezi Tăticul. O să fiu aici când va fi timpul să te întorci.”

M-am întors să-i văd fața.

“Nu vrei să afli de ce ești aici?” întreabă el.

“Ba da,” am exclamat eu, râzând.

Își ridică umerii și gesticulă cu mâinile ca și cum ar fi zis “Ei bine?”

“Mulțumesc,” am spus cu seriozitate. El îmi zâmbi și spuse încetișor, “Creatorul universului îți dorește tovărășia. Nu-L fă să aștepte.”

Am zâmbit și i-am arătat că deja călcam pe cărare. A strigat după mine, “Voi fi aici când va veni vremea să te întorci.” I-am făcut din mână în semn că am auzit. Apoi, cu sufletul la gură, mi-am îndreptat fața spre Sala Tronului.

Capitolul 2

Castele de nisip

Spre marea mea mirare, cărarea pe care începusem să umblu părea să fie în mișcare, ca o bandă rulantă sau ca un trotuar mișcător. M-am uitat în jos la picioarele mele goale cum stăteau pe suprafața ei netedă și care înainta mereu.

Atunci am observat o altă pereche de picioare lângă ale mele. Nu călătoream singură. M-am uitat în sus la fața unui înger mare.

“Salut,” a spus el cu un ton oficial.

“Salut,” am răspuns. El avea vreo doi metri și zece, și păr blond care părea să aibă lumini în el. Poate că lumina era în el și strălucea înafară prin capul și părul lui. Nu puteam ști. Fața lui era serioasă și conduita autoritară. Purta o robă lungă și albă și avea niște aripi mari, puternice și albe.

“Cine ești tu?” am continuat.

Îngerul Promisiunilor

“Eu sunt un mesager,” replică îngerul. Puteam simți putere emanând din el. “Ce fel de mesaje transmiți tu?” am întrebat.

“Promisiuni,” spuse el. “Eu ajut în a duce umanității promisiunile pline de credincioșie ale lui Dumnezeu.”

“Asta-i o treabă importantă,” am spus eu glumeț. (Speram să devină mai puțin oficial.)

“Foarte,” dădu el din cap în mod rigid. Nu devenise familiar. Deci, mi-am zis eu, probabil că nu toți îngerii sunt la fel. Acest spirit este foarte serios, ca un ambasador. Deodată, mi-am amintit că el știa ce gândesc. “Ai transmis promisiuni pe pământ?” l-am întrebat cu glas tare.

“Da,” spuse el, oprindu-se să își cântărească vorbele, “pe ale tale.”

“Ale mele!” am exclamat.

“Ale tale,” spuse el din nou. “Când tu ai venit în Împărăție, Domnul ți-a spus că vei privi în Rai, nu-i așa?”

“Mda,” am răspuns vag, privind peisajul ce se derula. Căutam prin amintiri. “Asta a fost cu ani în urmă.”

Promisiunea

Când m-am întors la Domnul cu douăzeci de ani în urmă, era o vreme a minunilor. La vremea aceea, EL mi-a dat câteva promisiuni în legătură cu viața mea de pe pământ. Deși eu nu am păstrat acele făgăduințe în atenția mea, mi-am dat seama că EL le împlinise pe majoritatea zilnic. Dar pe aceasta, o promisiune uimitoare, nu o împlinise. La început urmăream să îi văd împlinirea, dar după o vreme, oricum, problemele urgente mi-au diluat anticiparea, până când am uitat de tot. “Nu s-a întâmplat nimic” am continuat “și...” Vocea îmi era greoaie. Am început să spun că uitasem.

“Oricum, Dumnezeu nu a uitat”, spuse el, “și a venit împlinirea vremii.”

L-am auzit cu greu fiindcă încercam să refac legătura dintre trecut și prezent.

“A fi ignorant cu privire la căile lui Dumnezeu nu le face nefuncționale” spuse el. “Desigur că o necredință considerabilă le împiedică.”

“Dar ce înseamnă asta?” am întrebat, căutând la fața lui.

“Nu am autoritatea să-ți spun. Întreabă-L pe Tatăl tau. Cel-ce-descoperă-misterele îți va revela acest mister.”

Eram pierdută în uimire, așa că el continuă, “Dumnezeul nostru este credincios și adevărat, și El te iubește.” Se pare că în momente de mare tulburare, ne putem gândi la cele mai neobișnuite lucruri.

Deodată, am vrut să-i știu numele. “Cum te cheamă?” am întrebat.

“Caută-mă în Scriptură. Tatăl tău dorește să cauți tot mai mult confirmarea în Cuvântul scris pentru tot ce vezi și auzi. Caută numele meu,” spuse el și dus a fost.

Excursia

Înainte să mă pot acomoda cu dispariția sa bruscă, am auzit sunetul distinct al unei voci proiectate printr-un megafon, ca într-o excursie cu autocarul: “– *Dealuri plăcute, Gazon moale, Pâraie răcoroase...*”

M-am întors să văd îngerul înaripat care trecea abil printre oamenii aflați mult înaintea mea pe aleea rulantă, ca un controlor de bilete la un carusel. Și el avea o robă albă, dar pe cap avea o pălărie albastră pe care era brodat “*Ghid Turistic*”. În jurul mijlocului avea o curea de argint de care atârna un schimbător de arginți. Totuși, nu l-am văzut niciodată să ceară cuiva prețul călătoriei. Tonul vocii era ridicat și tare ca la târg; el arăta obiectivele de interes din Rai. “*Toate pâraiele izvorăsc de sub tron. Toate pornesc din aceeași sursă,*” spunea el, trecând printre oamenii dintr-un grup. “*Ne vom opri aici ca să vă puteți bucura de priveliște.*”

Cărarea mișcătoare s-a oprit, iar oamenii de pe o lungă porțiune au coborât de pe ea ca să privească. Ghidul turistic s-a întors să răspundă la întrebarea cuiva, așa că am trecut și eu de pe cărare, m-am îndreptat spre un izvor și m-am așezat lângă el. Era prima dată când puteam să mă uit mai atent la flora din Rai.

Iarba arăta obișnuit dar avea proprietăți incontestabil diferite. Puteai merge pe ea și își revenea la forma inițială după ce presiunea era îndepărtată. Erau și câteva brazde de flori plantate lângă izvor, dar nici ele nu erau flori așa cum le știm noi pe pământ. Erau perfecte.

M-am întins cu totul spre marginea apei și am băgat mâna în apă. Răcoroasă. Dar, este apă oare? m-am întrebat. Nu, mi-am zis, cred că e lumină. Un grup de îngeri au trecut pe deasupra capului meu. Ei zburau în formație ca un stol de găște. Când m-am întors spre apă, mai era o față care îi privea unda împreună cu mine.

Grămada de nisip

“*Salut,*” spuse o voce de copil.

M-am întors și m-am așezat cu fața la ea.

“*Ești în excursie?*” întrebă ea.

“*Da,*” am răspuns, holbându-mă la ea. Părea a fi o copilă de vreo cinci sau șase ani, dar strălucea. Nu avea aripi, iar ochii ei arătau mai maturi decât anii pe care i-ai fi dat staturii ei micuțe. Purta un șorțuleț din stambă (țesătură subțire de bumbac cu imprimeuri colorate, n.tr) peste o robă pastelată. Avea părul buclat și ciufulit ca de la joacă. Arăta ca o fetiță, dar întrucât puteam să văd prin mâna sau prin piciorul ei, am știut că era un spirit. Mă puneă în încurcătură.

“*Ești abia la începutul excursiei?*” mă interogă ea.

“*Da, așa cred. De ce?*” am întrebat.

“*Voiam să vii să te joci cu mine,*” spuse ea.

“Să mă joc cu tine?” am spus neîncrezătoare.

“*La grămada mea de nisip*”, spuse ea. “*Poți să vii?*”

Chiar atunci veni spre noi ghidul turistic, iar eu m-am ridicat în picioare. Nu mă puteam hotărâ dacă să îmi continui călătoria sau să mai rămân puțin cu acest mic spirit.

“Pot să mă duc cu... cum te cheamă?” am întrebat-o, aplecându-mă spre ea ca atunci când pui întrebări unui copil.

“*Limpezime-de-Cleștar.*”

“Pot să mă duc cu Limpezime-de-Cleștar pentru câteva minute?” l-am întrebat pe ghid.

“*Păi, bine*”, spuse el. “*Ne vedem în crângul de migdali când ești gata.*”

“Cum îl găsesc?” am întrebat.

“*Limpezime-de-Cleștar o să-ți arate drumul.*”

“*Da, îi arăt*”, spuse ea cu entuziasm. “*Hai cu mine.*”

Lecția

Ne-am trezit că eram pe o plajă vastă, dar fără nici o mare. Părea că litoralul era acolo dar nu și oceanul. În nisip erau tot felul de căldărușe și lopățele de copii, roșii și albastre.

“Nu-i așa că întotdeauna ai vrut să construiești un castel de nisip?” întreabă ea.

Am chicotit, “Păi, nu prea, Limpezime-de-Cleștar.”

“Ba da, ai vrut,” continuă ea. “Gândește-te. Ai vrut să construiești pe pământ, și toate alea sunt nisip. Când vine valul, se duc. Până și uneltele de construit țin mai mult decât un castel de nisip, căci uneltele sunt de la Dumnezeu. Dar dacă le folosești să construiești pe nisip în loc de eternitate, cu ce te alegi? Pierdere de timp,” zise ea ridicând din umeri. “Ai vrut un castel de nisip. E-o prostie, nu-i așa?”

“Bănuiesc că da,” am spus încet. Nu voiam să recunosc, dar avea dreptate. Dorisem o casă, siguranță financiară și să realizez ceva – pentru Dumnezeu, desigur – dar aveam *vedere-tunel* (când se vede clar doar centrul imaginii, iar periferia arată neclar, datorită deplasării cu mare viteză, n.tr) doar pentru viața pământească. Încreștinasem “evanghelia lumii” și o integrasem în propriul meu ambalaj. A fost dureros să aud că focalizarea vieții mele a fost carnală și fără valoare pentru Dumnezeu, și că nu scăpasem așa.

“Vrei să ne jucăm?” continuă ea veselă.

Mi-a venit rău. M-am gândit să schimb subiectul.

“De ce plaja de nisip e așa de mare?” am întrebat.

"Mulți vor să construiască pe nisip, așa că le dăm voie. Vine din ei, știi? Poate că dacă și tu construiești din nisip acum, vei simți "Am făcut-o!"

"Pare o prostie să faci asta," am spus convinsă.

"Păi da, așa e. Oricum, să construiești pe pământ e totuna: jucării caraghioase care sunt uitate aici, jucării care nici măcar nu prind praf în pod, ci se dezintegrează și sunt cu totul uitate aici – o pierdere din timpul prețios al lui Dumnezeu," spuse ea mult prea degajată.

Am simțit un gust metalic în gură.

"Te superi dacă nu ne jucăm azi?" am întrebat.

"Oh, nu-i nimic," spuse ea. "Vrei să-ți continui călătoria?"

"Nu știu," am spus amețită. Mă simțeam de parcă dăduse un tir peste mine. "Îmi place numele tău, Limpezime-de-Cleștar," am spus acru. "Ți se potrivește."

"Poate o mică pauză," spuse ea, ca și cum nu auzise remarca mea. "Nu uita să mai vii pe la noi. Noi te iubim. Să ținem legătura." Și-a ridicat mânuțele, iar eu le-am ridicat pe ale mele ca răspuns. Lumină a ieșit din ale ei și a intrat în ale mele, dându-mă ușor pe spate.

M-am întins pe aer, ca pe o targă dusă prin holurile unui spital. Aveam brațele pe piept și am plutit pe cărare ca un pacient abia scos dintr-o sală de operație.

Capitolul 3

Îngeri la pregătire

Un înger a început să meargă lângă mine, în timp ce pluteam pe cărare.

"Pe cine cauți?" întreabă îngerul.

"Credeam că merg să-L văd pe Tatăl meu în sala tronului," am răspuns.

"El e peste tot, dar aceasta nu este sala tronului."

Cascada terasată

Plutisem până la marginea unui iaz; am început să cobor pentru a mă odihni pe iarbă. Iazul se afla la baza unei cascade înalte și terasate. Flori de levănțică și frunziș agățător creștea pe marginile cascadei. O ceață fină plutea deasupra iazului, determinată de impactul apei în cădere.

"Ce este locul acesta?" am întrebat.

"Una dintre grădini", spuse îngerul. "E un loc liniștit aici. Odihnește-te," sugeră el și plecă.

Era ceva odihnitor în zgomotul cascadei, ceva liniștitor, dar era și cineva care fredona o melodie frumoasă. Sunetul vibra prin mine, atingându-mi fiecare parte a corpului. Apoi o voce începu să cânte:

E un loc unde călătorii se odihnesc,
Și capul își pleacă în pace.
Când te întorci spre cuibul Vulturului,
Tumulul interior va înceta.
O, Miel al lui Dumnezeu,
Tânjirea inimilor noastre,
O, Adevăr în Cuvânt,
Foc Etern,
O, Miel al lui Dumnezeu,
Fiule ales al lui Dumnezeu,
Primește-i când
Alergarea lor se sfârșește.

La finalul cântării, o figură se formă încet din ceața cascadei. M-am ridicat în șezut ca să văd această neobișnuită apariție.

Heather din ceață

"Cine ești tu?" am întrebat.

"Eu sunt *Heather*"*, spuse figura. (*engl. *heather*, lat. *Calluna vulgaris* = plantă ornamentală tufoasă cu flori, de mici dimensiuni; numele științific derivă din verbul *a*

înfrumuseța, n.tr) Eu îngrijesc această parte de grădină. Uneori cărarea trece pe lângă ape liniștite sau prin grădini parfumate," zâmbi ea.

M-am lăsat înapoi în iarbă, pentru că eram ostenită și încă trebuia să-mi revin după experiența de la grămada de nisip. Ea continuă după o pauză, "Ai dori să crești în spirit sau în domeniul natural?"

"În spirit, mai presus de toate," am spus.

"Atunci cultivă ascultarea și supunerea," spuse ea. "TATĂL tău te iubește. O știu, altfel nu ai fi aici. Nu ai avea acces la El și nici nu ai putea să intri în aceste grădini parfumate."

"Vorbește-mi despre aceste grădini," am spus.

"Sunte multe, fiecare plină de desfătări de nespus. Presupun că, de vreme ce ești pe cărare, te aștepti permanent să ajungi în sala tronului, nu-i așa?" întrebă ea.

"Da, așa e."

"Dar Tatăl tău dorește ca tu să vezi mai mult din frumoasele Lui meleaguri."

Întrebarea

Deodată m-am ridicat în șezut, uitându-mă atent la ea. "Heather, tu ce faci aici?"

"Noi creștem în Dumnezeu. De asemenea, eu îngrijesc această mică parte de grădină. Dar noi nu ne trudim aici. Trăim pentru ceea ce tu ai numi creștere spirituală." Apoi, revenind la subiectul de dinainte de întrebarea mea, făcu o mișcare largă, semicirculară, cu mâna.

"Zonele de vizitat sunt fără sfârșit și de necomparat."

"Pare că sunt singură aici," am spus, "dar știu că mai sunt și alții".

"Da, dar Tatăl tău îți răspunde la rugăciunile tale pentru creștere și învățătură. El decide cum trebuie educat fiecare copil," zâmbi ea. "Pentru tine se dau meditații particulare aici. Unu la unu. Întreabă ce vrei să știi."

"Mă simt atât de liniștită în acest loc," am ridicat eu din umeri. "Îmi este greu să mă gândesc la ce să întreb."

"Am mai auzit asta," reflectă ea.

Mă puteam gândi doar la o singură întrebare, la care simțeam că aveam deja răspunsul, dar am întrebat: "Tu ai tovărășie aici?"

"Da, suntem fericiți. De fapt, sunt mulți ca noi prin preajmă, dar numai eu sunt trimisă la tine, așa că mă vezi doar pe mine."

"De ce te cheamă *Heather*?" am întrebat.

"De la florile care cresc în mijlocul cascadei," zâmbi ea, privind în sus la grădinile terasate.

Îngerul Clara

"Salut, Ann," rosti o voce feminină din spatele nostru. "Heather," continuă vocea, în timp ce ne întorceam fețele spre ea.

"Clara," răspuse Heather; se ridică repede s-o întâmpine. Heather se întoarce spre mine. "Aceasta e Clara, pe care o iubim cu toții foarte mult aici."
M-am ridicat și eu în picioare. "Bună, Clara," am spus. Ea era absolut cea mai frumoasă făptură pe care o văzusem vreodată. Acest înger arăta foarte feminin și o lumină delicată radia din zona capului său. Lumina părea să se concentreze în mănunchiuri radiind din acea strălucire. Avea părul auriu-roșcat, cu aspect botticeliano* (*Sandro Botticelli a fost un pictor renascentist, renumit prin operele sale caracterizate de sensibilitate, frumusețe, grație, delicatețe și precizie, n.tr), împărțit la mijloc și prins la spate în forme rotunde. Purta un veșmânt aranjat în cute, asemănător cu cel purtat de femeile Romane de dinaintea de Christos. Îmbrăcămintea era adunată și forma un fald dedesubtul a ceea ce ar fi reprezentat bustul la o ființă umană. Ochii ei erau de un albastru intens.

Invitația Clarei

"Am venit s-o iau pe Ann la o ședință de pregătire," continuă Clara.

"Ce fel de pregătire?" am întrebat.

"A îngerilor vindecării," zâmbi ea.

"Oh," am spus încetișor, căci ea mă uimea vorbind de un domeniu de mare interes pentru mine. "Mi-ar place, dar...", mă agățai eu de cuvinte cât și de traseu, "Sunt în drum spre sala tronului."

"Dar este în drumul tău," zâmbi ea. "Tatăl tău Ceresc îți oferă această ocazie."

Am privit spre Heather pentru a fi călăuzită. "Eu m-aș duce dacă aș fi în locul tău," afirmă ea. "Vrei să trecem pe acolo?" întreabă Clara. "Da," am spus entuziasmată.

Clara râse. "Mulțumesc, Heather. Ea pare refăcută în mod minunat."

"Da, mulțumesc, Heather," am adăugat întorcându-mă spre ea, dar deja dispărea în ceața cascadei, zâmbind și ridicându-și mâna ca de despărțire.

Am plecat și noi imediat.

Anexa

Pe neașteptate, ne-am aflat în exteriorul unei clădiri foarte mari, care avea un indicator deasupra ușilor ei duble: ANEXA. Era la o mică distanță de o altă clădire la fel de mare și care avea un alt indicator, scris într-o limbă pe care nu o puteam citi.

Mi-am zis, "oare aici se călătorește cu viteza gândului?"

Am intrat în clădire.

Era un amfiteatru uriaș, foarte asemănător cu cele municipale din marile orașe. Avea atât un parter, cât și vreo câteva niveluri. Clădirea era plină de îngeri. Cu toții purtau banderole de braț albe, cu o cruce roșie mare pe ele. Păreau să asiste la un curs.

Instructorul lor se afla pe o platformă înălțată înaintea unei table gigantice și transparente, care arăta ca din plastic luminos. El ținea un arătător lung cu care punea ilustrații colorate pe tablă, atingând-o. Nu desena sau scria, ci doar arăta cu indicatorul; ilustrațiile apăreau pe tablă complete.

Clara începu să înainteze spre partea din față a sălii. Îngerii rămâneau atenți la curs, dar se dădeau la o parte ca să putem înainta pe culoar. Am ajuns aproape de platformă și am putut să-l văd pe instructor mai bine.

Avea părul tuns scurt și purta banderole albe cu cruce roșie. De asemenea, avea și niște dungii pe mâneci.

Îngerii Vindecării

M-am întors să văd fețele îngerilor. Arătau ca o adunare a Națiunilor Unite a îngerilor, reprezentând multe popoare. Bănuiam că Domnul îi trimitea în misiuni peste tot în lume. Erau foarte concentrați la lecție.

Instructorul continuă, "Să știți că voi jucați un rol foarte important în dovedirea victoriei Domnului nostru și în domeniul sănătății. Dușmanul va folosi orice vicleșug pentru a încerca să semene necredință în cei la care Dumnezeu nostru vă trimite. Dușmanul este maestrul necredinței. A avut un strașnic succes cu omenirea în general și cu cei aleși în special. Deseori este mai ușor pentru cei răscumpărați să creadă că Domnul nostru îi va susține financiar decât că El își vrea poporul sănătos. Trezirea (redeșteptarea) cu vindecări este aproape să înceapă. În loc de unul, vom trimite câte doi dintre voi la fiecare persoană stabilită pentru a primi darul vindecării.

"Vrem ca voi să învățați a colabora acum. Avem câteva insigne pe care să le puneți celor ce primesc acest dar."

Ridică o insignă. Era verde și pe ea scria "Doar să crezi."

"Un mare număr de oameni răscumpărați vor veni mai târziu aici. Ei vor acționa ca niște credincioși pe pământ. Nu fiți descurajați de ceea ce ei vă vor spune. Ei vă vor arăta exact ce s-ar putea să aveți de înfruntat în misiunea voastră. Unele dintre afirmațiile lor vă vor părea fanteziste, dar ele sunt obișnuite. Veți putea vedea cât de eficient a erodat dușmanul credința în purtarea de grijă plină de har a Domnului pentru sănătate. Depășiți acum această buimăceală. Vă vom trimite la această renaștere (trezire) spirituală împreună cu câte un tovarăș. Sunt mulți, mulți cu darul vindecării în vremea asta. Aveți întrebări?"

"Când va fi aceasta?" strigă un înger aflat mult în spatele sălii.

"Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, știe asta. Voi fiți gata!" îi răspunse instructorul. "El a spus 'Curând'; doar atât vă pot spune. Acesta e motivul pentru această mobilizare și intensificare a cursurilor. Mai sunt întrebări?"

S-a făcut tăcere.

"Bun, vreau să vă întoarceți repede aici după ce lucrați cu cei răscumpărați. Nu cumva, repet, nu cumva să interogați pe cei răscumpărați în mod individual ca pentru a promova înainte de lucrare. Vrem ca răspunsurile lor să aibă un impact maxim asupra voastră. Dacă nu mai sunt întrebări, sunteți liberi."

S-a făcut multă mișcare în vreme ce îngerii s-au ridicat și au început să comunice între ei, la plecare. Clara și cu mine am urcat câteva trepte până pe platformă. Instructorul ștergea tabla transparentă când am ajuns noi.

Instructorul angelic

"Bună, Clara. Pe cine avem noi aici cu tine?" întrebă el jucăuș, așa cum un adult ar face cu un copil pe care îl cunoaște bine.

"Cred că o știi pe Ann," spuse Clara în același ton.

El clipi. "Da, o știu. Dacă nu le-aș fi spus studenților să se abțină de la tocitură pentru acest examen, aș fi pus-o pe Ann să le dea câteva din răspunsurile pe care le vor auzi pe pământ."

"Ei, Chabburah,"* (*ebr.*chabburah* = dungă, julitură, rană, ca în Isaia 53:5, n.tr) zâmbi Clara, clătinând din cap ca atunci când dojenești pe cineva care face șotii. Oricum, știam ce voia să spună, așa că am schimbat subiectul.

"Ce sunt dungile de pe mânecele tale" am întrebat.

"Prin rănilor Lui suntem vindecați," zâmbi el duios, privind dungile.

Clara continuă: "Noi facem o plimbare. Ai vreo sugestie?"

"Grădinile suspendate..." începu el.

"Nu," râse ea, "ci în legătură cu îngerii vindecării și cu trezirea spirituală care urmează să vină în domeniul vindecării."

El privi la o tăbliță din mâna lui imitând o față serioasă. "Păi, văd că Ann este trecută aici pentru a fi asistată de doi dintre cei mai buni îngeri ai mei."

"Eu?" am întrebat. "Este oare posibil?" Știam că Dumnezeu a dat darul acesta unora dintre copiii Săi. De fapt, am folosit și eu darul acesta cândva. Era ca și cum Dumnezeu vindeca pe oricine pentru care mă rugam. Această "ungere" supranaturală și uimitoare a ținut vreo câteva luni, apoi a dispărut. De ce mi-a dat-o El și după aceea a dispărut, n-am înțeles niciodată. Din acel moment, au fost mai multe întrebări decât răspunsuri în mintea mea.

Cursuri

Instructorul nu a răspuns dialogului meu interior, dar continuă: "Clara, sugestia mea este ca ea să înceapă cursurile curând. Ea e un exemplu aproape clasic de 'credință de gelatină' – 'atinge-o și se va clătina'. Eu însumi voi preda la aceste cursuri," continuă el. "Ea poate studia acasă, ca un curs prin corespondență, dar de vreme ce se află acum aici, ar putea să dea o raită pe la depozit."

Clara se întoarse spre mine. "Ți-ar place?"

"Da," am spus. "Dacă Domnul vrea să mă folosească pentru a mă ruga pentru vindecarea altora, păi... am nevoie să învăț cât pot mai mult."

"Foarte bine," spuse el. "poți avea un start promițător începând cu ușa următoare; te vom striga când îți vei începe cursul acasă. Ce zici?"

"Ne convine de minune," spuse Clara, "Vom începe imediat. Mulțumim." Începu să mă conducă spre treptele platformei.

"Da, mulțumim," am spus.

Solicitarea

El ne strigă, "Să nu vorbiți cu studenții pe drum. Ați putea ispiți pe vreo unul să facă un pas greșit și să înceapă a vă pune întrebări," chicoti el. Deodată, ca și cum i-ar fi venit o

idee, ne chemă. "Stați puțin. Aceasta e cu adevărat o ocazie excelentă. Te afli aici și..." n-am putut înțelege ce spunea. "Ai vrea să-ți pună studenții câteva întrebări ca să vadă cum gândești?" întrebă el. "Uneori le e greu credincioșilor răscumpărați ajunși aici să își amintească de ce au gândit cum au gândit când erau pe pământ. Ai fi dispusă?"

"Fie-ți milă," am râs eu ușurel, "Sunt atât de dificilă?"

"Nu, nu, nu," spuse el, punându-și jos tăblița și venind să-mi pună mâinile pe umeri. "Ești doar... tipică pentru modul de a gândi de pe pământ."

"Dacă te va ajuta pe tine și pe ceilalți..." am spus.

"Ne va ajuta," replică el. "Bun! Tu și Clara mergeți la ușa următoare. Vă vom cita acolo," spuse el, întorcându-se la marea tablă. Apoi aproape imediat, se întoarse privind spre noi. "Să nu o întreb pe Clara despre vindecare," zâmbi el. Vrem ca studenții să vadă un exemplu nepregătit dinainte."

"Bine," am râs eu.

S-a întors la tablă, iar noi am început să coborâm treptele. Imediat, am ajuns la capătul amfiteatrului și ieșirăm prin ușile duble.

Părăsind clădirea, am putut vedea mii de îngeri cursanți stând pe gazon câte doi, împreună cu câte unul sau doi dintre cei răscumpărați. Ei purtau discuții profunde.

Am privit la semnul de deasupra intrării în clădirea spre care mergeam. Înainte nu-l putusem citi, dar acum, spre mirarea mea, am văzut clar: "Părți Corporale". Clara deschise ușa și pășirăm înăuntru.

Capitolul 4

Îngerii Vindecării

Depozitul era mare, la fel ca amfiteatrul pe care tocmai îl părăsiserăm, și alb ca un laborator al unui institut de cercetare. Părea neobișnuit de luminos înăuntru, ca și cum conținuturile ar fi fost conservate sau păstrate în lumină.

"Această clădire deține un inventar de părți corporale umane disponibile," spuse Clara.

Erau acolo tot felul de lăzi și cutii cu părți corporale de toate culorile și mărimile.

Lucrătorii din Depozit

Înăuntru lucrau îngeri îmbrăcați în alb. Aceștia erau de mărimea oamenilor și nu aveau aripi. Fiecare purta o banderolă cu aceeași cruce roșie pe ea. Unul dintre ei veni spre noi. "Ann, ne bucurăm că ai venit să vizitezi departamentul de piese (părți corporale, n.tr)."

"Dar de unde mă cunoști?" am întrebat.

"Noi îi cunoaștem pe toți cei programați pentru darul vindecării," zâmbi el. "Ai nevoie să știi că toate acestea sunt disponibile."

Porni cu noi pe spațiosul culoar central. Uitându-mă la cutii, m-am întrebat cum ar fi să am darul vindecării pentru tot restul vieții. Prin Cuvântul scris, Isus ne poruncește să vindecăm

bolnavii și să înviem morții, dar eu nu eram dintre cei prin care EL Își împlinise porunca în mod consistent. Vindecarea îmi păruse o poruncă generală pentru creștini precum "Duceți-vă și...", dar mulți dintre noi nu prea am văzut puterea de vindecare fizică, la fel ca biserica primară. Mereu găseam scuze pentru mine și pentru alții, dar în secret mă întrebam de ce e așa.

Îngerul continuă, "Noi suntem gata. Domnul a pregătit provizii abundente. Bucură-te de vizită."

"Așa vom face," spuse Clara.

"Da," am spus, oarecum distrată.

El se înclină ușor și pași înapoi, apoi se întoarse la lucrul său.

Foaia

Erau așa de multe întrebări pe care voiam să i le pun Clarei. Deodată, o foaie de hârtie pluti înaintea ochilor noștri și se opri în aer. "Vă rog să vă întoarceți la Anexă." Apoi dispăru.

"E mai curând decât am crezut," spuse Clara.

Ne-am întors și am început să mergem spre ușa depozitului. Cu voce șoptită, am spus, "Oh, Clara, devine captivant. Voi putea ajuta acești îngeri. Ce onoare... ce dar!"

"Da," se învoi ea.

"Gândește-te numai, s-ar putea să văd pe unii dintre acești îngeri lucrând împreună cu oamenii în timpul trezirii spirituale," am cugetat eu.

Am ieșit din depozit și începurăm să traversăm spre anexă. Îmi repetam, "... să ajut îngerii." Apoi m-am adresat din nou Clarei, "... pentru că voi, îngerii, ne sunteți de mare ajutor, dar noi rar avem ocazia să vă ajutăm."

Îmi zâmbi isteț, părând să arate că aceasta nu era adevărat, dar nu voia să-mi taie entuziasmul.

Îngerii care au dungii

Am intrat în anexă. Sala era din nou plină de îngeri. Un grup de îngeri erau pe platformă. Ei nu purtau banderole, dar aveau dungii roșii în sus și în jos pe mânecile hainelor lor. Am rămas în spatele sălii.

"Aceștia sunt îngeri cu dungile lor," spuse Clara. "Domnul i-a distribuit credincioșilor din timpul ultimei treziri spirituale de vindecare."

"Nu prea sunt mulți", am spus.

Clara oftă, "Nu, doar la puțini de pe pământ li s-a dat darul vindecării cu măsură mare. Acești credincioși ar fi trebuit să pregătească pe mulți alții; însă mulți din ei și-au ridicat corturi și au păstrat darul doar pentru ei. Darul a fost utilizat, dar pentru că ei nu au pregătit și pe alții, a fost corupt, și a devenit un mijloc de imbogățire personală."

Aruncă o privire peste marele amfiteatru și continuă, zâmbind, "Această sală este plină cu unul din grupurile de cursanți. Alții se află la alte nivele de pregătire; unii au deja dungile lor și încep să asiste pe cei cărora Domnul i-a desemnat. Mulți dintre cei răscumpărați de pe pământ au urmat un curs prin corespondență, cei mai mulți fără să știe. Credinciosul

trebuie să termine cursul înainte de a primi asistența celor doi îngeri. Deci cu toții sunt implicați în procesul de pregătire acum, nu-i așa?"

"Acesta e același curs prin corespondență pe care îl voi urma și eu?" am întrebat.

"Da," spuse ea. "E studiul privitor la vindecare din Cuvânt." (Biblie, n.tr) Apoi își mută atenția asupra îngerilor de pe platformă.

De la acești îngeri venea multă lumină. Unul spunea: "Domnul dorește ca aceia dintre noi care au participat la ultima trezire spirituală să țină o ședință pe pământ înainte ca această ultimă revărsare a Duhului Sfânt să înceapă. S-ar putea spune că realizăm finalizarea ultimei treziri. Suntem onorați să participăm la festivitatea de deschidere a următoarei implicări mărețe a Dumnezeuului nostru în vindecare."

Alt înger veteran interveni, "Știm care vă este următoarea întrebare: Când?"

Cursanții râseră pe înfundate.

"Nu știm când, dar Domnul a zis 'Curând.'"

I-am șoptit Clarei, "Ce îngeri frumoși!"

"Da," spuse ea.

Revărsarea Anterioară

Un alt înger de pe platformă vorbi. "Ce s-a întâmplat în timpul ultimei mari revărsări a Duhului pentru vindecare, a fost foarte trist pentru noi toți." Ei clătinară din cap, privind trist unii la alții.

"Corupția s-a strecurat înăuntru," spuse altul, "păcate subtile unele după altele. Până la urmă, cei mai mulți au degradat darul de nu mai putea fi recunoscut de către noi, cei care îi slujeam."

"Omenirea poate fi înșelată prin spectacole de fațadă," spuse un alt înger, "dar noi am văzut tot ce s-a întâmplat. Dumnezeu nu poate fi luat în răs."

Se opriră un moment; gravitatea a ceea ce se întâmplase încă le producea suferință.

Primul înger vorbi din nou. "În timpul acestei treziri spirituale care urmează să vină, darul va fi atât de răspândit încât degradarea prin mândrie și manipulare e foarte improbabil să apară."

La această afirmație, un alt înger adăugă, "Dar aveți grijă la acestea: îngâmfare, pofta de putere, lăcomia, pofta sexuală."

"Nu cu demoni inferiori va trebui să vă luptați, ci cu demoni la fel de puternici ca voi, care au o hotărâre înverșunată, știind că timpul lor este scurt," spuse primul înger. "Îi dăm din nou cuvântul lui Chabburah," concluzionă el.

Îngerii așezați din amfiteatru se ridicară înaintea îngerilor de pe platformă și suflară către ei. Bănuiam că aceasta era o formă de aclamație din picioare.

"Vă mulțumim," zâmbiră ei.

Chabburah vorbi cu ei pe scurt. Apoi părăsiră platforma. Chabburah veni în centrul platformei. "Amintiți-vă, acești prieteni vor fi disponibili să vă răspundă la întrebări și să vă asiste nu doar acum, ci și când va începe trezirea."

Ceilalți îngeri îi atingeau pe cei cu dungile în timp ce aceștia treceau prin mulțime. În drumul lor, ei mă observară împreună cu Clara. Ultimul înger se opri înaintea mea. "Salut, Ann," spuse el, atingându-mi umărul drept. Privi în ochii mei apoi la Clara, zâmbi și plecă. "Dați-vă puțin la o parte," spuse Chabburah, "pentru că ni s-a alăturat Ann."

Pregătirea de Predare

Clara începu să ne deplaseze spre partea din față a amfiteatrului. Îngerii zâmbiră în timp ce treceam. Se mișcă și vorbiră între ei.

Chabburah ne aștepta pe scenă, zâmbind, urmărindu-ne cu privirea. "Iată-te, Ann," spuse el exuberant.

"A fost așa de repede," remarcă Clara.

"Ea era cât pe ce să-ți pună întrebări," își scutură el degetul spre mine, ca unul care ar dăscăli un copil. "Veniți aici," adăugă el. "Sunt scaune pentru amândouă. Așezați-vă și faceți-vă comode."

Apoi se întoarse spre auditoriu. "Bine, luați loc," spuse el celor care vorbeau. "Puteți să vorbiți mai târziu." Gesticulă către mine. "Ann este cu noi. Ea a acceptat cu bunăvoință invitația de a răspunde la orice întrebare ați putea avea legat de ea sau de oameni în general."

L-am tras ușor pe Chabburah de robă. "Nu le știu pe toate," i-am șoptit.

Toată lumea râse.

El zâmbi, "Știm că nu le știi pe toate. Nici noi nu le știm, așa că ne asemănăm. Mă voi da înapoi și te voi lăsa să începi."

Învățându-i pe îngeri

Nu știam cum ar fi trebuit moderată întâlnirea aceasta, dar cu siguranță nu mă așteptam să apar pe scenă. Eram încordată la început. "În primul rând e o așa binecuvântare pentru mine să vă pot asista. Hm-hm..." nu știam cum să încep, așa că am trecut la subiect. "Păi, cei mai mulți oameni de pe pământ nu cred în vindecarea divină."

Un murmur trecu prin audiență.

Am continuat, "Chiar cei mântuiți au dificultăți în a crede."

Se auzi o reacție vehementă. Uimirea era așa de mare încât am privit spre Chabburah. El m-a îndemnat să continui.

"Chiar și cei care au trăit vindecarea divină au dificultăți în a crede constant."

S-a făcut o gălăgie generală în întreg auditoriul.

"Liniștiți-vă," spuse Chabburah. Apoi spuse către mine, "Ce-ar fi să le sugerezi a-ți pune întrebări?"

"Ați dori să puneți întrebări?" le-am spus eu un pic sfioasă.

Întrebări îngerești

Un înger se ridică de pe locul său și spuse tare, "Ei nu cred Cuvântul?"

"Necredincioșii nu, bineînțeles. Unii credincioși îl cred, dar mulți credincioși nu-l cred cu adevărat."

Se lăsă o tăcere mormântală în auditoriu. Am privit la Chabburah. "Dă-le puțin timp, Ann," spuse el. "Sunt șocați."

"Vedeți, unii credincioși cred că unele părți din Biblie nu se mai aplică în zilele noastre, că unele secțiuni au fost valabile în trecutul îndepărtat," am spus.

Un înger aflat aproape de scenă spuse cu o voce obișnuită, care se auzi datorită tăcerii, "Dar Cuvântul spune că Cel Veșnic este același ieri, azi și în veci. De ce separă ei Cuvântul de El? El este Cuvântul."

Îngerii aprobă viguros. There was a great deal of general agreement among the angels.

"Păi," am dat eu din umeri și am râs, "totuși ei o fac."

"Dar tu?" întrebă un altul.

"Eu cred în vindecare, cred că Domnul promite sănătate și că El a plătit pentru vindecarea credincioșilor, dar nu sunt prea lămurită."

"E o promisiune a Legământului," spuse un alt înger, ridicându-se de pe scaun. "Prin rănilor Lui El v-a re-legat sau reparat sau reunit cu El, care este sănătatea divină. Acest lucru e sigur."

"But often people are sick," I said.

Un alt înger se ridică. "E o promisiune a Legământului, cum s-a mai spus. Dar credinciosul trebuie să rămână în Christos."

"Desigur, dacă o persoană abuzează în mod deliberat de vasul său pământesc...", spuse altul.

"Iertarea trebuie să fie totală," adăugă altul fără să se ridice. "Între rupe legătura cu Christos și va rezulta o formă oarecare de îmbolnăvire."

"După cum noaptea urmează zilei," spuseră cu toții. Puteai fi sigur că sunt colegi de clasă. Râseră cu toții.

Am intervenit, "Dar majoritatea celor care vor primi acest dar nu vor stăruia în prevederile legământului câștigat de Isus. Cum se poate așa ceva?"

Har

Râseră cu toții din nou, răspunzând la unison, "Har."* (*gr. *charis* = grație, favoare nemeritată, bunătate plină de milă, n.tr)

Chabburah explică, "Urmează o revărsare de har în timp ce Sfântul Spirit va acționa cu putere la trezirea ce vine." Vorbindu-mi, adăugă, "Ai obosit, Ann?"

"Mda, sunt atât de multe lucruri," am chicotit eu gânditoare.

"Studenti," spuse Chabburah, "e destul pentru azi. Să ne ridicăm și să o aplaudăm pe Ann." Îngerii se ridicară și aplaudară cu chiote. "Bine, bine," spuse el, "să ne calmăm acum. Sunteți liberi." Se întoarse spre mine, "Mulțumesc, Ann. A fost minunat. Acești studenți credeau că nu mai pot fi surprinși de nimic."

"De ce nu au suflat către mine ca spre îngerii care au fost aici înaintea mea?" am întrebat. El râse sănătos. "Te-ar fi putut ucide," spuse el.

“Atunci ei trimiteau spre acei îngeri suflarea lui Dumnezeu. Acesta este cel mai înalt compliment pe care îl puteau aduce îngerilor care țineau prelegerea. Îngerii, fiind spirite, au putut să o primească. Ei au inspirat-o. Suflarea a fost ca o hrană pentru ei. Deși ești și tu în spirit aici, unele experiențe depășesc a ta capacitate actuală.”

Și-a pus o mână în spatele Clarei și cealaltă în spatele meu și începurăm să coborâm treptele spre ieșire. În mers, simțeam cum mă întărea. La baza scârilor stăteau doi îngeri blonzi, arătând cam emoționați.

Gemenii

“Chabburah,” spuse unul, “am vrea să facem cunoștință cu Ann.”

“Desigur,” spuse el cu multă înțelegere, aproape duios. “Ann, aceștia sunt îngerii pe care Domnul ți i-a desemnat pentru trezirea spirituală.”

Acești îngeri aveau cam doi metri înălțime, și tineri, de vreo 18-20 de ani; arătau identic. “Păreți gemeni,” am spus.

“Da,” spuse celălalt, “eu sunt Rapha*, iar el este Raphashanah**.” Raphashanah spuse, “Îți mulțumim pentru ce ne-ai împărtășit. Avem nevoie de cât de multe informații posibile înainte să ne apucăm de lucru.” (*ebr. *rapha* = a vindeca, **ebr. *shanah* = a repeta, a face din nou, n.tr)

“Mulțumesc și eu,” am spus. Mă simțeam obosită, iar Chabburah a înțeles că era destul.

“A fost de mare ajutor,” spuse Rapha.

“O să fac niște cursuri; poate vom discuta mai multe atunci,” am adăugat.

Priviră la Chabburah. El dădu din cap aprobator. “Da,” zâmbiră ei larg, “vom vorbi mai multe atunci.”

“Studentilor, o să pierdeți cursul următor dacă nu vă grăbiți,” le spuse Chabburah.

“Foarte bine,” zâmbiră ei, “ne vedem mai târziu,” și duși au fost.

“Eu rămân aici, Clara,” spuse Chabburah. “Și mulțumesc, Ann. A fost foarte folositor. Dar, nu uita, îți vom trimite un aviz când încep cursurile.”

“Voi fi gata,” am spus îmbrățișându-l. Nu îmbrățișasem niciodată un înger. Nu îi simți chiar ca pe o persoană în carne și oase de pe pământ. Nu chiar așa de vârtos, cred că e cea mai bună descriere, dar totuși consistent.

“Ne mai vedem, Clara,” spuse el.

“Da” replică ea.

“La revedere,” am spus amândouă și ne îndepărtarăm de scenă. Deodată, eram în spatele sălii și ieșeam pe uși. După ce am pășit pe cărare, eram deja la o distanță apreciabilă de cele două clădiri.

Vine El

Pe cărare imediat înaintea noastră era o lumină arzătoare. Sute de spirite înconjurau această strălucire, apropiindu-se și apoi ridicându-se ca niște acvile urmărind curenții de aer ascendenți. Ei zburau odată cu lumina ca și cum ar fi escortat-o. Această măreață lumină era atât de strălucitoare încât, prin radiația sa, reducea spiritele din jurul ei la niște forme argintii. Îmi aminteam de siluetele trecând prin fața unor faruri strălucitoare pe o noapte întunecoasă, deși aici nu era nici un întuneric în jur. Tot ce era în apropierea acestei străluciri intense, pălea.

Clara îmi spuse. "EL Se apropie. Vine după tine, Ann."

Pe fețele noastre ale amândorura se reflecta incandescența strălucirii Lui. Inima îmi săltă în piept și o pace se lăsă peste mine ca un ulei cald.

Clara continuă, "Ne vom întâlni mai târziu. Toată atenția ta trebuie să i-o acorzi LUI acum." Ea zâmbi spre lumină și dispăru.

Capitolul 5 Domnul Isus

Venea El – Iubitul meu, Prietenul meu. Mi-am pierdut răsuflarea, iar genunchii mi-au slăbit pe măsură ce El Se apropia. Apoi, ca un copac învăluit de un nor de praf adus de o rafală de vânt, norul slavei Sale m-a cuprins. Spiritele continuau să zboare apropiindu-se și depărtându-se la periferie, dar eu Îl vedeam doar pe EL.

Amintirea

ÎL văzusem stând la altarul unei biserici de câteva ori în câțiva ani. Ultima dată fusese cu două luni și jumătate în urmă. El avea o înălțime de vreo șapte metri și stătea în sala unei biserici unde pastorii din oraș se întâlneau pentru rugăciune. Era ziua de Yom Kippur.* (*ebr. Yom Kippur = Ziua Ispășirii, n.tr)

Patru ani am lucrat dezvoltând mișcarea de rugăciune intraurbană într-o zonă metropolitană și ne întorseserăm în oraș pentru o conferință biblică, după un an de lipsă.

La acea dată, El stătea în sanctuar înconjurat de un curcubeu, îmbrăcat cu o mantie sclipitoare și multicoloră. Lumina emanată din El părea vie. Deodată El se micșoră la dimensiunile unui om și vorbi. "Privește la Mine," spuse El. Ochii Săi, deși erau departe, deodată deveneau aproape și pătrunzători, ca și cum ar fi fost înflăcărați. În timp ce priveam în ochii Săi, mantia de culori vibrante a trecut prin trupul Său, a venit la mine și mi-a înconjurat corpul. Puteam să o simt și să o văd. Apoi, fără a merge, El înaintă până intră în trupul meu. El era cu fața la ceafa mea și eu cu fața la ceafa Lui. El se întoarse în corpul meu astfel că acum ambii priveam în aceeași direcție și amândoi purtam mantia. După asta am avut o senzație și mai ciudată, aceea că cineva se uita prin ochii mei – Isus, nu eu, privea prin orbitele ochilor mei.

Brusc, El păși afară din trupul meu, lăsând mantia pe mine și revenind la locul din care venise. Dispăru într-o clipă, iar eu am rămas purtând mantia scânteietoare și multicoloră.

Experiența cu două luni și jumătate dinaintea acestui moment prezent, când El stătea înaintea mea în Rai, păruse minunat de neobișnuită și totuși foarte naturală. Dar nu înțelesesem ce însemnau toate. Mă așteptasem la ceva schimbări în viața mea, o "ungere" crescută, dar m-am văzut uimitor de neschimbată și izbitor de ne-unsă, ceea ce era obișnuit.

Dorința tuturor popoarelor

El stătea acum înaintea mea, în Rai.

Cum poate cineva să descrie "Dorința tuturor popoarelor"? (Hagai 2:7, n.tr) Dincolo de impactul copleșitor al aspectului Său fizic, El întruchipează viața. Ochii Lui sunt de un albastru clar și adânci ca un bazin de apă fără fund. Dacă ai putea călători în acei ochi, ai putea înțelege toate misterele și plonjând spre adâncimile acelor ape, ai primi răspunsurile tuturor întrebărilor.

El întruchipează dragoste, lumină și adevăr. Un caleidoscop de înțelegere inundă spiritul meu, calculând mintal mai repede decât fulgerul, făcându-mă să reacționez ca Iov, atunci când Domnul l-a confruntat – punându-mi mâna la gură.

El păși spre mine. Zâmbea larg, ca un prieten din copilărie pe care erai sigur că l-ai iubi mereu, mereu, dar pe care nu l-ai mai văzut de ani și ani. Anii s-au risipit când L-ai revăzut, și nu te-ai înșelat – L-ai iubit mereu, mereu. Nimeni n-ar putea să-I ia locul.

Îmi luă mâna dreaptă cu mâna Lui stângă, iar asta mă întări. "Vino," spuse El. Dintr-odată, zburam.

Munții Aromelor

Paradisul începu să treacă pe dedesubtul nostru. Spiritele care-L însoțeau zburau în lateral și în spatele nostru. Ne deplasam pe deasupra unui lanț muntos impresionant. Culoarea fiecărui munte varia. Apropiindu-ne, mi-am dat seama că primul munte producea un parfum.

"Unde ne aflăm, Doamne?" am întrebat.

"Deseori M-ai chemat în Munții Aromați," spuse El. "Chiar aici ne aflăm."

Pe acești munți creșteau plante aromate. Culorile și parfumurile erau diferite la fiecare munte.

Desfătarea Tatălui

"Acestea sunt pentru desfătarea Tatălui tău," spuse Isus, "și pentru desfătarea copiilor Săi. Aduc bucurie." Fără să-și întoarcă spre mine capul pentru a mă privi, El întrebă, "Vrei și tu să aduci bucurie?"

"Da," am răspuns.

Isus continuă, "Ascultarea și Supunerea aduc bucurie Tatălui Meu, sfințenia inimii, mulțumirea, adevărul milostiv. Fiecare din ele e ca o aromă. Fiecare are un parfum. Împreună, aceste miresme sunt plăcute Tatălui Meu. Aromele acestea Îi vorbesc despre Mine, nu doar una singură, ci amestecul lor, ca atunci când treci de la un munte la altul. Împreună mărturisesc despre Mine, iar asta place Tatălui Meu. De asemenea, izul acestor miresme venind de la copiii Săi adoptați vorbește despre Mine, iar El este încântat."

Trecând peste fiecare munte, val după val de mirosuri delicios de atrăgătoare mă învăluiră. Apoi, câteva dintre florile aromate ce creșteau pe fiecare din ei zburară în mâna și brațul meu care erau libere. Când am ajuns să survolăm al doisprezecelea munte, mâna și brațul îmi erau pline de buchetul complet de mirodenii din lanțul muntos; mirosul era dincolo de orice comparație. Am inspirat adânc și m-am simțit pătrunsă de parfumul pe care aproape puteam să-l gust.

Dintr-odată am avut dorința de a dăruii ceea ce promisem. Am aruncat mirodeniile în sus în aer, și s-au transformat în porumbei albi.

"Legământul Meu de pace," spuse Isus.

Înainte ochilor mei am putut vedea întregul pământ, ca și cum aș fi fost la înălțimea unui satelit. Porumbeii au zburat și deveniră flăcări de foc rămânând pe întregul pământ.

Imaginea dinaintea ochilor mei era atât de impresionantă, încât nu am observat că spiritele dispăruseră, iar Isus și cu mine coboram într-o grădină împrejmuită.

Grădina Împrejmuită

Împrejmuirea părea să fie o grădină retrasă. Nu era foarte mare, dar destul cât să conțină și o varietate de pomi: rodii, mirt și cedru; balsam, scorțișoară, tămâie, smirnă și aloe.

Grădina era în plină primăvară, cu brazde de narcise albe și galbene, iasomie galbenă și glicină violet intercalate pe zidul de piatră.

În mijlocul grădinii, având o bancă în apropiere, se afla o fântână cu trei niveluri. Banca se găsea sub un foarte mare cais, care arăta mai degrabă a stejar decât a pom fructifer. Era și el înflorit și împrăștia o mireasmă plăcută, revigorantă.

Picioarele noastre atinseră solul lângă fântână.

“Ce grădină frumoasă,” am spus.

“Da,” zâmbi El, rotindu-Și ușor privirile în jur. “Îmi place să mă plimb pe aici.”

Deodată îmi veni în minte o frază din Cântarea Cântărilor: ‘până în răcoarea zilei, când umbrele fug’. Era răcoros aici și cu siguranță nu era nici o umbră. Oare cântarea aceea vorbea despre Paradis?

Am început să ne plimbăm.

O Grădină pentru Îndrăgostiți

Aleea înconjura grădina, cu plantații și brazde aproape de zid dar și de cealaltă parte a ei, spre centru grădinii. Acolo înfloreau camfor, bălușcă* (*plantă erbacee cu flori albe, numită și Steaua-Betleemului, n.tr), în albastru și crini roșii în brazde alăturate.

“Cine îngrijește această grădină?” am întrebat.

“Tu,” răspunse El.

“Eu o îngrijesc?” am exclamat uimită.

“Da,” replică El.

Am privit prin grădină. Simțeam că mai fusesem pe aici, dar acest sentiment era subtil și greu de definit, ca atunci când încerci să reconstitui un vis din câteva frânturi pe care le-ai reținut. Nu-mi puteam aminti clar.

“Vrei să-mi vorbești despre această grădină, Doamne?” am întrebat până la urmă.

“Fiecare dintre aceste grădini este diferită. Fiecare este unică, dar toate mă încântă.” A făcut o pauză înainte să vorbească din nou. “Ție îți place aici?” întrebă El.

“Da, este...” nu puteam să-mi găsesc cuvintele.

“Da” aprobă El.

Am ajuns la un izvor care curgea dintr-o rocă din grădină. Peste cursul apei se întindea un pod arcuit care părea să aibă o lărgime doar pentru două persoane. Cugetând la asta, și banca de lângă fântână părea largă tot pentru a ședea un cuplu. Poate că asta era o grădină pentru îndrăgostiți. Trecând podul, am simțit parfumul de obligeană* (*plantă erbacee aromată, cu flori gălbui, originară din India, n.tr) care creștea pe malurile apei.

Povara Lui

“Tu nu obosești?” am întrebat.

“Am o povară în inima Mea cu privire la omenire,” replică El. “O voi purta până când toate vor fi împlinite, dar asta nu e ca și cum corpul ar obosi și ar avea nevoie de odihnă. Nu, Eu nu obolesc la fel ca cei care au corpuri de carne.”

“Tu ajungi să Te simți singur?” am întrebat.

“Eu tânjesc după desăvârșire, dar asta nu e singurătate. Singurătatea vine din dorințe neîmplinite, pasiuni care determină omul să caute a trăi în viitor printr-o dorință de împlinire. Eu trăiesc în prezent. Sunt preocupat de ceea ce este acum. Toate lucrurile sunt desăvârșite aici... deși incomplete clipă de clipă. Tânjesc după desăvârșirea acestui dar pentru Tatăl Meu, ca El să fie slăvit și să fie încântat. El se bucură să-Și aibă copiii pe lângă El. Care satisfacție e mai mare: o coroană pe cap, un zâmbet în inimă sau o bucurie peste măsură?”

Treceam pe lângă brazde de șofran și nard. Mi-am amintit că pe pământ acestea au o mare valoare.

El continuă, “Ochii celor din împărăția lui satan sunt orbi față de Tatăl Meu, și față de Mine, dar sunt deschiși și conștienți de subzistența pe care și-o primesc de la cel rău. Și el are daruri și le etalează. Prostituata stă în ușă și face semn cu mâna celor naivi: ‘Intrați; patul meu e parfumat cu tot felul de miresme. Somnul vă va fi dulce.’ Dar nu le va fi dulce. O mie de chinuri îl cuprind pe cel de pe acel pat. Adevărata dragoste izvorăște din Dumnezeu, o fântână nesecată alimentată de apa vie din Dumnezeire. Eu sunt acel Izvor. Eu sunt acea Fântână. EU SUNT.”

Terminaserăm de încercuit jumătate de grădină și am ajuns din nou la fântâna din mijloc. Ne-am așezat pe bancă.

“Doamne,” am spus, “arată-mi ceva valoros în ochii Tăi.” El Și-a deschis mâna, și în ea era o lacrimă. “În această lacrimă este o lume, un univers, un infinit de dragoste. În această lacrimă este AND-ul, ca și cum ar fi genele spirituale ale cuiva drag. În această lacrimă este sare și lumină. Mă uit în această lacrimă și pot vedea fața lui Dumnezeu, căci e clară. Prin ea mă pot uita la Cel care generează universul. Această lacrimă este foarte prețioasă pentru Mine.”

Am privit împreună lacrima, apoi El Își închise mâna și continuă, “Închide-ți ochii și deschide-ți mâna.”

Am închis ochii, iar El mi-a pus în palmă ceva neted.

“Acum deschide ochii.”

Un Nume Nou

Am deschis ochii și palma mâinii drepte și am văzut o piatră netedă, albă, având numele Anna gravat pe ea.

“Noul tău nume,” spuse El. “Aaug numelui tău suflarea vieții. Aici vei fi numită Anna.”

“Anna” mi-am zis.

“Acum, Anna, sora Mea și draga Mea, numele noastre au fost unite în legământ.”

“Îți mulțumesc,” am spus, strângând piatra la piept.

“Te-am așteptat, Anna. Singurătatea pe care ai trăit-o e nimic pe lângă durerea pe care am simțit-o Eu în timpul în care te-am așteptat, văzându-te alergând după tot felul de idoli ca să găsești împlinire.” Privi prin grădină. “Cât de mult te-am chemat...” Vocea Sa vădea suferință. “An după an amânai, iar Eu Mă mâhneam, așteptând să înțelegi că nimeni nu poate vreodată să-ți dea viață adevărată înafară de Mine.”

Vorbele Sale m-au străpuns în inimă. “Domnul meu și Dumnezeuul meu”, am spus încet, “nimeni nu m-a iubit vreodată ca Tine...” Mă înecam de emoție. Domol, am continuat, “...nici nu mi-a dorit tovărășia ca...,” dar nu am putut sfârși.

“Carnea și sângele nu poate, Anna, căci tu Îmi aparții Mie.”

M-a privit în ochi, iar ochii Săi mă străpunseră. “Te-am creat pentru Mine, și doar Eu te pot satisface cu adevărat și deplin.”

Un dar pentru Dumnezeu

Nu știam ce să spun. Căutam, încercând să mă gândesc la un răspuns. Până la urmă am întrebat, “Dacă sunt creată pentru Tine, Doamne, ce pot să fac pentru Tine? Bâjbâiam după cuvinte care să transmită că voiam să-I dau un dar. “Cum aş putea să-Ți dăruiesc ceva?”

El căută la fața mea pentru o clipă apoi zâmbi. “Cântă-Mi ceva, Anna; asta Mă va mângâia.” Se lăsă sprijinit de bogatul cais și Își închise ochii.

Nu știam ce să-I cânt. Am înghițit în sec. Apoi am privit grădina și m-am rugat tăcută. Curând, fără să știu ce voi spune, am început să cânt:

Acolo unde lumina aurie devine roșie,
Și roșul devine alb,
Arzând cu zelul dragostei,
O țară fără noapte,
Energizând universul,
Stelele de aproape și cele îndepărtate;
Mistuie zgura, Tu, Cel Îmbătrânit de Zile,
Nici o abatere să nu tulbure
Nimic din cele ce doar Ție Îți aparțin,
Create prin Cuvântul Tău;
Toate cele văzute și înțelese,
Toate cele ascunse și neauzite.
Mistuie păcatul, Tu, Cel Îmbătrânit de Zile,
Trimite-l noptii;
Pentru noi este unirea cu Dumnezeuul nostru,

Lumina fără sfârșit.
Nici o umbră nu îndrăznește să se înalțe,
Nici un întuneric nu cutează să se arate,
Acolo unde Veșnicul Dumnezeu domnește și conduce
Țara zilei nesfârșite.
Lăudați-L, oștiri cerești,
Lăudați-L, fii ai oamenilor.
Întoarceți-vă fețele spre Fiul,
"Da-ul" și "Amin-ul" lui Dumnezeu.

Nu mai auzisem acest cântec niciodată înainte. La finalul lui, m-am așezat uimită. Mâna dreaptă mi se ridică și-mi acoperi gura.

Ceea ce va să vină

S-a făcut o pauză lungă după sfârșirea cântării. Până la urmă, El spuse, "Înainte de a cânta cocoșul, Anna, trei etape de trădare se vor fi realizat împotriva Mea în lume. Trădarea se înmulțește, și mulți vor fi amăgiți de propria lor frică și nevoie de supraviețuire. Ei vor fi gata să trădeze pentru a se salva pe ei înșiși."

"Doamne, dacă Tu nu ne-ai da har, cu toții Te-am trăda. Cine e așa de tare să creadă că va rezista? Trebuie să ne întărești. Dacă nu Te ridici Tu să ne treci de aceste încercări...", am rămas fără cuvinte pe moment, la gândul că, "cine nu s-ar lepăda de Tine, chiar pentru cel mai mic motiv? Ajută-ne! Ridică-Te și crești în noi, Doamne. Nu ne lăsa să păcătuim împotriva Ta."

Își deschise ochii și Se întoarse să mă privească. "Am auzit asta, Anna." Coninuă să mă privească tăcut, ca și cum ar fi meditat la însușirile mele. Apoi Se îndreptă și spuse, "Hai să ne plimbăm până la poartă." Se ridică de pe bancă ajutându-mă și pe mine. Am mers în tăcere până la poarta de aur cu lucrătură fină. Cele două canaturi ale porții se deschiseră în timp ce ne apropiam. Ieșirăm afară, iar El închise poarta, privind în grădina liniștită dintre ziduri.

"E foarte frumos aici," am spus, uitându-mă și eu înapoi spre grădină.

Cheia de Aur

Isus se întoarse și îmi dădu o cheie de aur de la încuietoearea porții. "Iată cheia," spuse El. "Intră oricând dorești." Cheia era mare și avea o estetică antică. Atârna de un șnur roșu. "Poftim," continuă El, și o lăsă să-mi cadă pe cap.

"Ne vom întâlni aici?" am întrebat.

"Descuie poarta și te voi întâmpina aici," zâmbi El.

Am privit din nou spre grădină.

"Oricând vei dori," repetă El, "ne vom vedea aici." Și apoi dispăru.

M-am uitat la piatra albă din mâna mea și la cheia de aur ce atârna în dreptul inimii mele. Atunci am auzit sunetul unui cântec, slab la început. Era un fel de cântecel pe care l-ai putea auzi când mama face pâine în bucătărie într-o zi rece de iarnă. M-am întors spre sunet și am văzut o lumină strălucitoare. În centrul ei ședeau un grup de spirite. Cărarea trecea prin apropierea lor. Am pășit pe ea ca să avansez spre ele.

Capitolul 6

Cuibul Vulturului

Lumina era albă și intensă, ca aceea emanând din departamentul de părți corporale. Patru spirite erau în lumină, ședeau și lucrau împreună. Fiecare se întindea pe rând și lua câte o panglică albastră plutind în aer, în lumină. Panglicile păreau și ele încărcate cu lumină, iar spiritele le rulau pe niște bobine mari, de argint. Apoi, după rularea panglicilor, puneau bobinele pe niște mari fusuri de argint care erau tot suspendate în aer.

Spiritele Bobinelor și Fusurilor

Aceste spirite nu aveau o aparență solidă. Erau aproape transparente, iar siluetele lor erau conturate de o lumină albastră-argintie. Forma lor era cea a unor ființe umane. Totuși, lumina în care lucrau făcea dificilă distingerea trăsăturilor fețelor lor.

Ei păreau să nu mă observe în timp ce lucrau împreună cântând:

"Fiece cusătură mică,
Fiece mică îmbinare
Cusută cu firul vieții;
Fiece mică îmbinare
Se adaugă curentului (pârâului) viu
Curgând spre râul vieții."

Apoi, fără a se întoarce, mi-au simțit prezența. "Bună, Anna," rosti un spirit din zona de lumină. "Ne urmărești?"

"Da," am spus.

"Pregătim panglicile împreună pentru cusut. Ele reprezintă variatele pâraie care provin din marele râu al vieții și curg înapoi în el, după cum apele pământului curg într-o parte și alta dar nu copleșesc uscatul."

"Aceste pâraie sunt oamenii lui Dumnezeu," adăugă alt spirit. "Ei vin din El și curg înapoi spre El, Măreața Sursă."

"Dar trebuie cusuți împreună," spuse un altul, privind spre mine sugerându-mi, parcă, să particip.

"Nu sunt o cusătoare prea bună," am râs ușurel.

"Aici acul este sabia, dar nu a unui om. Pâraiele sunt cusute împreună de către Duhul lui Dumnezeu Însuși așa încât Tatăl să Se poată bucura văzându-Și orașul plin cu cei ce Îl iubesc pe Fiul Său și unul pe altul. Chiar și orașul însuși se bucură."

“Cu astfel de ac ești chemată să coși, Anna," spuse primul spirit. "Asta facem noi acum.”

“Noi plasăm bobinele din panglici pe fusuri, așa ca să poată fi desfășurate ușor când sunt gata de a fi aduse împreună,” adăugă al patrulea spirit.

“Are vreo importanță să le puneți pe fusuri?” am întrebat.

Ulei din Cer

Spiritele zâmbiră între ele și cântară:

"Este ulei în fusuri,
Ulei de la Dumnezeu.
Este ulei de la Spiritul lui Dumnezeu.
Este ulei ca o fântână care mustește,
Ulei din cer,
Ulei care a fost ascuns până acum.
Hum-hum, ulei de sus,
Ulei ce a fost ascuns până acum.
Hum-hum, uleiul Duhului,
Ulei care a fost ascuns până acum."

Un spirit se întoarse spre mine și spuse, “Aceste panglici sunt puse pe fusuri pentru tine și pentru alții care vor folosi sabia ca un ac pentru a pregăti fântâna care mustește.”

Apoi cântară:

"Coase pâraiele împreună
Și prinde uleiul sfânt;
Și, oh, nu lăsa să fie
Folosit pentru ceva lumesc."

“Tatăl tău are răspunsurile pentru întrebările din inima ta,” zâmbi al treilea spirit.
“Noi suntem cei ce înfășurăm bobinele și le punem pe fusuri.”

Panglici Albastre

“Sunt toate panglici albastre,” am spus.

“Da, fiecare a devenit un pârâu când a venit revelația unui adevăr cu privire la Dumnezeul nostru. Dar un adevăr despre El nu este El,” adăugă primul spirit. “Deși panglicile sunt înfășurate pe bobine individuale, ele sunt pe cale să fie cusute împreună într-un râu ca râul vieții din care au venit.”

“Văzându-L pe Domnul cum aduce la împlinire toate lucrurile legate de aceste vremuri și împrejurări, ne bucurăm să luăm parte la marea Sa lucrare de adunare,” zâmbi al doilea spirit.

Vulturul Alb

Deodată, aripile unei mari păsări trecură pe deasupra mea.

Spiritele cărora le vorbeam priviră în sus și se ridicară în picioare imediat. M-am uitat și eu în sus și am văzut un vultur mare, complet alb. Era puternic, fioros și maiestuos în zbor. Nu mai auzisem de un vultur complet alb.

“Întinde-ți mâinile,” spuse El și începu să coboare.

Spiritele se plecară spre Vultur. Eu nu știam ce să fac, dar mi-am întins mâinile. Vulturul, mare cât mine, se dădu înapoi spre mine, până când ochii Lui și ciocul Lui ajunseră unde era fața mea. Apoi. La fel de rapid, El era în fața mea din nou, pironindu-mă cu ochii Săi.

Am răsuflat greu.

La fel de iute, Vulturul se transformă în Domnul. El spuse, "Aceasta ca să știi că mărturia lui Isus este duhul profeției." Apoi se făcu din nou Vulturul Alb. "Vino," spuse El.

Mi-am pus brațele în jurul gâtului Său și am zburat în sus. Nici nu mi-a trecut prin cap să-mi iau la revedere de la spiritele care înfășurau bobinele. M-am lăsat cu brațele în jurul gâtului Său și cu capul aproape de ceafa Lui și am simțit mișcările zborului sub mine. Penele Lui erau ca zăpada, iar parfumul Său m-a făcut să doresc a-mi înfunda fața adânc între pene. Pielea mărețului Vultur arăta ca aurul pur.

Cuibul Său

Am ajuns repede la o formație stâncoasă aproape de vârful unui munte. Un cuib de vultur era așezat pe această proeminență stâncoasă. Cuibul era mare, cam de vreun metru și jumătate în diametru, și construit din ramuri puternice de copac. M-am dat jos din spatele Lui și am pășit pe niște pene mici și pufoase din cuib. Vulturul Alb se așază pe marginea cuibului.

Eram pe Pământ.

Priveliștea lanțului muntos circular și a văii de jos îți lua respirația, dar nu știam unde ne aflam. Aerul era curat aici, iar vederea de la un nivel atât de înalt era foarte extinsă. Munții și văile erau verzi și luxuriante. Nori călători aruncau umbre mișcătoare pe povârnișuri. Frumos – dar nu era Paradisul.

Cum mă uitam la șirul de munți ce ne înconjurau, un șir de păpuși de hârtie foarte mari plutiră în aer. Mărețul Vultur rosti, "Atât de mult din ceea ce se întâmplă acum în trupul lui Christos seamănă cu păpușile de hârtie – fiecare îl copie pe celălalt."

Păpușile de hârtie dispărură, și se ivi un vultur din aur curat. "Eu caut un vultur de aur, Anna – peste măsură de rar." În timp ce vorbea, putere ca un arc electric cuprinse vulturul de aur. Deveni de un alb pur, ca și mărețul Vultur Alb. "Vulturul de aur devine ca Mine," spuse El. Apoi un șir de vulturi mari decupați din hârtie zburară peste crestele muntoase. Ei erau legați împreună ca și păpușile de hârtie.

Invitația Vulturului Alb

El continuă, "Sunt mulți vulturi, căci Eu sunt generos cu darul Duhului Sfânt. Dar, Anna, Eu îți fac invitația de a deveni un vultur de aur."

Deodată, am văzut o explozie de rachetă țâșnind de pe pământ spre cer. Mărețul Vultur continuă, "Cuibul vulturului de aur este în Ceruri. Vulturul de aur nici nu mănâncă hrană pământească. Se hrănește de Sus. Vulturii din hârtie prind pește,ucid șerpi, fugăresc iepuri; dar vulturul de aur respiră eterul de deasupra. Nu caută și nu mănâncă stârvuri. Vulturul de aur se hrănește din mâna lui Dumnezeu până arată ca Mine – alb pur, și capătă parfumul Meu. Sunt mulți care arată ca Mine, dar trebuie să te hrănești din mâna lui Dumnezeu ca să fii ca Mine."

Ochii Lui erau în flăcări acum. "Vei zbura tu cu Mine, Anna, peste străzile de aur? Vei zbura tu cu Mine peste lacurile atât de clare că se văd până la fund? Lasă șerpii, gândacii și iepurii să fugă pe căile lor. Vino cu Mine să te hrănești din mâna lui Dumnezeu."

Am făcut o pauză pentru a-mi formula răspunsul – iar El dus a fost."

Înapoi în Paradis

M-am găsit din nou în Paradis, șezând singură pe un deal înalt.

Mă oprisem oare prea mult pentru a reflecta, cântărind pasiunea Sa față de inerția mea? Îmi fusese frică? Sau cum? Ce mă oprise să sar în sus în spiritul meu și să strig, "Da! Accept invitația! Du-mă la locul Tău de odihnă de sus și fă-mă un vultur de aur. Vreau să mă hrănesc din mâna lui Dumnezeu. Tânjesc după intimitatea pe care vrei să mi-o oferi." De ce ezitasem?

Din acel loc de solitudine de pe dealul din Paradis, inima mea strigă, "Oh, Dumnezeule, mi-e dor numai de Tine. Fă ce vrei cu mine, fiindcă sunt a Ta. Doar a Ta! Doar a Ta!" Era o așa tânjire în strigătul inimii mele că mă așteptam Să-L văd galopând pe vârful dealului pe un cal alb ca răspuns, dar El nu Se arătă.

În loc de asta, doar liniște.

Lauda călătoare

Apoi, aproape imperceptibil la început, am auzit voci la distanță cântând laude lui Dumnezeu. Muzica s-a apropiat, dar nu puteam vedea pe nimeni. Niște instrumente s-au alăturat cântării care acum suna ca și cum era cântată de o mulțime de voci. Lauda se rostogolea ca o inundație proaspătă într-o vale uscată

Deși nu vedeam pe nimeni, lauda părea să treacă prin fața mea pe acest deal și călătorea spre cărarea de jos. Urechile mele prinseră cuvintele cântării:

"Fie ca viața mea să preamărească pe Dumnezeul cel Viu,

Tatăl tuturor luminilor.

De la marginile pământului, prin univers,

Glorificați mila și puterea Lui.

Eternitatea nu e destul de lungă
Pentru a lăuda Numele Său glorios,
Veșnicia veșnicilor
Pentru a striga gloria și faima Sa.
O, alai ceresc, aruncați-vă coroanele
Înaintea Conducătorului pământului.
Făpturi vii, intonați-vă cântecele
Regelui Universului.
O, bucurie negrăită, bucurie prevestită,
Mereu nouă și de demult,
Cutează, înaintea tronului Tatălui
Să-ți înalți cântările de laudă."

Apoi am văzut înger după înger unindu-se acestei laude, ca și cum ar călătorit împreună cu ea. Se ridicau când muzica creștea, și se lăsau în jos când muzica se liniștea, precum coada unui zmeu de hârtie. Evident că ei puteau vedea lauda, deși eu nu puteam, pentru că ei păreau că o ating și sunt purtați de ea.

Apoi, de lângă mine, pe deal, veni sunetul clar al unui flaut. M-am întors să văd alesul înger îmbrăcat în verde care cânta la instrument. Ochii ei erau închiși în închinare, și am știut că muzica pe care o cânta se alătura laudei ce trecea prin fața ochilor mei.

Capitolul 7

Supunerea

Îngerul ședea jos cu picioarele încrucișate și cânta dintr-un flaut de aur. Părul ei era castaniu intens și împletit în șapte bucle mari care erau întrețesute cu aur. Purta o bluză verde subțire, legată cu o cingătoare de aur, și o haină cu mâneci lungi, care era tot verde.

În interiorul mâneșilor hainei se găseau buzunare mari ce conțineau tot felul de instrumente folosite în artă – toate de aur. Erau instrumente muzicale variate, pensule de pictat, partituri muzicale, pantofiori de balet, o pană de scris – toate în interiorul mâneșilor. Gâtul și mâinile aveau o ușoară nuanță aurie, la fel ca mica parte a picioarelor desculțe pe care am zărit-o.

Avea un cordon de aur prins în jurul capului; pe mijlocul său era o cutie de aur, care se găsea pe mijlocul frunții și similar unei diademe pentru adăpostirea Scripturii.

Până la urmă își lăsă jos flautul și își deschise ochii plini de pace, ca o persoană încă absorbită în contemplație. Apoi, întorcându-și fața spre mine, zâmbi. "Slavă Lui," spuse ea. Vocea ei era blândă și melodioasă, iar ochii de un verde clar.

Eram prea neliniștită în spirit ca să-i împărtășesc pacea, fiindcă îmi năvăleau gânduri în minte – fără vreun final.

Îngerul Judy

Ea zâmbi din nou, de data asta intenționat, dar nu se legă de conflictul meu interior. "Eu sunt Judy," spuse ea, "cea care aduce laude."

"Bună, Judy," am spus eu fără prea mult entuziasm, "Eu sunt Anna."

"Te știi cine ești," zâmbi ea, "căci sunt desemnată să te asist în a aduce laude Dumnezeului nostru."

"Desemnată mie pentru laude?" am întrebat. Apoi entuziasmată am gesticulat spre spațiul aerian, "Am văzut..."

"Da," spuse ea, "îngeri călătorind pe laude."

"Călătorind pe laude?"

"Da," repetă ea punând flautul într-unul din generoasele ei buzunare.

"Nu înțeleg."

"Lauda conține o parte din inimă și o parte din spirit transmis, așa că este tangibilă pentru noi în acest tărâm al adevăratei lumini, viață și spirit. Praise has in it part of the heart and part of the spirit sent forth, and so it is tangible to us in this world of true light, life, and spirit. Pentru noi de aici, lauda este solidă ca un cărucior de pe pământ, să zicem. Te alături ei și te va duce cu ea. Poți face o plimbare așa," râse ea sprințar, "iar cel ce se alătură contribuie și el."

M-am întors ochii spre vale. Cum s-ar putea? m-am întrebat. Apoi am început să mă gândesc, 'Da, da, înțeleg. Știu că atunci când cineva conduce închinarea cu "ungere" de sus, te poate ridica în duh până la nivelul de laudă al acelei persoane. Ungerea celuilalt te duce cu ea, iar tu îți alături vocea închinării ce se înalță lui Dumnezeu. Da, înțeleg.

"De vreme ce toată lauda aceasta călătorește spre Tatăl," continuă ea, "e ca și cum iei un tramvai care te duce în sala tronului. Chiar când îngerii nu călătoresc până acolo, ei tot adaugă ceva laudei. Deci au participat și ei, chiar dacă foarte pe scurt."

Sunetul unei viori începu să treacă pe lângă noi. Ea interpreta o melodie duioasă, neacompaniată. Un singur înger călătorea cu adorarea exprimată prin acest instrument, și contribuia la ea.

"Unele laude de pe pământ sunt ca un izvor liniștit, ca aceasta," zâmbi ea.

De la distanță, am auzit sunetul multor voci cântând, mișcându-se rapid în direcția noastră.

"Uneori închinarea e ca un val uriaș" spuse ea. "Toate acestea aduc îngerilor o bucurie pe care nu ar avea-o dacă oamenii nu ar înălța laude lui Dumnezeu."

Sunetul venea mai iute acum, rostogolindu-se spre noi. Apropiindu-se, mi-am simțit spiritul înălțându-se pentru a se alătura unei închinări atât de entuziaste. Ne ridică spontan în picioare. Judy își înălță mâinile, își înclină capul înapoi și se alătură cântării:

"Îngeri în gloria lor

Nicicând nu pot atinge flacăra,

Focul, incandescență pură,

Ce arde dinăuntru Numele Tău.

Ei să privească uluiți,

În uimire, proclamând:

“Sfânt Dumnezeu, deși mereu nou,
Veșnic neschimbat.”
Înfricoșați, înghețați, încătușați,
Cei ce vor să se lupte,
Amorțiți și terminați și dezgoliți,
Cei ce aleg noaptea.
Dar noi suntem cuprinși de dragostea Lui,
Stăm sub drapelul Său,
Ascunși în Stânca de sus,
Adăpostiți de mâna Sa.
Îngeri în slava lor
Nanicând nu pot atinge flacăra,
Focul, incandescență pură,
Ce arde dinăuntru Numelui Tău.
Ei să privească uluiți,
În uimire, proclamând:
“Sfânt Dumnezeu, deși mereu nou,
Veșnic același.”

În extazul dedicării, Judy se înalță în aer de pe locul său de pe deal și începu să se deplaseze spre lauda călătoare.

“Urmează cărarea ca să-L găsești pe Domnul,” spuse ea și fu luată de valul uriaș al închinării ce se îndrepta spre tron.

Spiritul meu continua să fie antrenat de lauda ce se îndepărta. Până la urmă, am deschis ochii și mi-am dat seama că ea îmi dăduse răspunsul de care aveam nevoie. M-am grăbit să cobor dealul până la cărare și am început să alerg în direcția laudei ce se stinge în zare.

Supunerea

În timp ce mă zoream, am auzit foarte clar vocea lui Isus spunând, "Supunere, Anna."

M-am oprit în loc.

El continuă, "Îmi face plăcere să îți arăt căminul tău ceresc, dar pentru siguranța ta, trebuie să fii pregătită în supunere. Există mari pericole. Toate ușile către dușman trebuie închise."

Cum stăteam uimită de gravitatea celor spuse de El, un înger apărură pe cărare lângă mine.

Îngerul începu să vorbească cu mine ca și cum am fi continuat o conversație pe care o începuserăm, gesticulând cu mâna spre parcul lui Dumnezeu. "Toate acestea sunt pentru copiii lui Dumnezeu, dar tu, Anna, ai ales să te hrănești din mâna lui Dumnezeu. Tu trebuie să-L iubești pe Tatăl tău așa de mult încât să alegi supunerea în locul satisfacției pe pământ. Alege-L pe El în fiecare minut. Ești neatentă cu privire la darurile Lui și ești neglijentă cu dragostea Lui față de tine."

Stilul său prea familiar mă buimăcea, ca și cunoașterea lui cu privire la o decizie pe care o luasem recent. Da, am fost neglijentă. Cum Domnul mă atrăgea într-o umblare mai profundă cu El, acele lucruri permise cu un an sau chiar cu o lună în urmă, nu mai erau admise. Cumva, nu mă mai puteam strecura cu ele, dar tot mai cădeam în acele greșeli.

Domeniul Gândurilor

Păcatele subtile m-au obligat să plătesc un preț mare în relația mea cu Domnul. Îmi spuneam, "Fie ca cel rău să-și uite căile și păcătosul gândurile lui." Mă mutasem de la categoria "căilor" la cea a "gândurilor". Minte mea nu se concentra pe neiertare, sau lăcomie sau astfel de păcate evidente.

Păcatele mele constau în implicarea minții mele în domenii în care nu fusesem chemată, în faptul că îmi lăsam mintea să trăiască în trecut, sau că făceam uneori judecăți care îmi depășeau aria de răspundere.

Viața îmi devenise într-adevăr foarte strâmtorată. Dacă umblam fără să mă întorc la dreapta sau stânga, rămâneam în șuvoiul harului lui Dumnezeu. Orice gânduri ce erau deșarte și rătăcitoare îmi făceau mintea să se învârtă într-un cerc vicios. Se părea că aceste gânduri erau alimentate de chinuitori. Dar am descoperit că puteam să le opresc dacă mă întrerupeam repetat și blocaam trenul acestor gânduri deșarte.

Desigur că aceste gânduri se furișau înapoi, cerând să le alung din nou și din nou. Astfel că le opream și le alungam opunându-mă lor cu voința mea, ca și când împingeam ușa cu umărul pentru a o închide. Totuși fusesem neglijentă, cum spusese și el, și îmi lăsasem mintea să rătăcească în multe cercuri chinuitoare și obositoare, până ce fiecare gând fusese capturat și supus lui Hristos. În trecutul vieții mele de credință, mintea mea făcuse în mod normal ce-i plăcea, dar acum nu se mai putea. Calea era din ce în ce mai îngustă, dar în această supunere față de Cuvântul Său era viață.

Îngerul Shama

Fără pauză, îngerul de lângă mine, pe cărare, spuse, "Eu sunt Shama."* (*ebr. *shama* = a auzi, a asculta cu atenție, etc., n.tr)

Nu m-am simțit obligată să mă prezint, căci el părea să mă cunoască aproape cât mă știam eu însumi.

"Facem o plimbare?" continuă el.

Aproape împiedicându-mă, am înaintat.

El avea un păr lung, drept, de argint, ce era prins la baza capului și atârna pe spate. Era foarte musculos și deși părul său era argintiu, el părea de vreo patruzeci de ani. Purta o robă albă lungă până jos, ce arăta de parcă fusese pătată cu sânge sau cu suc de struguri roșii. Această pată era pe tivul robei și pe manșetele mânecilor sale lungi, și se întindea în sus, decolorată, spre genunchi și spre coate.

"Tu te desfătezi în Dumnezeu," continuă el. "Te-am urmărit și am observat că dorești apropierea Lui. Totuși, nu știi că neascultarea ridică un zid între tine și El? E un zid

făcut de tine pentru că nu poți să-ți strunești dorințele naturale. El va înlocui orice plăcere la care renunți, cu El Însuși, Anna." Uitându-se la mine, ochii lui observară un deal la mică depărtare. "Vino cu mine," spuse e.

Urcând dealul, continuă, "În supunere există un soi de suferință, dar răsplătirea o depășește cu mult."

Modelele de Sus

De pe vârful dealului, am putut vedea o câmpie largă, la poale.

Turme de tipuri variate de creaturi pășteau. Printre ele erau și animale preistorice.

Uimită, am dus mâinile la față.

"Raiul însuși e ca o arcă, Anna," spuse el. "Aceste animale nu au trupuri înviate, dar au făcut parte din împărăția cerească înainte ca pământul să fie creat."

"Magnific," am șoptit.

"Așa-i că da?" spuse el, urmărind priveliștea. Apoi, aproape suspinând, continuă, "Să ne întoarcem pe cărare." Cobora dealul puțin mai în față și mă ajuta pe pantă.

"Tu ai păr" l-am întrebat.

"Arată ca părul," spuse el. "Noi suntem creaturi de lumină. Suntem spirite, Anna. Nu suntem de carne și oase ca oamenii. Unii din noi, cei care-L slujim pe Rege, arătăm ca oamenii, dar alții nu."

Ne-am întors pe cărare și am continuat să ne plimbăm. "Noi ne putem schimba înfățișarea," spuse îngerul, "în timp ce voi nu puteți. Noi suntem cunoscuți prin esența a ceea ce suntem, nu după aparența exterioară. Acest lucru este deseori inversat pe pământ, nu-i așa? Oamenii de obicei se opresc la aparențe."

"Pare că mă cunoști," am spus.

"Te știu mai bine decât mă cunoști tu," râse îngerul.

Haina Pătată

"De ce ai roba pătată la poale și la mâneci?"

"Eu sunt chemat să ajut la pregătirea copiilor – într-o manieră care îi presează – ca și cum ar fi într-o presă de struguri. Acestea," privi la petele hainei, "sunt semnele vizibile ale dezvoltării copilului. Cu cât sunt mai multe pete și mai extinse, cu atât mai mult a progresat lucrarea în inima copilului. Supunerea nu se învață ușor, Anna. Unii de pe pământ nu o învață niciodată."

"Tu ești un înger desemnat să ajuți la pregătirea mea?" am întrebat.

"Sunt repartizat pentru tine."

"Să ajuți la antrenarea oamenilor în ce privește supunerea nu poate fi o slujbă plăcută."

Îngerul replică, "Este de mare importanță pentru Tatăl și absolut necesar. La vremea asta, în viața ta, roba mea ar fi trebuit să fie pătată complet, iar fața și mâinile mele ar fi trebuit să picure. Însă am doar pete pe poală și pe mâneci. Așa că, permite-mi să îți sugerez

că tu îți stânjenești creșterea prin neascultare conștientă. Satisfacerea imediată nu poate înlocui slujirea Domnului cu întreaga inimă. O astfel de slujire generează bucurii nespuse.”

Pocăința

Am privit peisajul, lăsând adevărurile pe care el mi le împărtășise să lucreze în mine. "Am păcătuit," am spus încet. Nu voiam să par ușuratică, dar voiam să-mi arăt dorința de a mă pocăi neîntârziat. "Îl rog pe Domnul să mă ierte."

El mă luă după umeri și mă strânse, ghiontindu-mă cum ar face un antrenor unui jucător de fotbal. "Și știi că El o face. Aceasta-i o zi potrivită pentru un nou început," zâmbi el. Apoi își luă mâinile și privi înainte solemn.

"Îți mulțumesc pentru răbdare și pentru că mă ajuți. Văd că ești un înger puternic. Dacă ai fi om, aș zice că ai făcut 'antrenament la sală'."

"Noi facem 'antrenament'," râse el cu poftă, "dar exercițiile noastre sunt să ne luptăm cu oamenii. Eu arăt așa pentru că mi te-ai opus atât de mult prin firea ta naturală. Așa că," râse el, "ai putea spune că am 'tras la fiare'. Îți sugerez ca de azi să te schimbi, pentru a-mi face antrenamentul mai ușor. Găsește-ți plăcerea în Dumnezeu, Anna, și micșorează-mi programul de exerciții," zâmbi el.

Apoi se potoli rapid. "Nimic și nimeni nu se compară cu El," spuse îngerul. "Cât privește pe cei dintre noi care lucrăm cu tine," continuă el târăgănat, ca și cum ar urma să mărturisească ceva foarte personal, "noi am dori să ne apropiem un pic mai mult de Dumnezeu." Aproape se bâlbâia, "Dacă ar ține doar de noi, am face-o. Dar asta depinde foarte mult de tine." Păru atât de stânjenit de ceea ce spusese, încât dispăru.

Vulturul se întoarce

Înainte să-mi dau seama ce însemnau toate acestea, am zărit Vulturul Alb intersectând cărarea. Inima mea tresări când L-am văzut. Am început să alerg după El, strigând, "Doamne! Doamne, te rog să Te întorci, te rog."

Trebuie să mă fi auzit, căci făcu un viraj mare în zbor și ateriză înaintea mea. Eram atât de copleșită de bucuria de a-L vedea pe Cel pe care Îl adoră inima mea, încât I-am îmbrățișat gâtul, agățându-mă de El. "Vreau să zbor cu Tine. Vreau să mă hrănesc din mâna lui Dumnezeu."

El redeveni Domnul. Mi-am plecat capul pe umărul Lui. El mă îmbrățișă la rândul Său, mai mult ca un iubit, decât ca un prieten. Aceasta m-a uimit. Oare Îi era și lui dor de mine așa cum tânjeam eu după El?

"Iartă-mă, Doamne," am spus. Vreau să fiu cu Tine. Mi-e dor de Tine. Vreau să fiu și să fac tot ce dorești, de vreme ce suntem împreună."

"Anna," spuse El, îndepărtându-mă de El pentru a putea să mă privească în ochi, "tu ai încredere în Mine?"

"De ce...? Da, Doamne," am răspuns surprinsă.

"Atunci vino."

Se schimbă în Vulturul Alb. Am urcat repejor în spatele Lui și decolă. Mi-am pus mâinile în jurul gâtului Său și mi-am înfundat fața în penele parfumate ale capului Său. El zbură... și zbură... și zbură... până intră într-un întuneric dens.

Capitolul 8 **Stratul Corupt**

Nu puteam să-mi dau seama dacă era întuneric intens sau doar părea așa de întunecat, fiindcă noi veniserăm dintr-un loc foarte pătruns de lumină.

Stâna

Vulturul Alb ateriză într-o zonă îngrădită ce avea un adăpost în ea. Îngrăditura era din pietre necioplite și destul de înaltă. Deasupra zidului erau ramuri care afixau niște țepi mari și dureroși.

Era o stână. Era avanpostul lui Christos în acel strat corupt ocupat de satan. Aria împrejmuită avea doar o singură poartă. Părea că țepii nu erau puși în special ca să facă intrarea demonilor imposibilă, ci pentru a servi ca avertisment. "NU CĂLCAȚI GRANIȚA!" – o poruncă vizibilă de la Christos Însuși. Stâna era teritoriul Lui.

Îmi trecu prin minte că unul din motivele pentru care coroana de spini a fost îndesată pe capul lui Isus înainte de crucificarea Lui a fost, poate, acela că fusese o insultă personală din partea lui satan, căci stâna era încununată cu spini. Christos îndrăznise să stabilească un loc de siguranță pe teritoriul împărăției ostile a dușmanului. Acea cunună de spini fusese un afront înaintea crucificării Lui. Acum, după învierea Lui, era o amintire permanentă a victoriei lui Christos și a domniei Sale veșnice.

Vulturul Alb se preschimbă în Domnul.

Lumina din jur era insuficientă, cu excepția celei care venea de la El. "Rămâi lângă Mine", spuse EL. Avea un toiag mare în mână.

Lângă poartă erau două perechi de papuci de delfin, care erau vopsiți în roșu. El încălță o pereche, iar eu am făcut la fel.

"Să nu atingi nimic pe aici, Anna; totul este spurcat." Am ieșit pe poartă, în întuneric. Isus Însuși era lumina în drumul nostru.

Din întuneric venea plânset și râs batjocoritor. Erau voci umane, dar sunau de parcă veneau de la niște animale. Am fost cuprinsă de tulburare. Am rămas aproape de Domnul, pășind pe urmele Lui. Deși era întuneric, am început să văd slab.

Periferia Stratului

Suprafața pe care umblam era umedă, rece și lipicioasă. În timp ce pășeam, tălpile papucilor erau ușor trase în jos, ca și cum aș fi putut rămâne lipită dacă nu continuam să mă mișc. Creaturi noroioase uriașe mugeau, se ridicau, apoi se îndreptau agresiv spre noi.

Arătau ca niște uriași melci limax, dar se comportau mai degrabă ca niște masculi de focă ce își păzesc teritoriul. Înceau să ne înfricoșeze, dar sfârșiră prin a se pleca înaintea lui Isus, recunoscându-I domnia, plini de invidie.

Râul Necurăției

Am ajuns la un dig ce se cobora spre o lagună neagră. Apa era jecoasă, vâscoasă și stătătoare. Mirosul era puturos.

Isus m-a ajutat să urc într-o pirogă lungă. M-am așezat, dar El rămase în picioare și împinse barca prin acest canal îngust, cu ajutorul toiagului Său. Apa fierbea și scotea aburi ori de câte ori toiagul intra în ea.

Isus zise, "Acesta este un râu al necurăției. După cum râul vieții e limpede, așa este acesta necurat și puturos. Iese din gura oamenilor păcătoși. După cum râuri de apă vie ies din inima (*burta*, în original, n.tr) neprihăniților Mei, tot așa, din inima înnegrită, prin gură, iese această mizerie apoasă."

Puteam distinge creaturi ce zăceau pe maluri și le auzeam respirând. Păreau a fi crocodili, dar scoteau niște sunete pufnitoare pe nări, ca niște hipopotami. Ochii lor străluceau în întuneric.

Cei înlanțuiți

Pe malurile în pantă erau peșteri și din ele veneau strigăte sau gemete din când în când. Am avut sentimentul că sunetele pe care le auzisem când ieșeam pe poartă veneau din aceste peșteri. Arătau ca niște temnițe, cu demoni care păzeau intrările. Dar cine sau ce era încarcerat acolo?

Demonii scoteau chicoteli joase, guturale, la auzul durerilor evidente ale celor întemnițați. Ei se bucurau de suferința altuia.

"Observă suferința," spuse Domnul. "Poporul Meu ia parte la asta, bucurându-se de decăderea altuia, râzând de greșelile altora, și ținându-i în lanțurile lor, în loc să-i elibereze pe captivi."

Am privit spre intrările întunecate ale peșterilor. În aceste peșteri, dușmanul ținea captive unele domenii ale vieții oamenilor de pe pământ. Creștinii, în loc să dea ajutor la eliberarea prizonierilor, strângeau lanțurile condamnării care îi țineau în robie. Creștinii luau partea temnicerilor împotriva Domnului prin anularea proviziei de iertare și împăcare pe care EL a pregătit-o pentru ei prin Sângele Său vărsat.

Digul

Am trecut pe malul celălalt și am început să urcăm o cărare largă spre creasta aceluia dig. Fiecare demon de care treceam scotea gemete. Apariția lui Christos printre demoni îi chinuia, iar ei fugeau departe de El.

“Lumina este foarte dureroasă pentru ei,” spuse Isus, arătând spre demonii care fugeau. “Ei inspiră întuneric și expiră venin – pierduți, corupți pentru totdeauna, întuneric pe dinăuntru și pe dinafară. Aceștia care odată mâncau hrana îngerilor, aceștia care stăteau în lumina Tatălui Meu, ei, care cunoșteau tovărășia celor vrednici de încredere – acum se pitesc și se târăsc departe de lumină, blestemând întunericul și blestemând lumina – ei sunt osândiți de două ori. Ei se hrănesc cu ce vomită – de trei sau patru ori.” (Simțeam că El egala vomitarea cu bârfa și defăimarea.) “Între cei de felul lor, ei râd unii de suferința altora și neagă alinarea celuiilalt – mereu întorcându-se unul împotriva altuia, și mereu singuri din cauza asta.”

“Pleacă de la noi,” spuse o voce, iar o hienă se auzi hohotind.

Când am ajuns sus, terenul era noroios cât vedeam cu ochii, o pustietate întunecoasă.

“Umed,” spuse Isus, “căci ei se tem de foc. Ei sunt chinuiți chiar de locuri uscate.”

În noroi stăteau numeroși copaci uscați.

“Copacii sunt o mărturie a crângului josnic de zei falși. Aici copacii se văd cum sunt în realitate: frânți, distruși, goi și fără viață – culcușul șerpilor și a păsărilor de pradă.”

Unitate Contrafăcută

Într-adevăr, șerpi negri erau prin copacii morți, ca și prin mlaștina dezgustătoare. Ei sâsâiau și se crispau, mișcându-se mereu unii peste alții ca și cum s-ar împerechea. O unitate falsă, o solidaritate a minții întunecate, mi-am zis. Am avut sentimentul că după cum Domnul Își formează o uniune în Sine, așa și diavolul dă naștere unei unități contrafăcute.

Isus zise, “Plozii demonilor. Cum își promovează satan fructul imitației lui. Aceștia îmboldesc sufletele chinuite să vomite afară calomniile, minciuni, blesteme și înjurături – râuri de apă rău mirositoare în care înoată demonii.”

Urechea Lui prinse sunetul unui țipăt dintr-o peșteră a lagunei. Își întoarse capul să asculte, zicând, "Sunt labirinturi și în unii credincioși: coridoare întunecate unde nu s-a arătat lumina, cuști care nu au fost eliberate din întuneric. Dar adevărata lumină e gata să meargă pe fiecare coridor și să atingă fiecare colț întunecat astfel încât tot interiorul fiecărui credincios să fie luminat. Întunericul e greu prin păcat; e dens și umed. Libertatea Mea e lumina. Pentru cei răscumpărați, tot interiorul lor trebuie eliberat și cotropit de lumină. Lumina trebuie să inunde fiecare coridor, și fiecare maladie trebuie vindecată.”

Isus îmi luă apoi mâna, spunând, “Vino.”

Templul demonic

Deodată, ne aflam într-un fel de templu uriaș. Stâlpi uriași de beton, cenușii, susțineau zona principală. Încăperea era încețoșată cu tămâie, și un miros dezgustător de sânge era amestecat cu acea mireasmă.

Pe circumferință erau camere etajate, unele închise, iar altele deschise. Arătau ca niște grote de corn. Pe jos, puteai ajunge doar la cele de jos; la toate celelalte se putea ajunge doar prin zbor, ca liliecii.

Erau șase nivele de camere așezate decalat pe partea stângă: șase în spate și șase pe partea dreaptă. Dar câte grote erau acolo în total, nu puteam spune.

Se vedeau creaturi negre acoperind pereții goi ai camerelor care erau deschise. Ele arătau ca niște meduze întunecate, otrăvitoare, fiecare având câte un singur ochi. Erau ca un mucegai pe pereți. Ochii lor priveau permanent încoace și încolo. Nimic nu le scăpa.

Comoara Furată

Domnul zise, "Dușmanul a ascuns comoara furată în întunericul acestor încăperi. Ochi scrutători păzesc această comoară. Acești spioni sunt răsplătiți pentru vigilența lor. Grotele infestate sunt un focar fremătând de suspiciune. Aici este frica de a fi demascat – opusul acoperirii – din cauza dragostei. Încă nu a venit vremea, Anna, pentru eliberarea acestor captivi din grote (care însemnau comoara furată), dar tot ce este din Mine și este al Meu va fi curățit și va veni la Mine."

Nu am înțeles ce voia să spună. El continuă, "Așa cum rugăciunile și lacrimile pot fi strânse sus, tot așa lauda poate fi luată prizonier de cel rău și stocată în grote de corn. Dușmanul se îmbăiază în închinare furată – reconfortându-se în ceea ce aparține lui Dumnezeu, punând mâna peste tot pe ceea ce este sacru și secret. De vreme ce satan nu poate crea ci doar imita și întina ceea ce aparține lui Dumnezeu, bucuria lui cea mai mare este să desacralizeze ceea ce este din Lumină. Tatăl Meu va primi într-o zi tot ce Îi aparține. Vasele templului au fost capturate și ascunse în Babilon, profanate prin batjocură și folosite în cinstea zeilor falși. Așa cum acestea au fost returnate și reconsacrate lui Dumnezeu, la fel, tot ce aparține Tatălui Meu va fi curățit și consacrat doar Lui. Dușmanul este în întuneric dens, făcând lucruri necurate pentru a-și alina durerea, dar și-o multiplică în loc. Însă Tatăl Meu va elibera tot ceea ce aparține Lui. El va curăți toate de mizeria înșelării și a idolatriei care le-a corupt așa ca să se înalțe la El."

Am văzut demoni zburând în aceste grote de corn să profaneze lucrurile lui Dumnezeu ascunse acolo, ca niște păianjeni sugând viața din prada lor capturată.

Ziua Promisă a Eliberării

Isus continuă, "Vine o vreme când Dumnezeu Însuși Își va ridica sabia Sa în ceruri. El va veni în interesul Său: grăsimea falselor jertfe și ofrande pentru alți zei, care nu sunt dumnezei, va fi a Sa. Grăsimea este a Sa, iar ei L-au jefuit. Lauda este a Sa, iar ei i-au furat-o. Ei le-au adunat pentru ei înșiși. Dar El Își va ridica sabia pentru a despărți grăsimea de la ei și pentru a descătușa lauda adunată de generații. Un mare holocaust va avea loc când grăsimea multor generații se va ridica până la urma la El. Când El Își va scoate sabia din teacă și se ridică în interesul Său, nimeni nu-I va putea spune 'Nu!' Nimeni nu-I va zice 'Stai!' Nimeni nu-L va putea întoarce înapoi la poartă. El va curăța

partea coruptă a cerurilor și o va elibera. Apoi Lumina Sa va atinge orice colț și va purifica, va epura acea parte a cerurilor (cerul intermediar) de toate creșterile perfide de generații de corupție, hoție și minciuni. Când El Își va ridica sabia și Își împrăștie Lumina Sa, imitațiile frauduloase, contrafacerile, vor fugi ca gândacii de bucătărie; cei tari în puterea ticăloșiei se vor chirci și se vor târâ departe."

El rosti spre cerul intermediar, "O, zi promisă a eliberării, a fost stabilită o vreme și vei fi eliberat." El Se întoarse spre mine și spuse, "Când El Își va ridica sabia în ceruri, lauda va fi eliberată ca o pasăre dintr-o cușcă, ca să nu mai fie întemnițată niciodată."

Mascarada demonică

Am început să auzim zumzăit, ca un roi de albine sau ca niște muște adunându-se pe un cadavru, venind dintr-o zonă îndepărtată a templului. Pe măsură ce aceia care făceau acest zgomot monoton se apropiau, am auzit ritmul hipnotizant mai clar. Ei îngânau o *mantra*.* (*mantra = cuvânt sau formulă sacră cu valoare religioasă magică, recitată repetat și obsedant în yoga sau în religii păgâne precum hinduism, budism , n.tr)

Deodată, se puteau vedea. Era o procesiune mare și extravagantă, acompaniată de o muzică zgomotoasă și discordantă.

Stâlpii masivi din beton ai templului ne ascundeau prezența de ochii celor ce intrau, așa că ne-am dat în spatele lor.

Dansatori și muzicieni veneau înaintea unei femei îmbrăcată splendid. Lunga sa rochie și coroana îi erau împodobite cu bijuterii. În mâini ținea nenumărate lanțuri, cum ar ține o persoană niște lese de câini. În jurul gâturilor ființelor demonice pe care ea le ținea captive, erau cătușe. Acestea se plecau mereu, sărutând terenul pe unde mergea ea, și arătau ca niște oameni dezbrăcați.

Alaiul ei era foarte mare și părea compus din multe națiuni, probabil din toate națiunile. Se întoarse în direcția noastră. Ochii ei erau roșii, (ca luminați, n.tr) de un foc fals; când își deschise gura, ieși foc din ea. Oricum, noi eram prea departe pentru ca focul să ne atingă. După ce trecu focul, din gură îi picură miere; cei înlănțuiți linseră picăturile care căzuseră pe jos.

Urcă treptele spre un tron înălțat în această sală impregnată de tămâie. Când se așează, însoțitorii îi înfășurară trena lungă a rochiei în jurul pricioarelor. Trena arăta ca un piton. Cei încătușați se târâră umili de o parte și de alta a tronului ei.

Respect Fals

Regii pământului veniră cu daruri pentru această femeie. Ei aduseră și jongleri, profeți și magicieni, ca s-o distreze pe ea și pe cei din alaiul ei.

Echipa jonglerilor execută jonglerii cu tot felul de obiecte de greutate diferită, inclusiv lingouri de aur și maimuțe. Dar obiectul care m-a fascinat cel mai mult era o cușcă pe care scria: SUFLETELE OAMENILOR.

Profeții au fost aproape la fel de distractivi, țopăind și rostind mari laudăroșii despre ea și despre alții din cei prezenți. Spectatorii din mulțime râdeau și aruncau cu bani spre acești profeți falși.

Oricum, cei mai distractivi au fost magicienii, care arătau foarte serioși, înțelepți și nobili; ei făcură semne mari și minuni. Toți aplaudară și se plecară înaintea lor, uimiți.

Fiecare rege lua o monedă de aur de pe limba acestei femei, ca pe niște jetoane de pus la automate. Pe fiecare monedă era un număr. Ei le returnară femeii mai târziu, când ea trecu dintr-o parte în alta a sălii, slujindu-i pe acești regi ca o prostituată cu mulți clienți.

Fața femeii era îmbătrânită și plină de machiaj, dar de la distanță părea frumoasă și splendidă. Ea bea dintr-o cupă încrustată cu pietre scumpe, iar ochii îi erau încețoșați.

“Cine-i asta?” L-am întrebat pe Domnul.

“Falsa Biserică,” replică El. “Ea se consideră regină, iar cei robiți se hrănesc cu mierea din gura ei. Ea s-a oferit fiecărui drac și le slujește. Mulți vor merge cu ea.” Am privit-o îngrozită.

“Te-am adus să vezi falsul deghizat ca adevăr,” spuse El. “Observă conținutul. Observă consecințele și urmările deciziei de a îmbrățișa întunericul în locul luminii. Vino,” spuse El și redeveni Vulturul Alb. “Acum mergem în intestinele balaurului.”

Capitolul 9

Intestinele balaurului

Vulturul Alb zbură într-un tunel întunecos, ce semăna cu un pasaj printr-un munte, dar pereții păreau a fi parte a unui organism viu și arătau ca un intestin. Pe laterale era ceva ca niște materii fecale, iar duhoarea era copleșitoare și provoca greață.

Un atac: Carnea

Deși eram cu Vulturul, mizeria și negura m-a șocat. Îmi era frică. Am încercat să-mi păstrez un fel de echilibru spiritual, dar frica începu să-mi paralizeze credința.

Deznădejdea, apăsarea și disperarea erau chiar între pereții acestui tunel. Știam că Isus mă proteja, dar prezența răului era sufocantă.

Apoi, ca un animal prins într-o capcană, mintea mea începu să caute o scăpare: Unde mă duc? De ce sunt aici? Ce s-ar întâmpla cu mine dacă aș cădea pe-aici? Cum pot ieși afară?

Odată ce îndoiala a primit acces, imediat urmă frica, ignorând toate garanțiile protecției Domnului. Gânduri ca niște câini sălbatici începură să se năpustească spre mine acum. Oare veneau dinăuntru sau din tunel? Nu știam, dar trăiam o frică nebună: Nu voi reuși; Nu mai pot rezista. O să mă rănească. Mă vor ucide!

Dacă Domnul nu m-ar fi protejat ca un scut, cred că aceste gânduri m-ar fi făcut bucăți. M-am agățat strâns de Vulturul Alb. “Isus, Fiul lui David,” am strigat, “ai milă de mine!”

Nu știu ce s-a întâmplat, dar sentimentul că eram gata să fiu mâncată de vie se domoli încet. Isus, Salvatorul meu, ieșise la iveală în mine. El arătase milă.

Totuși eram șocată și năucită, ca o persoană care a fost atacată de o haită de lupi hămesiți și care abia scăpase cu viață. Rămăsesem slăbită și tremurând ca varga.

Domnul m-a întărit și am putut să-mi trag sufletul un pic. El mă va proteja. El nu mă va lăsa să cad.

“Sunt bine,” am răsuflat. “Sunt bine.” Credința mea în Dumnezeu își revenise.

Apoi tăcute, mai mult ca un abur decât ca niște gânduri, tot felul de aluzii defăimătoare mă atinseră ca niște tentacule de fum.

Un Atac: Lumea

Totdeauna mi s-a părut ciudat faptul că după un atac puternic al dușmanului, cea mai periculoasă perioadă părea să fie după terminarea luptei și după obținerea victoriei. Poate că atunci suntem vulnerabili din cauza oboselii, permițând vigilenței să se relaxeze. Dar și mai ciudat este că după focul luptei, uit mereu acest adevăr.

Uitasem din nou.

Insinuările ce se îndreptau spre mine erau dezarmant de subtile; ele făceau ca lumea, care este "raiul" satanei, să pară a fi tot ce mi-aș putea dori vreodată sau ce ar trebui să-mi doresc. Promisiuni mai dulci decât mierea mă cuprinseseră, promisiunea de-a avea raiul satanei acum și raiul lui Dumnezeu mai târziu.

Dintr-o dată, tunelul își pierduse duhoarea. În locul ei, emitea o mireasmă ispititoare. Mi-am zis: De fac asta? Aș putea avea orice doresc, doar prin alipirea de aceste lucruri. Nu-i nevoie să trăiesc așa (ca acum). De fapt, am obosit să tot trăiesc așa.

Am început să mă gândesc la modalități de a face bani – și nu doar să fac bani, ci să fac avere. Doar averea m-ar putea ridica peste acest fel de încercare, mi-am zis. Doar o avere ar putea să-mi ofere luxul corespunzător gusturilor mele, care merită a fi exprimate și satisfăcute. E atât de multă frumusețe în lume, și vreau să mă înconjur cu farmecul ei. Nu e nimic greșit în asta. Voi munci din greu pentru asta. Tot ce ar trebui să fac este să mă focalizez pe acest scop și să-l urmăresc, să mă devotez lui... să-l urmăresc și să mă devotez lui... să-l urmăresc și să mă devotez lui...

“Stai, stai!” mi-am zis. "Asta nu-i corect. Să mă devotez unei vieți de a strânge avere, doar pentru a-mi satisface simțurile, nu poate fi corect." Această idee era un cântec de sirenă ale cărui ademeneli puteau să-mi aducă naufragiul sau să mă facă neputincioasă spiritual. Ucigător.

“Nu!” am spus încet. “Alege azi pe cine vei sluji, dar eu Îl aleg pe Christos. Îl aleg pe Christos!” am strigat.

Degetele vapoase încetară să mă apuce și se retraseră, alunecând în tăcere. Din nou, Domnul mă întări. Am răsuflat mai ușurată ca înainte.

Un Atac: diavolul

Începusem să cred că văd ceva lumină la capătul tunelului. Am început să devin nerăbdătoare de a scăpa de aici. Voiam să ies. Afară.

Apoi, ca și cum aș fi vorbit chiar eu, am auzit, "Isus s-ar putea să te iubească, dar e un soi ciudat de dragoste care te aduce într-un astfel de loc periculos. Și nu prea văd ca El să te protejeze cum ar trebui. Desigur, dacă El ți-ar fi spus dinainte prin ce vei trece..., dar nu ți-a zis. Dacă ai putea să mai aduni ceva cunoaștere singură, n-ai mai fi nevoită să te bazezi pe El pentru protecție. Te-ai putea proteja singură. Meriți mai mult decât atât."

Asta era: mândria, bănuiala, necredința, acuzațiile împotriva dragostei pline de bunătate a Domnului, și invitația de a fi independent de El, mai bun decât El – în alte cuvinte, răzvrătire. Toate acestea erau adâncimile satanei.

"Oh, Dumnezeule," am spus în mine însumi, "iartă-mă că am gândit că aș putea face ceva singură, când știu că înafara Ta nu există viață. Te iubesc și știu că și Tu mă iubești. Doar Tu ești biruitorul, doar Tu. Doar Tu vei realiza toate și vei fi toate și ești totul. Mă încred în Tine, Salvatorul și Stăpânul meu, Dumnezeul meu în care am încredere."

Cu o multă patimă am strigat în interiorul tunelului: "Am fost crucificată cu Christos și nu mai trăiesc eu, ci Christos trăiește în mine!"

Peștera Gigantică

Vulturul Alb țâșni voios prin gura îndepărtată a tunelului. Acum părea că zburam prin interiorul unei peșteri gigantice din interiorul aceluși munte, dar nu puteam fi sigură de asta, căci nu puteam să-i văd vârful. În această peșteră, dacă o fi fost peșteră, atmosfera era mohorâtă și de o liniște mormântală, dar electricizată, ca aceea din mijlocul unui uragan.

Mai multe tuneluri se deschideau în pereții muntoși laterali, ca un fagure, unele sus, ca acela prin care călătoriserăm noi, iar altele la bază.

Palatul lui satan

Chiar înaintea noastră era un alt munte ce se ridica în mijlocul acestei peșteri. Arăta ca făcut din cărbune zimțat și lucios. În vârf se afla un palat rafinat, strălucitor ca o piatră prețioasă. Un lichid gros și galben se scurgea de sub structura lui și se prelingea pe munte în jos. Aerul duhnea a sulf.

La baza acestui munte, în șanțul unei haznale, se desfătau niște balauri mari și roșii, ca bivoliile sălbatici care se răcoresc în apele mlăștinoase din Serengeti. Capetele lor se odihneau sprijinite pe baza muntelui. Flăcări slabe le ieșeau din nări; când aceste flăcări atingeau lichidul galben ce se prelingea de pe munte, izbucnea o flamă, dar se stingea repede. Ei își ridicară ochii în sus, spre noi, dar probabil că eram înafara zonei lor de patrulare, căci nu au fost întărâtați destul cât să se ridice pentru a proteja castelul.

Palatul însuși era proiectat în mod ingenios – creativ și cu gust, dar întunecat, neprimitor și prevestitor de rele.

“Muntele lui satan și palatul său,” spuse Vulturul Alb. El continuă să zboare spre palat.

Atacul Harpiilor

Deodată, mii de îngeri întunecați ieșiră din tunele și ne încercuiră, ca liliecii ieșind din grote la asfințit. Ei aveau capete și busturi de femei, iar aripile, cozile, picioarele și ghearele erau de vulturi răpitori. “Nu se pot atinge de noi,” spuse Vulturul Alb. “Stai liniștită.”

Aceste *harpii** treceau pe lângă noi foarte aproape, urlând și provocându-ne, dar nu ne-au blocat vederea palatului și nici nu au stânjenit zborul neobosit al Vulturului Alb spre el. (*harpii = personaje răufăcătoare din mitologia greacă, prezentate ca monștri înaripați cu cap de femeie și gheare de vultur, n.tr).

Prințul întunericului

La o fereastră întunecată de sus, în palatul negru, apăru o figură solitară, privindu-ne. De la distanță, i se simțea puterea, autoritatea și singurătatea extremă. Da, singurătatea, separarea, izolarea, și o inimă rece, de gheață.

El arăta ca un prinț spaniol. Purta o robă elegantă din catifea neagră, încrustată cu nestemate; era aranjat perfect și cu gust. Era chipeș, aproape perfect de arătos, cu păr negru lucios și ochi întunecați și inteligenți.

El făcu din mână și harpiile se îndepărtară la fel de repede cum veniseră, retrăgându-se în fagurele de tuneluri. Zgomotul miilor de aripi pietoase se făcu din ce în ce mai mic, lăsând peștera în tăcere.

După aceea, el continuă să stea nemișcat la fereastră, cu ochii fixați asupra noastră: singur, ca un rege și ca un iubit respins.

Mi-am zis, "Iată-l pe acela care a fost atât de plin de lumină, încât a fost numit 'strălucitorul' – acum 'prințul întunericului', el, a cărui putere executivă este încă atât de mare încât conduce un imperiu vast, global, al înșelării, corupând întreaga lume.

Văzându-i frumusețea impecabilă, fără vârstă, nu m-am putut abține să mă gândesc cum o fi arătat înaintea căderii lui, căci el a fost creat sublim, pentru a ocupa cel mai înalt post în alaiul ceresc. El fusese "heruvimul uns care acoperă". M-am întrebat dacă nu cumva odată fuseseră trei heruvimi păzind tronul lui Dumnezeu, câte unul de o parte și de alta, iar unul deasupra. Oare de asta fusese creat atât de frumos, inteligent și puternic? Să păzească tronul din acea poziție elevată?

El umblase printre cărbuni aprinși, împărtășind chiar inima lui Dumnezeu, apropiat de Dumnezeire. Oare Îl trădase pe Cel care îl iubea, lovindu-l de deasupra? Oare de aceea se lăudase că își va înălța tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu?

Iată-l, mi-am zis, încă superior, dar acum superior doar în rău, și datorită îngâmării lui exagerate, izolat – dincolo de abilitatea milei de a-l ajunge și dincolo de abilitatea de a o implora.

Vulturul Alb se întoarse dinspre palat și începu să zboare înapoi spre tunel.

Batjocurile corbului negru

Un corb negru uriaș apăru lângă noi. Penele lui erau de abanos sclipitor, iar ochii lui străluceau de un roșu înfocat. "De ce ai venit?" șuieră satan. "Îți place să mă umilești înaintea slujitorilor mei? Îți place să aduci aici dragoste și căldură ca să ne chinuiești? Ești nemilos!"

Domnul nu spuse nimic.

"Nu Ți-e dor de mine?" continuă satan. "Ai venit fiindcă Te simțai singur fără mine? Ai vrea să vii aici mai des ca să fii cu mine, doar să mă vezi?" Corbul scoase un râset tare și hain. "Ți-e dor de mine și încă mă iubești" se înflăcăra el. Apoi, cu un ton veninos și în derâdere amară, el batjocori:

"Ești un ...* (*cuvânt defăimător, n.tr) dacă mă iubești chiar și acum, Isuse din Nazaret."

Tăcerea Domnului îl înfurie pe corb.

"Să nu te mai întorci pentru a mă umili înaintea slugilor mele! Eu sunt rege aici! Stai la distanță! Eu nu Te iubesc, și Îți doresc tot felul de chinuri rafinate să vină asupra Ta, ca să-mi exprim disprețul. Stai la distanță!" debită satan vehement.

După ce spuse asta, corbul făcu un viraj brusc și zbură înapoi la palat.

Vulturul Alb continuă prin tunelul prin care veniserăm. În acel întuneric era acum un vid de tăcere mormântală.

Întoarcerea la Stână

El zbură spre stână și se opri înaintea porții. M-am dat jos din spatele Lui. El redeveni Domnul, cu toiagul Său de păstor în mână. Deschise poarta și mă conduse înăuntru.

Amândoi ne-am scos papucii și am stat în stână desculți. Eu tremuram, iar El m-a cuprins cu brațul Său.

"E în regulă, Anna," spuse El. "Aveai nevoie să vezi că satan este nemilos. Odihnește-te acum."

O căldură începu să curgă în mine, și am încercat să respir adânc, pentru a-mi reveni.

"De ce mi-ai arătat aceste lucruri?" am întrebat.

"Ție ți-a fost dat să le cunoști," spuse El. "Notează cu atenție ceea ce ai văzut și auzit."

Viziunea Judecării

“Privește” continuă El, arătând spre terenul din fața noastră, în stână. Zona se deschise pentru a revela cum lumea se învârtea la o distanță oarecare dedesubtul nostru.

Privind globul, am auzit niște pași uriași, ca și cum niște uriași ar merge, zguduind pământul. Uscatul pământului tremură, iar munții începură să se rupă.

“Privește din nou” spuse El, arătând deasupra Lui.

Cerul se deschise și am văzut ceva căzând dint mijlocul îngerilor strălucitori.

“Ce este aceea?” am întrebat.

“Un fir cu plumb,” răspunse El. Firul cu plumb căzu din cer prin staul, spre pământ.

“Mărețul nostru Dumnezeu S-a înduplecat de două ori înainte, dar acum El a lăsat să cadă firul cu plumb.”

Când firul cu plumb ajunse la pământ, în cer izbucni o mare bucurie. Era ca și cum fiecare ființă creată de acolo cânta, iar sunetul acesta începu să zguduie tărâmurile cerești:

"Neprihănirea Lui este din veșnicie în veșnicie. Judecățile Lui sunt sigure și nu vor mai fi reținute."

Pe măsură ce bucuria tumultoasă creștea, din cer porni un foc și urmări linia firului cu plumb, trecând prin fața noastră și continuând până la pământ. Deodată, întreaga lume era în flăcări.

Judecarea Falsei Biserici

Cântarea din ceruri continuă, iar Isus zise, “Edomul va fi judecat. Înaintea lumii, ea pare curată, dar va fi ca o miriște înaintea judecării lui Dumnezeu. Copiii Dumnezeului Celui Viu Îl vor vedea pe muntele Său cel sfânt. Dar față de biserica Edomului, El Se va ascunde în întuneric, pentru a nu Se mai arăta niciodată.

“Muntele Edomului se va topi ca ceara înaintea flăcării Domnului, dar cei neprihăniți vor înflori între flăcări. Într-adevăr, cei neprihăniți vor fi o flacără înaintea Domnului.

“Cei neprihăniți vor fi disprețuiți de dușmanii Dumnezeului nostru. Ei vor fi batjocoriți, o cunună de spini li se va presa pe frunte, dar Dumnezeu, Dumnezeul nostru, va mistui spinii cu focul Său și le va vindeca rănilor cu balsamul Său.”

“Firul cu plumb a fost întins. Pământul se zguduie de pașii uriașilor. Puterea lui Dumnezeu va fi văzută. Nici un uriaș nu poate rezista puterii Lui. Nici un uriaș nu poate pași în flacăra Lui. Cei neprihăniți vor privi în sus și se vor bucura împreună cu toată adunarea cerului. Într-un singur cor puternic, ei vor proclama neprihănirea Lui și puterea Lui. Dreptatea lui va birui, căci firul cu plumb a fost întins și nu va fi îndepărtat.

“Temeți-vă, o, voi ce vă culcați cu vipera, voi care beți veninul viperelor! Vine ziua și este acum, când Cuvântul Domnului vă va tăia în două, și vă veți zvârcoli în agonia celor care îmbrățișează idoli.”

“Cerurile vestesc neprihănirea Lui și tronul Său; ca o stâncă mare, El va cădea peste cei nelegiuți. Cei dreپți Îi vor vedea fața, dar un întuneric adânc Îl va ascunde de ochii lui Esau.

“Vai de cei ce îmbrăpșează (adoptă, acceptă, n.tr) idoli. Ei se cuplează cu demoni. Focul a coborât pe firul cu plumb. Fulgerul a strălucit din mâna Lui. Într-adevăr, lumea îl va vedea, dar va rămâne înșelată. Când uriașii umblă pe pământ, munții tremură; dar când Dumnezeu umblă, munții se topesc.

“După cum cântarea de laudă a celor neprihăniți se răspândește în ceruri, are loc o împărțire, o separare, o decădere, o lepădare: reverberațiile acelu refren sunt urmate de năruire. O divergență (separare, departajare, n.tr) care nu putea fi măsurată până când firul cu plumb a fost întins din cer pe pământ. Tot cerul s-a alăturat cântecului, și tot pământul va auzi și nu va auzi. Judecățile sunt în țară. Cei dreپți vor crește în neprihănire, iar cei răi vor scrâșni din dinți și vor huli pe Dumnezeu.

“Ține-te de Dumnezeu, Anna. Ține-te de Dumnezeu. Cândva, El S-a domolit, chiar de două ori, dar acum judecățile au început cu gospodăria lui Dumnezeu. Cei dreپți vor străluci ca soarele, iar biserica coruptă, cât de bogată o fi ea, împodobită cu frumoase daruri de la Dumnezeu, va fi ca o miriște înaintea Lui. Căci El nu Se va mai lăsa înduplecat, iar munții lui Esau vor fi dărâmați (nivelati, n.tr). Un om va lovi praful acelu munte și va spune 'Unde e? Nici măcar o movilă ca un furnicar nu a rămas. Unde e?' Stâncile și țărâna vor fi făcute praf și spulberate. În loc, va fi un deșert și o pustietate către care nimeni nu va privi, căci nu va mai rămâne nimic.

“Muntele Domnului: cei dreپți îl vor vedea și se vor bucura. Ei se vor alătura grandiosului cor ceresc. Ei vor umbla pe străzile de aur și se vor hrăni cu manna. Ei vor sta lângă firul cu plumb și nu vor fi rușinați. Dreptatea și neprihănirea sunt temelia tronului Tău, oh, Dumnezeule Drept!

“O, Drept și Adevărat, omenirea s-a crezut mai mare ca Tine; dar cei dreپți vor revela neprihănirea Ta, și celor neprihăniți Tu le vei descoperi cât de drept ai fost întotdeauna.”

Împreună cu Corul

Domnul continuă, “Alătură-te corului copiilor lui Dumnezeu. Vesteste dreptatea Lui pentru totdeauna. Fie ca sunetul strigătului nostru să umple cerul. Fie ca sunetul strigătului nostru să umple pământul. Alătură-te bucuriei cântării ce se răspândește, prăvălindu-se cu o greutate mai mare decât a pașilor uriașilor, căzând cu greutatea tronului lui Dumnezeu însuși.

Bucurați-vă, o, ceruri; vaită-te, o, lume. Bucurați-vă, o, neprihăniților și tremură, o, carne. Căci foc a venit din cer pe firul cu plumb în jos, și numai Fiul lui Dumnezeu va trece prin această flacără. Bucurați-vă, ceruri, și fiți vesele, căci judecățile au început; răscumpărarea finală este aproape. Dumnezeuul nostru va regla toate conturile. Firul cu plumb nu va fi îndepărtat până când toate se supun Fiului lui Dumnezeu. Bucurați-vă!”

Domnul Se întoarse spre mine și spuse, "Notează cu atenție ceea ce ai auzit și văzut, căci aceste lucruri sunt și vor fi; nici o mână nu le va opri. Vino."

El mă luă de mână, și împreună urmarăm firul cu plumb înflăcărat, spre cer.

Capitolul 10

Tronul lui Dumnezeu

În timp ce urcam, lumina deveni multicoloră, vibrantă, aproape vie. Sunetul cântării se intensifică de o sută de ori, pe măsură ce noi urmăream firul cu plumb până în al treilea cer:

"Neprihănirea Lui este din veșnicie în veșnicie.
Judecățile Lui sunt sigure și nu vor mai fi amânate."

Serbarea Triumfătoare

Când Isus apăru pe "marea de sticlă", se auzi o mare aclamație; cei ce cântau izbucniră într-o bucurie spontană la vederea Lui. Intrasem în al treilea cer prin ceea ce părea a fi spatele sălii tronului.

Cei răscumpărați începură să danseze ca unul – pășind lateral cu o mișcare de alunecare iute, ca în dansul pământesc numit *courantă**. Mișcările erau viguroase și voioase. Cei ce treceau pe lângă noi întindeau mâna să-L atingă pe Isus; El Se întindea la rândul-i să atingă fiecare mână a celor ce treceau dansând. Toți râdeau. Eram sigură că dansul era spontan. Cei răscumpărați dansau prin puterea Duhului Sfânt, mii și mii, conduși de Spiritul Însuși.

Isus îmi aruncă o privire. "Este nevoie de Mine, Anna," spuse El. Făcu semn către cineva să se apropie de noi. Era un înger mare cu aspect oficial, pe care îl întâlnisem pe cărarea mișcătoare. În vreme ce Domnul îmi vorbea, El încă zâmbea și atingea mâinile întinse spre El. "Epaggelias va fi cu tine."

(**courantă* = dans dinamic din Evul Mediu, executat la curțile regale și acompaniat de orchestră, n.tr)

Îngerul Epaggelias*

(*gr. epaggelia = anunț, promisiune, binecuvântare, n.tr)

Deci ăsta era numele lui, mi-am zis, zâmbind în sinea mea.

Îngerul făcu o plecăciune largă înaintea lui Isus. Domnul îmi zâmbi, îmi strânse mâna și plecă.

Epaggelias și cu mine continuarăm să urmărim dansul exuberant.

"Ai ajuns la o vreme de veselie," spuse Epaggelias.

"De ce?" am întrebat.

El răspunse, "Noi ne bucurăm zilnic pentru cei care tocmai intră în Împărăție, dar serbarea de acum este ca răspuns la proclamarea Tatălui tău că o mare strângere este pe cale să înceapă. Copiii Lui sunt umpluți cu mulțumire pentru credințioșia Lui, căci El e

gata să facă o lucrare rapidă și să răscumpere pe mulți dintre frații și surorile lor prin Christos Isus, Domnul nostru.”

“Asta este emoționant,” am zâmbit eu. “Mulțumesc că mi-ai spus, Epaggelias.”

El făcu o plecăciune în semn de recunoaștere și zâmbi în ciuda lui însuși, căci era o glumă între noi doi faptul că Isus tocmai îmi divulgase numele lui.

Miile de dansatori se adunară în cercuri, fiecare având cam douăzeci și patru de dansatori. Ei începură să se miște în cerc, apoi să se apropie și să se depărteze în cadrul cercurilor. Unii râdeau, dar bucuria era peste tot. Mișcându-se, ei începură să cânte:

"Din nou și din nou, noi cântăm spre slava Lui,

Din nou și din nou, ne bucurăm în Dumnezeu nostru."

Cu toții executau aceleași mișcări, învârtindu-se și răsucindu-se în acele cercuri, și cântând același cântec pretutindeni pe marea de sticlă.

Închinarea Tăcută

Apoi, ca îndrumată de Duhul, muzica încetini până la oprire, o *selah* (pauză în muzică, n.tr). Cei răscumpești se opriră și ei, tăcuți și cu brațele ridicate, abandonându-se în prezența lui Dumnezeu. Mi-am amintit Psalmul 65 unde spune, "Va fi tăcere înaintea Ta... laudă în Sion, o, Dumnezeule." Închinare tăcută.

(Această variantă de traducere a versetului 1 din Psalmul 65 apare în mai multe versiuni: Young Literal Translation, International Standard Version, traducerea Darby, Modern King James Version, etc, n.tr)

După o pauză lungă, începu o melodie lentă, grandioasă. Dincolo de timbrul instrumentelor pe care le-am recunoscut, o parte din muzică era interpretată de instrumente pe care nu le mai auzisem niciodată. Poate că erau proprii altor culturi sau folosite în antichitate. În armonie cu muzica instrumentală mai era un sunet plăcut. Nu era nici cântare vocală și nici nu era generat de instrumente. Ce-o fi fost?

Dansul Închinării

Cei răscumpești răspunseră muzicii pornind un maiestuos dans de închinare. Mișcările erau regale și nobile, iar ei le executau cu mare atenție și intensitate. Poate că pavana* este dansul pământesc ce se aseamănă cel mai mult cu această închinare a răscumpeștilor. Aveam sentimentul că ei dansau pentru a-și arăta respectul. Dansul lor era un omagiu. Schimbarea ritmului mi-a permis să-mi revin. (*pavană = vechi dans de curte, de origine italiană sau spaniolă, cu mișcări lente și solemne, n.tr)

Tronul lui Dumnezeu

Sala tronului era strălucind de lumină pe cât fusese de întunecată împărăția lui satan.

Suprafața pe care răscumpărații dansau era un pavaj de lumină ce aducea a albastru transparent. Mărimea ei era imensă, ca o piață uriașă. La capătul îndepărtat al acestei întinse "mări" era o lumină albă orbitoare, în centrul căreia era tronul lui Dumnezeu."

O dorință puternică mă umplu, și-mi scăpă o șoaptă involuntară: "Tăticule." Prezența Sa mă atrăgea cu funii de dragoste. Epaggelias privi în jos spre mine și zâmbi.

Ființa Tatălui se manifesta printr-o lumină de un alb de nedescris. Slava lui necreată radiază înapoi în toate direcțiile, formând o sferă măreață de culori uimitoare. De la o distanță considerabilă, această radiație arată ca un ochi cu o pupilă alb orbitoare. Poate că sfera se datorează reflexiei pe marea de sticlă. Nu puteam ști. Dar mi-am amintit că deseori biserica din vechime avea mozaicuri sau fresce reprezentând "ochiul lui Dumnezeu" în clădirile ei. Stând pe marea de sticlă, m-am întrebat dacă ei urmăriseră să reprezinte slava Tatălui și omnisciența Lui.

Splendoarea persoanei Sale răspândește benzi de culori, ca un curcubeu ale cărui nuanțe se amestecau de la alb la galben, auriu, până la Shekinah aurie-roșiatică, și continuând prin spectrul de roșu, violet, albastru, și terminând cu verde. Curcubeul pământesc este corespondentul curcubeului Dumnezeului meu. (joc de cuvinte: în engleză, *curcubeu* este *rain+bow*, sau *arc al ploii*, dar autoarea subliniază că arcul multicolor este de fapt al lui Dumnezeu, n.tr)

Mișcându-mă mai aproape de Tron

Transfigurată, eram pierdută în uimire pentru El. Epaggelias îmi atinse umărul ca să-mi atragă atenția la ceea ce urma să-mi spună. "Vino cu mine," spuse el, și cu asta începu să înainteze spre zona tronului. Am început să trecem printre cei ce se închinau, uneori apăsându-ne pentru a trece pe sub brațul unui dansator, pentru a avansa

Lumina în care intram se intensifica, ca și senzația puterii. Apropiindu-ne de tron, radiația arăta mai mult ca niște valuri de lumină din aurora boreală când formează un arc de lumină pe cer.

Lumina arzândă nu era orbitoare cum era soarele dacă te-ai fi uitat la el. Puteai să experimentezi, să simți și chiar să te uiți la această lumină.

Lauda Angelică

Mii de îngeri înconjurau zona tronului deasupra, și alte mii păreau că se tot adăugau. Nenumărați îngeri erau deja în curcubeul radiant al tronului. Fiecare grup purta culoarea benzii corespunzătoare lor. Ei scoteau sunete muzicale prin faptul că zburau la nivele, cu viteze și în tipare diferite. Exact cum un băț învârtit ar face un sunet diferit – crescător sau mai tare, după viteza rotirii lui – tot așa, acești îngeri în zbor generau sunete diferite de laudă. Tonurile pe care le făcea zborul lor erau diferite de cântece sau de sunetele instrumentale. Acesta trebuie să fi fost sunetul muzical, de o frumusețe rară, a cărui origine nu putusem să o detectez mai devreme.

Ei păreau incredibil de fericiți, așa cum înotau în slava lui Dumnezeu. Simții și eu această bucurie; veșnicia nu e destul de lungă să-L lauzi și să primești bucuria Lui în schimb.

Din când în când, unii îngeri zburau împreună, producând un ton diferit de cei care zburau într-o singură culoare.

Unirea cu Lauda

Melodiile, ca și lumina din sala tronului, trecură prin mine. Muzica de laudă intră în mine și trecu prin mine, iar eu am devenit una cu sunetul ei. Era ca și cum eu însumi devenisem o laudă. Mi-am amintit cu în cartea Psalmilor, David spuse, "Dar eu, rugăciunea" – însemnând că el însuși era rugăciunea. La fel este și cu lauda în sala tronului.

Epaggelias se opri între dansatori și spuse, "Armonia, unitatea și tânjirea celor de aici să ofere Tatălui ce I Se cuvine – mereu dăruindu-se pe ei înșiși și primind mai mult din El când Îl laudă și Îl adoră – produce o dulce muzică

"Da," am aprobat eu.

Am urmărit și ascultat un moment înainte de a ne continua avansarea.

Apropiindu-ne de tron, parcă începui să văd lauda. Era translucidă. Aproape invizibilă, dar o puteam vedea. Părea să aibă proprietăți diferite. Un fel de laudă era ca o țesătură, alta ca niște particule. Mulțumirea arăta ca o lumină zburătoare.

Lauda Purificată

Îngerii în zbor adunară ceva din lauda de pe marea de sticlă și o împletiră cu lauda lor, în fiecare culoare a curcubeului (care este radiația din jurul Tatălui) înainte să se ducă la El. Ceva din închinare se duse spre un altar pe care păreau să fie cărbuni aprinși. M-am întrebat de ce una se dusesse într-o direcție, iar alta în cealaltă.

Epaggelias răspunse acestei întrebări nerostite:

"Unele laude sunt deja în armonie cu lauda cerească, dar altele trebuie să treacă prin foc," spuse el.

Îngerii Prezenței Lui

La acest mic altar erau ființe angelice în mov deschis. Robele lor erau brodate cu roșu închis și aur pe mâneci și pe poale, și erau încinși cu brâuri de aur. Palmele mâinilor lor erau, de asemenea, nuanțate în culoarea purpurie. Am simțit că ei trebuie să fie îngerii Prezenței Sale. Ei aveau o mare grijă cu privire la tot ce se îndrepta spre Tatăl. Erau așa de delicați în mânuirea a tot ce aparține Lui, ca un păstor care asistă și încurajează un mieluț nou-născut. Fie că erau împletite în armonia angelică din fiecare culoare a radiației divine, sau ca un porumbel ce se întoarce acasă, atras spre cărbunii de pe micul altar – toate, toate se îndreaptă spre El. Nimic nu este îndepărtat sau furat.

Împletirea

Am devenit mai conștientă de aroma plăcută din zona înconjurând tronul și de împletirea sunetului, culorilor și parfumurilor. Acestea nu pot fi amestecate împreună pe pământ în felul în care se făcea aici, în ceruri. Noi putem să le experimentăm pe pământ în mod simultan, dar deasupra (în cer, n.tr) ele par să aibă aceleași proprietăți. Seamănă cu turnarea apei în apă. Apa, având aceleași proprietăți, poate fi mixată. Așa era aici cu sunetul, lumina și parfumul. Era ciudat să vezi muzica, să auzi culorile, iar mirosurile să aibă calități tangibile. Totuși, în cer toate păreau naturale, normale, ba chiar evidente.

Șapte Flăcări Mărețe

Înaintea tronului erau șapte flăcări de foc, șapte făclii.

Epaggelias spuse, "Acestea sunt manifestările Duhului Sfânt. Ele ard în mod continuu înaintea tronului. El Se revelează pe Sine aici (sus) și pe pământ. Mielul le întruchipează pe acestea, iar Duhul ia din El. Dintre cele create, oștiri cerești, serafimii, arzând în sfințenie, se aseamănă cel mai mult cu aceste făclii ale Spiritului. Ei ard deasupra, iar făcliile ard înaintea tronului."

Serafimi

Am privit în sus ca să văd ființele cerești arzând chiar deasupra celei mai intense lumini a tronului. Fiecare avea șase aripi. Din când în când, am putut să le văd fețele sau mișcarea aripilor. Ei ardeau ca niște torțe aprinse. De la ei provenea cea mai dulce și pură muzică pe care am auzit-o vreodată.

Cei douăzeci și patru de Bătrâni

În lumina de un alb intens a zonei tronului stăteau douăzeci și patru de ființe foarte înalte, cu coroane pe cap. Fiecare purta un lanț cu un medalion de aur atârând de el. Părul capului lor era alb și erau plini de lumină. Îmi inspirau înțelepciune, vechime și multă autoritate.

Epaggelias mă conduse spre o zonă liberă mai aproape de tron.

Cele Patru Făpturi Vii

Într-o lumină mai mare, am văzut patru făpturi vii. Fiecare era mai albă ca albul, așa de pline de lumină erau. Fiecare avea șase aripi. Una semăna cu un vițel, una cu un leu, una cu un vultur și una cu un om. Capetele și picioarele, labelle, ghearele sau copitele erau din aur. Ele erau pline de ochi, uimitoare și foarte frumoase.

Făptura vie din lumină care arăta ca un om purta o haină transparentă cu un guler ce se ridica de la gât până la urechi. Acest guler arăta ca un evantai deschis de dantelă albă întrepătrunsă cu fir de aur. O clemă și o placă de aur completau mijlocul robei. Prin fina țesătură a îmbrăcămintei lui, am putut vedea cum corpul era acoperit cu ochi. Sub aripile fiecăreia dintre aceste făpturi vii erau mâini.

Când cei răscumpărați au căzut în genunchi în timpul dansului, aceste patru făpturi s-au plecat înaintea Regelui. În mâinile lor țineau potire de aur pe care le-au prezentat înaintea tronului.

Epaggelias îmi spuse: "Acestea reprezintă patru mari categorii de creaturi însuflețite. Cuvântul spune că toate trebuie să-L laude pe El. Acestea sunt rămășița creației care împlinesc acel Cuvânt. Ceea ce fac ele este atribuit tuturor celor făcute de Dumnezeu."

"De ce au capete de aur?" am șoptit.

"Aurul arată locul lor între cele reprezentând creația înaintea tronului," răspunse el. "Este un metal prețios pe pământ și îl reprezintă pe Christos aici, așa că a lor culoare reflectă ceea ce este prețios: închinarea adusă lui Dumnezeu. Dumnezeu se ocupă de rămășiță. Acestea patru sunt o anumită rămășiță. Înaintea tronului, Dumnezeu Cel Atotputernic, Cel Glorios, este laudat și venerat de creația Lui. Albul reprezintă inocența a tot ce a creat El la început. Îi amintește că ceea ce El a creat a fost creat pur și necorupt la început."

Încheierea Ofrandei de Laudă

Jertfa de închinare și mulțumire adusă de cei răscumpărați se apropie de încheiere. Toți ca unul, sfinții răscumpărați pășiră înainte, fiecare cuprinzând cu brațele pe după umeri pe ceilalți. Ei îngenunchiară pe piciorul drept înaintea tronului, plecându-și capetele cu reverență. Cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii îngenunchiară, spunând amin la încheierea dansului

Miriadele de îngeri care-L laudau în înălțimile radiației divine rămaseră nemișcați. Păreau a fi zeci și zeci de mii și arătau ca niște șiruri nesfârșite de tuburi sonore de orgă, cât vedeam cu ochii.

În tăcerea care se făcuse, Dumnezeu vorbi.

Capitolul 11 **În Brațele Tatălui**

"Frumos, copii," spuse Dumnezeu Tatăl. "Acum odihniți-vă." Cei care dansaseră, au rupt formația și începură să vorbească între ei în grupuri mici. Căldura părtășiei lor era ca a unor copii în jurul unui foc aprins, în prezența unui tată iubitor.

Epaggelias se aplecă spre mine și spuse, "Acum privește."

Ofranda Copiilor

Un înger începu să interpreteze o melodie simplă la flaut, în timp ce sute de copii veniră înaintea tronului. Îngerii și cei răscumpărați îi purtau pe cei mai mici în brațe. Pe alți copii îi duceau de mână.

Copiii aduseră mici buchețele de flori lui Isus și Tatălui. Isus îl sărută pe fiecare copil, și El împreună cu Tatăl vorbiră cu ei. Uriase mâini de lumină ieșiră din zona tronului când Tatăl primea florile. El atinse pe fiecare copil și binecuvântă pe fiecare. "Mulțumesc," spuse Tatăl fiecăruia, rostindu-le numele.

Epaggelias continuă spunându-mi, "Aceștia sunt cei care au murit de mici."

Imediat am știut că unii dintre copii muriseră prin pierderea sarcinii, iar alții fuseseră avortați; cum mi-am dat seama de asta, nu știu.

Epaggelias continuă, "Ei sunt crescuți la maturitate aici. Îngerii împreună cu frații lor – răscumpărații – le sunt învățători."

Mi-am întors privirea de la copii să mă uit la Epaggelias. El îmi văzu nedumerirea.

"Anna, multe dintre secretele lui Dumnezeu se descoperă acum. Pentru unii, cartea înțelegerii este deschisă." El privi înapoi spre copii. "Dumnezeul nostru poate vorbi spiritului unui copil de la conceperea lui. Spiritul acestuia poate să-I răspundă de la începerea vieții din pântec."

M-am întors și eu spre copii. Dintr-o dată am înțeles că Ioan Botezătorul răspunsese Duhului Domnului din pântec. Dacă Sfântul Spirit poate cerceta gândurile lui Dumnezeu Însuși, cum spune Cuvântul, desigur că Spiritul poate comunica cu duhul unui copil încă înainte de a se naște.

Copiii ce fuseseră avortați aduseră mici rămurele de henna* ca un mod de a arăta Tatălui că ei au iertat pe cei răspunzători de moartea lor și pentru a-L ruga să-i ierte și El.

În timp ce priveam, magnitudinea corectitudinii Dumnezeului nostru mă copleși. El dăduse fiecărui copil ocazia să vină la Christos, și cei care-L aleseseră erau aici.

Epaggelias spuse, "Nimeni nu este pierdut din mâna lui Isus, Anna. Nimeni."

(**henna* = arbust tropical cu frunze mici și flori frumos mirositoare, cu o culoare variind de la alb la roșu; din frunzele uscate și zdrobite se obține un colorant puternic, roșu-maroniu, n.tr).

Cântecul Serafimilor

Copiii începură să se îndepărteze, iar serafimii cântară:

"O, Giuvaerul giuvaerurilor, Dumnezeu nostru,

Răsplătire mai presus de orice răsplătire.

Dumnezeu veșnic, Dumnezeu sublim,

Dumnezeu în fața ochilor noștri."

Privind la lumina intensă a Tatălui, ochii mei se mai obișnuiră cu strălucirea, presupun, căci în vreme ce copiii lăsau liberă zona tronului, am putut vedea mai mult din tronul însuși.

Tronul

Sub rezemătorile de brațe ale tronului, de fiecare parte erau doi heruvimi foarte mari. Ei mă priveau prin lumina înflăcărată. Fiecare heruvim părea compus din elemente ale celor patru făpturi vii care reprezentau creația însuflețită. Fiecare avea fața de om, aripi de vultur, o parte a corpului era de leu iar cealaltă de taur. Ei păzeau fiecare parte a tronului lui Dumnezeu. Aveau foarte mult rafinament și erau atât de impregnați de lumină încât arătau ca fulgerul, cu o nuanță ușoară de violet care îi contura.

Tronul pe care stătea Tatăl era încrustat cu valori de neatins: neprihănire, dreptate, sfințenie, milă și alte virtuți.

Neprețuitele de Sus

Epaggelias îmi vorbi, văzându-mă cum priveam atentă la lumina ce înconjura tronul, "Lucrurile care nu sunt, sunt în ceruri, Anna."

Am simțit că se referea la lucrurile care nu sunt tangibile.

Epaggelias continuă, "Cele neprețuite sunt necreate. Pe acestea le râvnește dușmanul, căci valoarea lor este mai presus de aur. El va oferi aur simplu și argint pentru ele, dar nu este un târg corect. Înțelepciunea, prudența, bucuria, pacea, integritatea, fidelitatea – acestea împodobesc tronul Celui Atotputernic. Nestematele obișnuite nu se compară cu ele. Aici străzile sunt de aur, dar credința este o nestemată fără egal, mila - o bijuterie mai prețioasă ca diamantele."

Am privit în uimitoarea lumină a Dumnezeului nostru. "Tăticule", am șoptit din nou.

Tatăl

În splendida lumină, forma Tatălui meu putea fi văzută parțial. Am văzut ceva ce păreau a fi picioarele Lui și ceva ce arăta ca o haină căzând în falduri până la marea de sticlă. Luciri de fulger erau în această haină. În lumina dogoritoare, am zărit ceva din mâinile Lui și mânecile largi acoperindu-I brațele. Deasupra mijlocului Său, lumina emanând din El era atât de orbitoare în intensitate, puritate și sfințenie, încât nu am putut vedea mai departe

În vreme ce Isus dădea și ultimul copilaș înapoi în brațele unui înger ce urma să îl ducă din sala tronului, Tatăl meu îmi vorbi.

"Anna, copila Mea," spuse El.

Isus Se întoarse să-mi zâmbească. Epaggelias îmi făcu semn să înaintez, să mă apropii de tron.

Stând în Fața Tatălui

Am înaintat, cu picioarele înmuiate, apropiindu-mă de acea lumină mistuitoare. După ce am ajuns în zona unde fuseseră copiii, am căzut în genunchi și mi-am plecat fața spre marea de sticlă.

Isus păși spre mine și mă ajută să mă ridic, întărindu-mă. "Sora mea a venit să Te vadă, Tată."

În timp ce mă ridicam în picioare, brațele de lumină ale Tatălui se întinseră din acea splendoare și mă ridicară sus în aer. Această acțiune păru la fel de naturală ca a unui tată care îl ridică pe copilul său.

În Brațele Tatălui

El mă puse în poala Sa.

Am fost atât de copleșită de dragoste, mulțumire și alinare, încât, fără să mă gândesc, mi-am ridicat brațele și mi-am ascuns fața în lumină. Reacția aceasta a fost ca a unui copil care-și ascunde fața în haina părintelui său.

"Tăticule," am spus cu un simțământ de pace, incredibilă pace.

"Ești prețioasă pentru Mine, Anna."

"Te iubesc, Tăticule."

"Și Eu te iubesc, Anna," spuse El, trăgându-mă mai aproape. Stând împreună și bucurându-ne unul de altul, El începu să se adreseze celor mai adânci gânduri ale mele.

Speranța

El spuse, "Cei care sunt chemați să se apropie de Mine vor împărtăși pacea Mea. Dar numai cei care au speranță au pace, pace continuă. Dacă speranța dispăre, sufletul este frământat încoace și încolo și caută siguranță, Anna. Eu vreau ca ochii copiilor Mei să fie ațintiți la Mine, să aibă speranță în Mine, nu să privească la panorama trecătoare a evenimentelor pământești ce se desfășoară înaintea lor. Eu vreau ca ei să privească dincolo, în sus, să vadă în sfârșit limanul îndepărtat spre care navighează, să-și umple inimile și mințile, ochii și urechile cu Mine. Aceasta aduce speranța care dă pace."

M-am îndreptat puțin și am privit în lumina mai intensă a zonei care ar fi putut fi fața Lui, dacă aș fi putut-o vedea.

Mai adânc în Dumnezeu

Tatăl meu continuă, "Dacă ei își vor găsi delectarea în Mine, Anna, dorințele lor îi vor atrage mai mult înspre Mine. Apoi, pe măsură ce ei sunt atrași înspre Mine, vor părăsi orbita pământului într-o măsură din ce în ce mai mare. Apoi, ca gravitația, atracția dinspre tărâmul Meu, dorința pentru Mine – să Mă cunoască și să experimenteze veșnicia încă din vremelnicie – va deveni atât de puternică, încât ei vor fi eliberați de orbita pământului și

vor fi atrași tot mai iute înspre Mine. Nu mai vreau să sălășluiesc într-un nor întunecat. Vreau ca ai Mei copii să-și cunoască Tatăl. Vreau ca ei să Mă vadă și să Mă audă, căci sunt un Tată iubitor pentru ei, Anna, și Îmi pasă de fiecă respirație a lor. Adevărul, care este Fiul Meu, a venit în lume. Mulți au 'văzut' și au ieșit pe porțile închisorii. Dar Fiul Meu a venit ca să Mă reveleze pe Mine. Acum, acea revelație va deveni realitate prezentă. Descoperirea, împlinirea acelei misiuni pământești, care a început cu arătarea Fiului Meu, va atinge o claritate prezentă neatinsă înainte.”

Viziunea Apelor Tulburi

Am văzut o mână mișcându-se înainte și înapoi într-un vas cu apă, tulburând orice reflexie clară vizibilă în ea.

“În vreme ce apele omenirii se fac din ce în ce mai tulburi,” spuse Tatăl meu, "bazinul spiritual va deveni din ce în ce mai limpede." (Apoi am văzut o mână ținută deasupra unui bazin clar, și care se reflecta perfect în apă.) "Copiii Mei Mă vor cunoaște. Vrei să Mă ajuți, Anna?"

Răspunderea Oferită

“Dacă ai nevoie de mine, Tăticule,” am spus.

“Te-am ridicat în această oră ca să vezi în tărâmul ceresc, să zbori în aerul rarefiat cu Vulturul Alb, să te odihnești în cuibul Vulturului și să guști din desfătările care vor veni prin a mânca din palma Mea, așa încât tu să te hrănești, iar alții să digere ce ai mâncat tu.”

“Cum, Tati?”

“Dându-le speranță prin faptul că le permiți să vadă și să experimenteze prin ochii tăi și trăirile tale. Eu voi rosti prin tine '*Speranță*', căci fac lucruri noi în aceste zile; toți cei care flămânzesc și însetează după Mine vor mânca și vor bea. Tu vei fi *cancelarul* Meu.”

“Ca la Finanțe?” îmi scăpă înainte să-mi dau seama (căci auzisem termenul menționat în zilele noastre doar la *British Broadcasting Corporation**). (postul britanic de radio-tv BBC, n.tr)

“Nu,” râse Tatăl meu, “Secretara Mea.”

“Oh,” am spus ușurată, căci mă gândeam că s-ar putea să fiu în stare să rezolv o sarcină de secretariat – cu ajutorul Domnului, mi-am zis eu repede.

Scrisori de Acasă

Tatăl Meu continuă, "Tu vei spune ce ai văzut și auzit. Tu Îmi vei descoperi inima și vei da speranță prin a revela altora 'căminul'. Cuvintele tale vor fi ca niște scrisori de acasă pentru cei de pe câmpul de luptă. Când un soldat e pe câmpul de luptă, o scrisoare de acasă vorbindu-i despre oamenii și locurile de baștină, îi dă soldatului o mare speranță. El

continuă să înainteze deoarece îi este dor de casă și își dă seama că este mult iubit. Speranța, Anna, este un dar făcut omenirii. Fără speranță, ei se sting."

"De ce m-ai ales pe mine, Tăticule?"

"Pentru că ești simplă, Anna, și nu știi prea multe. Înainte de întemeierea lumii, Eu te-am chemat, nu pentru că ești înțeleaptă sau inteligentă, ci pentru că Eu sunt încântat de tine. Fiul Meu e încântat de tine. Duhul Sfânt e încântat de tine. Și Eu te-am adus la Mine în această zi pentru a-ți cere ajutorul."

Da

"Desigur că Te voi ajuta," am spus, "dar, Tati, Te rog ajută-mă să mă abțin de la păcat împotriva Ta. Vreau să Te reprezint cu adevărat. Te rog, păstrează-mă curată, ca să nu profanez acest dar sau încrederea pe care Ți-ai pus-o în mine."

Doar în El

Am continuat să-L ascult pe Tatăl meu vorbindu-mi. "În EL, Anna, în Fiul Meu. Eu Mă încred doar în El. E viața Lui, slujirea Lui și lucrarea Duhului Sfânt prin tine. Draga Mea copilă, tu ești total de neîncredere? (sic!) Pe măsură ce viața Fiului Meu se dezvoltă în tine, pare că ești din ce în ce mai demnă de încredere, dar de fapt e doar El; întotdeauna va rămâne doar El."

El Se opri puțin înainte de a continua. "Acum, Anna, trebuie să-ți faci timp să fii cu Mine. Cancelarii trebuie să se dezvolte în datoriile, ungerea și autoritatea lor. Copila Mea, inima Mea este îndreptată spre copii. Arată-le inima Mea, pentru ca ei să se întoarcă spre Mine."

El mă ridică din poală și mă puse înaintea Lui, pe marea de sticlă, spunând: "Acum, stai înaintea Mea."

Minunata Convocare

În sala tronului părea să se întâmple ceva extraordinar. Din toate direcțiile se adunară mulți îngeri, strângându-se în zona tronului. Unii din cei care zburau aveau aripi; unii nu. Păreau a fi miriade și miriade de îngeri pe sus în sala tronului, iar cei din radiația divină li se alăturară.

Un sunet murmurat începu în apropierea tronului și se răspândi prin rangurile angelice. Când intensitatea lui crescuse, începu un cântec în crescendo spre marginile oștirii cerești care era în zbor. Era ca și cum ceea ce începuse lângă tron trecu spre ceilalți, făcând cântarea să se intensifice și apoi să fie răspândită înapoi. Sunetul era plin de veselie:

"Slavă Ție mai presus de ceruri.

Slavă Ție dincolo de adâncimi.

Slavă Ție pentru Prezența Ta iubitoare.

Slavă Ție pentru binecuvântarea judecăților Tale.

Soarele și luna Te laudă împreună.
Te laudă roțile învârtitoare și stelele.
Te laudă sunetul corului angelic.
Laudă Ție de aproape și în depărtări.
Copiii Ți cântă laude, Tată.
Fecioarele Te laudă, Fiule Sfânt.
Sfinte Spirit, noi Te adorăm.
Împlinește acum ceea ce ai început.
Început demult, aleluia,
Când am cântat împreună,
Binecuvântat Tată, Fiu și Spirit,
Ție, o, Dumnezeule, Ți aducem laudele noastre.
Laudă Numelui Tău sfânt, aleluia,
Laudă Numelui Tău sfânt, aleluia,
Laudă Numelui Tău sfânt."

Deodată, îngerii fără număr începură să sufle în trompete. Sunetul era uimitor, electrizant, glorios. În timp ce trompetele sunau, fiecare din cei prezenți începu să proclame fervent:

"Glorie lui Dumnezeu.
Glorie lui Dumnezeu.
Glorie lui Dumnezeu.
Glorie lui Dumnezeu."

Nu mai luasem niciodată parte la ceva atât de grandios. Mi s-a tăiat respirația. La finalul proclamației, bătrânii își aruncară cununile și se aruncară cu fața la pământ înaintea tronului, la fel ca și cele patru făpturi vii, toți cei răscumpărați și îngerii care erau pe marea de sticlă în sala tronului. Și eu am căzut cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu, căci cine putea să rămână în picioare? Îngerii de deasupra au stat în loc, cu atenție.

Apoi sună un *șofar*. * Părea că sunetul său reverbera prin tot cerul. În timp ce sunetul se stingea, foc și fulgere urmate de tunete începură să erupă din tron. (*șofar = instrument muzical de suflat, realizat din cornul unui berbec, de obicei, folosit în închinare, în zile de sărbătoare, sau în vreme de război, n.tr)

Dumnezeu cel Atotputernic rosti, "Stai în picioare, Anna."

M-am ridicat, dar tremuram. Toți ceilalți s-au ridicat și ei.

(Cei răscumpărați se uniră în cor.)

"Laudă Numelui Tău Sfânt, aleluia!"

Capitolul 12

Instalarea

Tunetul și fulgerele crescură în tron, iar din când în când țâșnea în sus foc.

Mărturia a Doi

Isus vorbi: "Tată, ea este a Mea și aparține Împărăției Mele. Este pregătită să îndeplinească misiunea pe care I-ai dat-o." El păși către mine. "Eu confirm această sarcină, căci aceasta este mărturia a doi. Tatăl Meu și cu Mine mărturisim despre asta."

Lanțul de Aur

Uriășele mâini de lumină ale Tatălui meu veniră din zona tronului și așezară pe mine un mare lanț de aur, făcut din douăzeci și patru din medalioane legate. Un medalion mai mare atârna peste inima mea. Uitându-mă în jos spre lanț, mi-am dat seama că purtam haina multicoloră pe care mi-o dăduse Isus mai înainte.

Numele Tatălui Meu

Apoi, Tatăl meu îmi atinse fruntea cu mâna Sa. Mă arse ca un stigmat. "Numele Meu este pe fruntea ei," spuse El cu o voce care suna ca niște ape mari și tumultoase. Apoi îmi atinse umerii cu un sceptru. "Ea este cancelarul Meu."

Isus confirmă, "Eu sunt martor la asta."

Duhul Sfânt, care este invizibil, vorbi din partea stângă a Tatălui meu, "Eu sunt martor la asta."

Împărtășirea Bătrânilor

Apoi o altă voce vorbi. "Te încrezi tu în Dumnezeu?"

"Da," am răspuns, întorcându-mă să-l privesc pe unul dintre cei douăzeci și patru de bătrâni din jurul tronului.

"Vino aici," spuse el. Își puse mâna peste unul dintre medalioanele de aur ale lanțului și rosti cu o mare autoritate și solemnitate: "Toate harurile și darurile date mie, ți le împărtășesc ție acum." Apoi îmi făcu semn să trec la următorul bătrân, și așa am făcut.

Fiecare dintre bătrâni îmi puse aceeași întrebare ca primul. Fiecare își puse mâna pe un medalion diferit al lanțului cu aceeași împărtășire.

"Inima ta Îmi aparține Mie"

Apoi Tatăl meu vorbi din nou. "Vino aici," spuse El.

"Privește la embleme." Aurul celor douăzeci și patru de medalioane strălucea ca diamantele sub o lumină intensă. "Darurile și harurile care sunt ale lui Christos sunt ale tale," spuse El. Apoi Își puse mâna pe medalionul central și spuse cu multă duiosie, "Inima ta Îmi aparține Mie. Inima ta Îmi aparține Mie. Inima ta Îmi aparține Mie."

Degetul lui Dumnezeu

După aceea, El îmi atinse ochii cu degetele Lui. A fost ca niște fulgere care au trecut prin mine. "Degetul lui Dumnezeu ți-a atins ochii, Anna." Apoi Își puse podul palmelor peste ochii mei, iar puterea aproape mă îndoii pe spate. El Își mută mâinile și Își puse degetele în urechile mele; un alt trăsnet mă lovi, apoi unul pe nas. "Deschide gura," spuse El, și îmi atinse limba, dogorindu-mă ca un cărbune de pe altar. "Ridică-ți mâinile," continuă El. Fulgere trăsneră palmele și degetele mele. Își puse mâinile pe umerii mei, apoi Își încrucișă mâinile și mi le puse din nou pe umeri. Le mută pe inimă și diafragmă, pe coapse și genunchi; apoi Dumnezeu Se aplecă și Își puse mâinile pe picioarele mele. În ele țâșni putere ca niște cuie.

Sabia Neomenească

"Îți dau în mână azi sabia neomenească. Sabia este cu două tăișuri. Poate să oprească sau să permită accesul la pomul vieții." El spuse cuiva din apropiere. "Adu-i teaca."

Un înger mare și puternic îngenunche și oferă teaca spre lumina ce înconjură tronul. Doi heruvimi erau de fiecare parte a îngerului. Acești heruvimi trebuie să fi avut vreo doi metri și jumătate înălțime. Fiecare avea două fețe. Unul avea o față de om înaintea și una de leu în spate. Celălalt avea o față de vultur înaintea și una de taur înapoi. Fiecare avea două aripi, cu mâini sub aripi. Picioarele lor erau drepte ca ale unui om, dar se terminau cu copite. Pene bej le acopereau corpurile, ca o zale de solzi de pește. Erau plini de ochi în jurul corpului și în aripi. Nu mai văzusem nici o ființă cerească atât de înfricoșătoare dar și maiestuoasă.

"Pășește înaintea," spuse Tatăl meu. "Lasă-Mă să te încing cu aceasta." Teaca era din aur foarte fin și pur și atârna pe partea stângă. "Acum, sabia," spuse El.

Din Lumina care este Tatăl meu, ieși cea mai frumoasă sabie. Părea să aibă o lamă din aur alb sau diamant, cu un mâner de aur încrustat cu pietre scumpe. Puteam vedea prin ea. Era toată numai lumină și foc, și plutea în aer. Isus păși înaintea, iar El și Tatăl meu Își puseră mâinile pe ea. Străluci și mai tare. Era ca și cum fulger și tunet sau o explozie au avut loc în ea. Apoi, Ei Și-au luat mâinile, și un frumos sunet muzical sau cântare ieși din ea.

"Apuc-o," spuse Tatăl meu.

"Anna," spuse Isus, "să te ajut." El veni în partea dreaptă a mea și Își puse mâna peste a mea; împreună, le întinserăm spre sabie. Aceasta sări în mâna mea. Isus îmi zâmbi. "Poți mânui această sabie pentru că suntem una. Această sabie are o teacă pe dinafară, dar este, de asemenea, ascunsă în interior pentru mână și gură."

Deodată, sabia deveni o pană de scris roșie și o călimară plină de cerneală aurie. Isus continuă, "Sfântul Spirit scrie pentru Tatăl. Sfântul Spirit lucrează mereu, niciodată nu inițiază, Anna." O apă curată-curată cu țâșniri de foc în ea începu să curgă din pană. "El scrie pentru Mine și pentru binele împărăției." Pana și călimara se transformă din nou în

sabie. Isus continuă, "Cu sabia neomenească, lanțurile vor fi tăiate în bucăți și jugurile de fier despicate."

Iachin și Boaz

Tatăl meu vorbi. "Iachin și Boaz vor merge cu tine acum," spuse El, referindu-Se la cei doi heruvimi. "Ei păzesc sabia. Sunt foarte puternici și foarte iubitori; ei vor fi prietenii tăi." El Se adresă heruvimilor, "Păziți bine." Ei făcură o plecăciune, apoi se întoarseră și se plecară din nou. Trupurile lor aveau două fețe și nici un spate. Apoi Tatăl meu vorbi din nou, "Anna, acum mantia."

Mantia

Din partea stângă a Tatălui, de unde vorbise Duhul Sfânt, veni o pelerină sclipitoare care coborâ în aer. Iachin și Boaz se mutară de o parte și de alta a ei. Mantia era atât vizibilă cât și invizibilă, ca un borangic, cu mii de lumini în ea. Materialul era ca respirația, dar o suflare care era plină de lumină vie. "Mantia pe care trebuie să o porți," spuse Tatăl meu, arătând spre pelerină.

Vârtejul de Vânt

Am băgat sabia în teacă pentru a-mi pune pelerina. Mă așteptam ca Iachin și Boaz să mă ajute, dar în loc, un uriaș vârtej de vânt se porni înaintea tronului. Haina fu luată de vârtej. Îngerii aflați în zbor deasupra, se alăturară zburând în rotocoale în vârtej.

"Duhul Sfânt oferă propria Sa mantie," spuse Tatăl meu. În vreme ce mantia cobora, erau fulgere în ea. Lumina se schimbă și pulsa în jurul ei, iar Duhul Sfânt începu să proclame prin cântecul îngerilor:

Cântarea Duhului Sfânt

"Fie ca desişul aripilor îngerilor
Să nu blocheze niciodată vederea
Celor care privesc dincolo de perdea
Pentru a contempla paradisul.
Priviți, priviți dincolo de marginea aurită,
Priviți dincolo de străzile de aur,
Priviți dincolo de toate lucrurile create,
Către Cel Nou, mereu Același.
Totdeauna Antic și mereu Nou,
El este Îmbătrânitul de Zile.
Infinitul în mâinile Lui,
Lumina eternă.

Dumnezeu Milostiv, Cel ce este Bun,
Îndurătorul Dumnezeu al tăriei,
Viața ca un râu curge din tronul Tău
Spre cei ce părăsesc noaptea.
Fie ca heruvimii în uimire,
Serafimii în lauda lor,
Și cei ce văd dincolo de perdea,
Să privească mereu la El.
Priviți, priviți dincolo de marginea de aur,
Priviți dincolo de străzile de aur,
Priviți dincolo de toate lucrurile create
Către Cel Nou, mereu Același."

Mantia se apropia de marea de sticlă, iar ceea ce părea a fi electricitate se descărca și scânteia prin haină; culorile clipoceau în ea ca acelea ale unui anumit tip de meduze din ocean. Cei doi heruvimi pășiră în lateral, pentru a face loc mantiei. Era suspendată în aer în fața mea.

"Ce trebuie să fac?" am întrebat.

"Așteaptă, Anna," spuse Tatăl meu.

Se făcuse liniște în cer. Ca și cum toate își țineau respirația. Toți cei din sala tronului erau tăcuți. Încet, cu o adiere blândă și plăcută, haina se mișcă spre mine. Mi-am întins brațele ca și când cineva urma să mă ajute să îmbrac o haină. Mantia sclipea. Era ca respirația. Alunecând în ea, mi-am dat seama că devenisem transparentă, având anumite părți invizibile. Singurele părți din mine vizibile erau mâinile, picioarele și capul.

Înainte să reflectez la asta, Isus îmi spuse, "Anna, ia-i pe aceștia."

"Ce sunt aceștia?" am întrebat. I asked.

Pantofii

"Pantofii de delfin," spuse El. Am avut sentimentul că era un joc al cuvântului 'scop', dar nu știam de ce. (*delfin* = engl. *porpoise*, iar *țel, scop* = engl. *purpose*, n.tr).

I-am privit. Erau și ei diafani. Aveau șireturi până sus în partea din față, ca pantofii de lucru înalți, care acoperă glezna, dar nu aveau tălpi. "Nu au tălpi," am spus.

Isus zâmbi, "Nu, Dumnezeirea trebuie să fie exprimarea sufletului." El părea să Se bucure de jocul de cuvinte. (engl. *soles* = tălpi, engl. *soul* = suflet, n.tr). "Acești pantofi îți lasă tălpile goale, ca să atingă locul sfânt de sus, dar te țin fără justificare înaintea omenirii. Vei fi invizibilă omului, dar apropiată de Dumnezeu. Aceștia îți acoperă gleznelor și călcâiele. Invizibilitatea va face lucrarea crucii în viața ta, până acolo că nu va fi nici un călcâi expus sau vreo tărie a omului natural afișată."

M-am așezat pe marea de sticlă să mi-i pun. "Aceștia sunt cei mai ciudați pantofi pe care i-am văzut," am spus.

"Da," răspunse Isus. "Puțini vor să-i poarte. Sunt demodați."

"N-o să-mi cadă?" am râs eu.

“Nu, decât dacă tu ti-i dai jos. Poți să-ți etalezi umblarea înaintea omenirii, dar nu va fi viață în ea. Viermele morții se va strecura înăuntru și înafară datorită acelei etalări, Anna.” Apoi întrebă, "Poți tu să umbli în focul invizibilității, ca oamenii să nu-ți dea ție slavă? Puțini oameni în viață azi vor purta acești pantofi, căci restul vor să primească slavă de la oameni, în locul celei de la Dumnezeu."

Am terminat de legat pantofii și m-am ridicat. Partea de sus a picioarelor mele era invizibilă. "Doamne," am întrebat serios, "voi fi eu în stare să fac asta?"

“Nu,” zâmbi El, "dar Eu voi fi, dacă Mă vei lăsa."

Am căutat la fața Lui. "Cred," am spus domol. "Ajută necredinței mele."

O Flacăra de Dragoste Arzătoare

Deodată, tronul deveni un stâlp de foc, fiind mai tare ca orice fierărie de pe pământ. Am pășit înapoi involuntar, căci focul părea mai fierbinte decât cuptoarele care transformau minereul de fier în magmă topită.

“Anna," spuse Tatăl meu cu o voce tunătoare, "poți tu să trăiești în mijlocul focului?"

“Tată,” am spus cu ezitare, “nu-mi pot dori experiențe dureroase, dar îmi doresc să fiu cu Tine. Dă-mi harul de a Te dori pe Tine mai mult decât viața însăși.”

Mâini uriașe de foc se întinseră spre mine. "Vino," spuse El.

Am înghițit în sec și am început să înaintez încet.

Isus îmi luă mâna. "Merg și Eu cu tine," spuse El grav.

Deodată, când Isus îmi luă mâna, tângirea mea după Tatăl meu se intensifică. Am început să strig în dorința mea după El: "Tăticule, Tăticule, Tăticule, Tăticule!"

Când am început să-L chem, a fost ca și cum Dumnezeu S-a deschis cu un mare și tăcut geamăt sau tângire din partea Lui de a mă avea aproape. Am fost absorbiți în El într-o clipă.

Stăteam în mijlocul cărbunilor care erau albi din cauza căldurii intense. Am început și eu să mă înfierbânt. Lumina era așa de strălucitoare încât abia Îl vedeam pe Isus din cauza slavei din ceața albă și arzătoare.

Cometele Înfocate

Apoi, niște foc în formă de comete mari și arzătoare începură să mă lovească din toate părțile. Două îmi loviră ochii, iar ochii mei izbucniră în flăcări. În vreme ce aceste rachete înflăcărate mă asaltau, Tatăl meu începu să vorbească, "Focul Sfințeniei Mele, Focul Dragostei Mele, Focul Compasiunii Mele, Focul Înțelepciunii Mele, Focul Înțelegerii Mele, Focul Cunoașterii Mele, Focul Râvnei Mele, Focul Purății Mele, Focul Milei Mele."

Degetele mele se duseră la buzele mele arzânde. "Prudență," (prevedere, chibzuință, n.tr) spuse El. "Inspiră." Am tras în mine foc. Focul era acum înafara și înăuntrul meu.

Frumoșii și Înfricoșătorii Ochi

În mijlocul cărbunilor de foc, am văzut doi ochi uriași înflăcărați: frumoși, teribili de nedescris. Ochiu priviră la mine. Nu mi-am putut lua privirea de la ei; erau atât de uimitor de frumoși și minunat de cumpliți.

“Ochii Tăi sunt frumoși,” am spus. “Aș vrea să văd cum vezi Tu.”

“Fixează-ți privirea asupra Mea,” spuse El, și ochii Lui intrară într-ai mei apoi ieșiră din nou. Am continuat să privesc și să ard până am simțit că ochii mei s-au mistuit din orbitele lor.

El spuse, “Lasă-Mă pe mine să privesc prin ochii tăi. Lasă ca inima Mea să privească cu milă peste copiii Mei și peste cei pierduți. Lasă buzele Mele să vorbească.”

O dragoste pasionată, mistuitoare mă inundă pe dinăuntru. “Fă-mă o flacără arzătoare de dragoste pentru Tine,” am strigat din adâncul ființei mele.

Domnul în Slava Sa

Dintr-o dată, Isus stătea direct în fața mea în mijlocul cărbunilor de foc. O lumină albă, orbitoare, venea din El; limbi de foc radiau din El din când în când. Și ochii Lui erau înflăcărați. El spuse, “După cum Inima Mea este reprezentată de grădina din Paradis, inima fiecărui credincios este și ea reprezentată ca o grădină încuiată în care ne întâlnim. Inima Tatălui este reprezentată de acești cărbuni de foc, înflăcărați de dragoste. Inima Tatălui nostru este pură, înflăcărată și sfântă. Trebuie să fii invitat pentru a umbla prin mijlocul cărbunilor de foc, fiindcă deși Tatăl nostru iubește pe toți, nu toți sunt invitați înăuntru. Pentru cei pe care îi invită El, unitatea completă este singurul lucru care îi satisface: mistuirea în Dumnezeu, unde orice păcat este de neimaginat și extrem de dureros. Ca molia pentru flacăra unei lămpi, credinciosul este atras tot mai aproape înspre sfințenie. Orice gânduri ale întunericului care împiedică unirea perfectă cu Lumina, orice clătinare a supunerii, orice gând care nu este dragoste devine dureros; căci la acel nivel, unirea perfectă cu Tatăl este tulburată. Dragostea dorește tot mai mult din Cel iubit. Separarea produce durere.”

“Întunericul crează obstacole, dar dragostea caută tot mai mult Lumina, tot mai mult, chiar și mai mult, până copilul devine și el o flacără de dragoste umblătoare, în comuniune constantă cu Dragostea Însăși. “Inima Mea tânjește să se multiplice mereu pentru Tatăl Meu. Dragostea Lui Mă mistuie, și înfometez și însetez după mai mult.”

“Fie ca această dorință să fie și în tine, ca bunătatea Sa să producă mulțumire și laudă, ca mila Sa să producă adorare, sfințenia Sa să producă închinare, și, ca un adevărat copil al Tatălui, Dragostea să producă dragoste și încredere.”

Cu asta, El îmi luă mâna și mă conduse, ieșind dintre cărbunii de foc.

Concluzie **Revenirea**

Isus mă conduse înapoi la marea întrunire. În timp ce ieșeam, Tatăl meu Se ridică și proclamă, "Să fie consemnat. Ea a trecut printre cărbunii de foc; Numele Meu este pe fruntea ei. Ea este cancelarul Meu." El Își puse mâinile Sale pe umerii mei și mă întoarse cu fața spre cei de pe marea de sticlă.

"Accept această răspundere," am spus.

"Așa să fie," spuse El.

Apoi cerul întreg izbucni în laude vii la adresa lui Dumnezeu pentru credințioșia Lui, muzică și coruri, parfumuri și culori, cu nenumărați îngeri plecându-se înaintea Celui ce șade pe tron. Bucuria era abundentă.

I-am spus lui Isus încetșor că nu eram sigură care erau noile mele îndatoriri.

El Se aplecă și șopti, "Scrie ceea ce ai văzut și auzit."

"Oh," am încuviințat eu, dând din cap.

Începu o horă însuflețită, iar îngerii coborâră din înălțimi și se alăturară cercurilor de răscumpărați care dansau: Mahanaim.* (*ebr. *mahanaim* = două tabere, n.tr)

Cum stăteam acolo, doi îngeri mă periară cu aripile lor, căci eram acoperită cu cenușă. M-am simțit un pic confuză, ca și când trecusem prin ceva și nu mă refăcusem deplin. Ochii îmi erau oboșiți.

Darul unui înger venerabil

Celebrarea continua, iar Tatăl meu îmi vorbi separat: "Anna," spuse El. Isus și cu mine ne-am întors cu fața la El. "Am un dar pentru tine."

Un înger mare, cu aspect venerabil, veni lângă mine. Părea puțin abăstriu din cauza luminii albastre ce emana din el. Avea capul un pic pleșuv și o barbă foarte lungă și albă. Purta o manta lungă până jos, fără mâneci, și care era împletită diferite nuanțe de albastru. Pe dedesubt avea o robă de un albastru și mai intens. Prin haina lui licărea lumină.

"Acesta este un prieten al Meu, Anna," îmi spuse Isus. "A venit să te antreneze."

Tatăl Meu spuse, "Elijah (sau Ilie, n.tr) este un dar din mâna Mea. El este iubit de Mine și respectat între îngeri. El va fi cu tine acum, în timpul călătoriei tale pe pământ." El spuse îngerului, "Elijah."

Elijah îngenunche înaintea Tatălui.

"Vrei să ajuți la antrenarea fiicei Mele?" întrebă Tatăl meu.

"Da, vreau," răspunse Elijah.

"Prietene," spuse Isus. Isus îl luă pe Elijah de mână, îl ridică în picioare, și îi sărută ambii obraji. "Aceasta este Anna a Mea" spuse Isus. "Ea este iubită de Mine."

"Bună, Anna," spuse îngerul și îmi luă mâna dreaptă cu mâinile lui. "Sunt onorat să fiu de folos," spuse el. "Dorința mea este să slujesc pe mărețul Dumnezeu cel Viu."

"Mulțumesc," am spus. "Sper să fiu o studentă bună."

Îndemnul Tatălui

“Anna,” continuă Tatăl meu, "poporul Meu așteaptă speranța care va sigila legământul Meu de pace. Ești gata?"

“Da, Tăticule.”

“Bine, draga Mea Anna,” spuse El, “hai să-i aducem în sala tronului și în inima Mea.”

Slava Lui veni dinspre El și îmi sărută fruntea.

Isus Se aplecă și îmi sărută mâna. "Eu sunt cu tine," spuse El, uitându-Se adânc în ochii mei.

“Mulțumesc,” am zâmbit, continuând să privesc la Cel pe care inima mea Îl adoră.

Îmi strânse mâna.

Plecarea

Apoi Elijah (Ilie) și cu mine am făcut o plecăciune și ne-am întors să plecăm. Înainte să ajungem la zona în care avea loc dansul, m-am întors din nou să-L privesc pe Tatăl meu. Mila, splendoarea și credincioșia Dumnezeului nostru mă copleși. Încându-mă puțin, am spus, "Te iubesc, Tăticule."

“Te iubesc, Anna,” replică Tatăl meu.

Am zâmbit din nou și am început să mă îndepărtez de sala tronului împreună cu Elijah. Epaggelias ne urma chiar în spatele nostru, iar Jachin și Boaz veniră în spatele lui și puțin spre laterale.

Trecând printre dansatori, răscumpărații confirmară trecerea noastră. Privirile lor erau calde. Mă simțeam la fel de confortabil ca și când as fi fost între cei dragi de pe pământ și mult mai mult decât atât. Ce familie minunată, mi-am zis. Ce prieteni!

Clara îmi făcu din mână dintre cei ce dansau. M-am uitat și după alți îngeri pe care îi știam de-acum, dar erau așa de mulți dansând în cercuri, încât era dificil să distingi repede fețele una de alta.

Pe Cărare

Aproape imediat ne-am găsit umblând pe cărarea din Paradis.

“O altă promisiune îndeplinită,” spuse Epaggelias, gândind cu voce tare.

Mi-am întors capul spre el.

El chicoti în sine, “Doamne, El e tare fidel.”

Jachin și Boaz arătară respect pentru adâncimea gratitudinii lui Epaggelias. Ei dădură din cap solemn.

Întrebări pentru Ilie

“Ilie” am spus. El mă privi.

“De ce mi-a dat Domnul un nume nou?”

Ilie răspunse, “Pentru că ești nouă. Misiunea, chemarea, direcția ta pe pământ s-au schimbat. Tu ești acum chemată să descoperi inima Tatălui, iar eu trebuie să te asist în aceasta. Atât de puțini înțeleg, Anna, dar ei tânjesc să înțeleagă.

“Lumea este prea mult în copiii lui Dumnezeu. Ca și cum pământul, din care trupurile lor sunt făcute, îi ține prea tare. Cu-adevărat, vasele lor de lut nu ar trebui să dicteze cursul vieților celor răscumpărați, dar ei par să aibă dificultăți în a separa vasul de ceea ce conține vasul – infiltrația. Ca și când lutul lor este încă umed și s-a infiltrat în sufletele lor.”

“Oricum, acest stil de viață nu mai este acceptabil. Vin vremuri, și au și venit, în care separarea dintre suflet și spirit, între trup și suflet, împreună cu curăția inimii, trebuie să aibă loc pentru supraviețuire.”

“Anna, este un duh pe pământ care distrage în mod continuu de la adevăr. Din cauza asta, Dumnezeul nostru trimite din nou spiritul lui Ilie.”

“Cea mai mare nevoie este tot aceea de a-L cunoaște pe Tatăl. El trebuie să Se reveleze pe Sine într-o măsură tot mai mare înaintea sfârșitului acestor vremuri. Eu am venit să ajut la revelarea inima Tatălui copiilor Lui, căci inima Lui este pentru ei, și să le înghimpez inimile să ÎL caute pe El pentru a-L cunoaște. Tatăl te-a adus în vremea aceasta pentru a fi una” (Am avut sentimentul că intenționase să spună "una dintre mai mulți") "care să reveleze inima Sa.”

“Când spiritul lui Ilie este pe pământ, au loc judecăți, secete, și confruntări vizibile cu dușmanii lui Dumnezeu. Așa cum era cu cei care se închinau lui Baal, mereu vor fi confruntări violente și mărețe manifestări ale puterii lui Dumnezeu; dar mai întâi, Anna, copiii lui Dumnezeu trebuie să aibă o siguranță mai mare a dragostei Lui. Ei trebuie să fie înrădăcinați și zidiți în Christos, împuterniciți de Duhul Sfânt, să privească în sus și să aibă ochii pironiți asupra Lui.

O să-ți faci plăcere să revelezi inima Tatălui, iar eu mă voi bucura să te ajut.”

Norul Întunecos

Am întrebat, "Ce e cu norul acela întunecos despre care a vorbit Tatăl meu, Ilie?"

El răspunse, “Norul întunecos care Îl înconjoară pe Dumnezeu este de fapt uleiul dens al Duhului, un mare avantaj, un semn vizibil al magnitudinii ungerii, de neînțeles pentru omenire și, de aceea, cu aparență întunecată. Pentru majoritatea oamenilor, El este ascuns în întuneric. Din El emană o lumină pe care ei nu o pot vedea. Pentru mulți dintre copiii Săi, El pare ascuns, dar focul dragostei Lui arde prin desimea aceluia ulei acum și va permite copiilor Săi să vadă dragostea Sa, mila Sa, compasiunea Lui de Tată, ca și surprinzătoarea realitate a sfințeniei Lui

“Acest foc va arde tot ceea ce este lemn, fân și miriște în viețile copiilor Săi. Ei trebuie să dorească focul și să tânjească după sfințenia Lui. Inima Lui este îndreptată spre ei, și focul dragostei Lui va descoperi asta. Inimile copiilor vor tânji să se întoarcă spre El, să meargă prin focul purificării și să se odihnească în brațele Lui. După cum dușmanul

urăște focul, tot așa copiii lui Dumnezeu trebuie să-l iubească, căci în și prin foc, ei Îl vor vedea pe Dumnezeu."

La Scaro-port

Ajunsesem la *scaroport*. Ilie îmi zâmbi, "Ești gata să treci la treabă?"

"Da" am zâmbit și eu. I-am luat mâna într-a mea. "Mulțumesc, Ilie, și vouă, tuturor," am spus, întorcându-mă spre Epaggelias, Jachin și Boaz. "Vă mulțumesc. Vă binecuvintez în Numele Domnului Isus."

"Mulțumim, Anna," răspunseră ei împreună. "O primim." Stăteam acolo stângaci.

"Acum ce am de făcut?" am întrebat.

"Te întorci," chicoti Ilie.

"Dar cu voi cum rămâne?" am întrebat.

Toate cele patru fețe ale lui Jachin și Boaz spuseră, "Noi mergem cu tine, Anna. Îți amintești?"

"Oh," am spus zăpăcită, "așa e."

M-am întors să merg spre stația de andocare, iar ei dispărură, deși știam că erau cu mine.

Reapare Azar

Azar apăru, sprijinit pe stâlpul de andocare. "Ah, iată-te, mă rog, unele părți din tine, oricum," zâmbi el, referindu-se la capul și mâinile mele care se vedeau.

M-am uitat în jos la haina și pantofii mei. Puteam vedea cărarea prin ei.

El începu să dezlege sfoara roșie de stâlp. "Tatăl tău ți-a dezvăluit motivul venirii tale?" făcu el cu un zâmbet foarte larg.

"Da," am zâmbit și eu, apoi minunea și misterul a toate întâmplările trecu peste mine ca un val. "Da," am repetat cu un sentiment crescut de evlavie.

"Deci ești gata să te întorci?" continuă el, încercând să mă ajute a mă concentra.

"Oh, da," am spus, înțelegând dintr-o dată că trebuia să mă concentrez pe misiunea care-mi stătea înaintea. Am înaintat spre scări.

"Amintește-ți că nu trebuie să te uiți în jos pe lateralele scării când le cobori. Durează puțin până te obișnuiești, dar până la urmă trebuie să învățăm, nu-i așa?" Tonul lui era ca al unei dădace. Începu să dea drumul scărilor în jos.

"Îți mulțumesc pentru ajutor, Azar."

"Așa mă cheamă," ciripi el. "Totuși, sper să nu ne vedem prea des. Hei, era doar o glumă," spuse el. "Dacă aluneci pe trepte, te susțin eu."

Am râs spre el, clătinând din cap.

"Dă-mi mâna," spuse el, conducându-mă la începutul scării. "Acum fii atentă cu prima treaptă. Lumina nu e alunecoasă, dar, știi tu, se simte diferit față de materialele de pe pământ."

Mă ținu de mână până când am făcut primul pas, apoi pe celălalt.

“Bravo!” aclamă el, și încep să șuiere printre dinți și să aplaude cu putere, ca un spectator la un eveniment sportiv. "Ai grijă de tine, te iubim."

Coborârea

Nu m-am putut opri să nu zâmbesc, chiar în timp ce încercam să-mi păstrez echilibrul pe trepte. Începeam coborârea, când el mă strigă, "Amintește-ți că scaroporturile sunt peste tot prin lume și te așteaptă să le folosești."

“Mulțumesc,” am strigat tare ca răspuns; mi-am ridicat mâna fără să mă uit înapoi. Simțeam că el mă veghea pe tot parcursul coborârii. El continua să țină capătul sforii.

Când am ajuns jos, m-am întors făcând din mână, deși el se vedea doar ca un punct. Sfoara se întinse; primul segment al scării se retrase, apoi cel de-al doilea, al treilea, și dispăru.

Din nou pe Pământ

Eram din nou în același loc de unde scăpasem. De foarte departe, auzeam vuietul unei bălții crâncene ce avea loc. Repede, m-am cățărat din nou pe coama dealului nisipos. Voiam să văd dacă mai rămăsese ceva din cetate după atacul berbecului.

Acolo unde fusese odată cetatea cu ziduri, acum era doar moloz, pietre împrăștiate și materiale arzând pe alocuri. Totuși, știam că pietrele, pietrele vii ale bisericii adevărate a lui Christos, erau în siguranță.

Probabil urcaseră scările cerești, sau se ascuseseră în peșteri, sau plutiseră pe apă; dar pietrele vii supraviețuiseră.

Am rămas acolo o clipă privind la devastarea din fața mea. Apoi am privit în sus, mi-am aruncat părul într-o parte cu o mișcare hotărâtă a capului și am zâmbit.

“Prezentă la datorie, Tăticule.”

Epilog

Cum s-a întâmplat

“Vei primi o vizită supranaturală.” Cu aceste cuvinte simple, viețile noastre au fost împinse dinspre un tărâm spre altul, deși noi nu ne-am dat seama de asta la acea vreme.

Soțul meu și cu mine am primit această promisiune la o serată cu câteva zile înainte de a părăsi orașul. Cu patru ani înainte, Domnul ne adusese într-o mare zonă metropolitană, după pensionarea soțului meu din lucrarea pastorală. Am adunat împreună pastori și mijlocitori în rugăciune – interdenominațional – pentru o mișcare de rugăciune la nivelul orașului.

După ce Domnul a ridicat lideri dintre acei pastori, le-am transferat lor lucrarea de rugăciune urbană. La ultima noastră adunare urbană de rugăciune cu lucrătorii, ei și-au pus mâinile peste noi, ne-au binecuvântat, și ne-au trimis să slujim în continuare grupuri mai mari din Trupul lui Christos.

“Veți fi într-o cabană de sărbătoarea Hanukkah când veți primi această vizită,” continuă invitatul seratei. El era un prieten de-al nostru ce avea o lucrare profetică recunoscută internațional. Deși îl știam de câțiva ani, el nu ne transmisese niciodată personal cuvinte din partea Domnului.

Văzusem îngeri în mod intermitent în timp ce eram în oraș și chiar Îl văzusem pe Domnul de câteva ori de la distanță, dar o vizită supranaturală era cu mult peste orice experiență pe care noi o trăisem până atunci. Am fost cel puțin sceptici.

Oricum, Dumnezeu nostru este milostiv dar și plin de surprize.

În seara de Hanukkah, 1994, într-o cabană lângă un lac din Texas, dintr-o dată, cerurile s-au deschis, iar Duhul m-a introdus chiar în sala tronului lui Dumnezeu. Vedeam cu o asemenea claritate, încât nu puteam să neg ce vedeam. Tot ce vedeam și auzeam era diferit de ceea ce gândisem: mai extraordinar, dar totuși confortabil. Părea că eram totuși acasă.

Am început să vizitez Raiul zilnic. Deși la început vizitele erau obositoare, le-am consemnat cu atenție. Nu mă refer la aceste vizite ca la niște viziuni, deoarece cred că ceea ce am văzut există acolo cu adevărat. Ioan ne-a spus despre o astfel de experiență în Apocalipsa 4:1. Ioan a raportat ce a văzut și auzit în timp ce fusese convocat în Rai în Duhul.

Au fost și unele viziuni. Această carte începe cu o viziune. Viziunile par a fi un limbaj plastic – un ajutor vizual reprezentând adevăruri ale lui Dumnezeu, în care cineva poate să participe sau nu. Un exemplu de viziune dată lui Ioan în timp ce era în Rai este în Apocalipsa 9:17.

Când am împărtășit aceste revelații cu soțul meu, Domnul i-a permis și lui să trăiască ceea ce trăisem eu fiind acolo.

Apoi, pe 1 ianuarie 1997, Domnul ne-a cerut să compilăm o carte din câteva dintre revelațiile mai de la început și să includem o anexă cu verificarea scripturală și iluminarea privind tot ceea ce am văzut și auzit. El ne-a cerut să terminăm manuscrisul într-un an.

Această carte este răspunsul la cererea Domnului. Soțul meu și cu mine putem spune cu adevărat că noi nu considerăm această carte ca fiind a noastră. Nu L-am slujit pe Domnul niciodată într-un asemenea mod care să fie atât de complet din El. Totul din această carte este adevărat. Dacă sunt erori în felul în care sunt descrise lucrurile, ele ne aparțin în totalitate.

Toți cei care sunt născuți din nou în Isus Christos, șed cu El, în spirit, în locurile cerești. Oricum, El a permis, plin de har, unora dintre noi să privim în acel tărâm, conform Cuvântului Său din Ioan 1:51.

Mai mult, am înțeles că aceste revelații nu erau doar pentru noi, cum am crezut la început, ci pentru Trupul lui Christos, din care suntem membri.

Noi, care suntem robi ai lui Christos, vă binecuvântăm în Numele Lui.

—ANNA ROUNTREE

Există o anexă cu note extinse în carte, dar care nu este dată aici.

NOTA TRADUCĂTORULUI:

În procesul traducerii acestei lucrări am ajuns uneori la situații greu de tradus, expresii idiomatice, jocuri de cuvinte sau afirmații de o importanță deosebită, etc. În ciuda folosirii a mai multor dicționare, sunt convins că se poate face o traducere și mai bună. Orice neclaritate sau inexactitate a redării ideilor textului mi se datorește în întregime.